

Chỉ

Cho

em

Con

Đường

Chênh

Nhà

Án

Chỉ cho em cưng chiều anh

Tác giả: **Đường Nhã**

~*~

Converter: **Ngocquynh520**

~*~

Editor + Beta-er: **Hoàng Phủ Vũ Nguyệt**

~*~

Nguồn: <http://diendanlequydon.com/>

~*~

Làm ebook: **thanhbt**

~*~

Giới thiệu

Là người nhà cũng là người yêu, anh chỉ yêu một mình em.

Là tình cảm giả dối hay tình cảm chân thành, thì cũng chỉ cho phép em cung chiều anh.

Trên thế giới này người yêu thương chiều chuộng Thẩm Thiên Dục nhất không phải là chị của hắn - Thẩm Thiên Vi thì còn ai vào đây.

Chị hắn có thân hình mềm mại như búp bê, luôn dùng thân thể nhỏ gầy bảo vệ hắn ở phía sau.

Cho dù không có quan hệ máu mủ, Thẩm Thiên Dục vẫn là em trai quý giá nhất của cô, chỉ có thể để cô cung chiều.

Nhưng Thẩm Thiên Vi không biết là Thẩm Thiên Dục căn bản không xem cô là chị gái.

Hắn chỉ muốn độc hưởng sự cung chiều của cô, độc chiếm sự yêu thương từ cô...

Nhưng cô biết rõ hai người không có quan hệ máu mủ và cô cũng đã sớm yêu “em trai” của mình.

Thẩm Thiên Vi lại vẫn không có khả năng chấp nhận tình yêu sai lầm này, thậm chí cô không tiếc từ bỏ mạng sống cũng muốn thoát khỏi nó.

Không đành lòng ép cô quá mức lại không muốn tổn thương cô, Thẩm Thiên Dục chỉ có thể chịu đau khổ tạm thời buông tay.

Bảy năm sau, Thẩm Thiên Dục học thành tài về nước. Bây giờ, hắn đã là một người đàn ông trưởng thành tràn đầy sức quyến rũ.

Lần này, hắn sẽ không bỏ qua người con gái này.

Cho dù có phải khiến cô đau lòng rơi nước mắt, hắ cũng muốn nghe chính miệng cô thừa nhận.

Cô - Thầm Thiên Vi đời này chỉ yêu hắ, chỉ cung chiều một mình hắ!

Mục lục

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương kết

Mở đầu

“Thiên Dục, chị là chị gái của em!”

“Nhưng mà không có quan hệ máu mủ.”

“Chị lớn hơn em 4 tuổi.”

“Anh biết chứ, nhưng nhìn em thì lại giống như nhỏ hơn anh 4 tuổi!”

“Chị... Là con gái của tội phạm giết người.”

“Vậy sao? An Vĩnh Tâm và Thẩm Tư Kiều biến thành tội phạm giết người hời nào vậy?”

“Thẩm Thiên Dục!”

“Thẩm Thiên Vi... Em trốn không thoát lòng bàn tay của anh, em chỉ có thể là của anh, em tốt nhất là nên sớm nhận ra vấn đề này đi”.

Trong khoảnh khắc đó, đôi mắt đen nóng rực cùng những lời lẽ thâm thúy kia đã khiến lòng cô rung động. Cô biết, đời này, trừ hấn ra, lòng cô không thể chấp nhận bất cứ kẻ nào.

Nhưng mà có thể thế nào đây? Thực tế chính là thực tế, nó sẽ không vì suy nghĩ của cô mà thay đổi một tí một ti nào.

Cô cảnh cáo mình vô số lần nên ngừng chiều chuộng hấn, cũng cảnh báo chính mình ngàn vạn lần đừng vì sự cưng chiều của hấn mà lọt lưới tình, đừng lún sâu thêm nữa vì sự quyến rũ của hấn... Nhưng kết quả thì sao? Cô lại đi từng bước một xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục, lại làm khơi dậy sự mong đợi của hấn.

Con người, có kiếp sau hay không?

Nếu như có, cô có thể hy vọng một chút được không? Dùng tất cả hạnh phúc kiếp này để đổi lấy sự cung chiều độc nhất của hắn ở kiếp sau.

Chương 1

Sự ra đời của hấn là một kỳ tích.

Hấn ra đời không chỉ mang lại sự vui mừng và hạnh phúc cho An Vĩnh Tâm cùng Thẩm Tư Kiều mà còn tiếp thêm hi vọng cho họ. Hai người đã trải qua rất nhiều thử thách và đau khổ trong tình yêu mới đến được với nhau. Bọn họ đã từng mất đi một đứa bé, hai người thậm chí còn cho rằng họ vĩnh viễn sẽ không thể có con. Nhưng trời cao hiển nhiên không quá tàn nhẫn với những người yêu nhau. Ở thời điểm gian khổ nhất, cuối cùng cũng ban cho họ một đứa con trai khỏe mạnh.

Từ lúc hấn ra đời, mọi người liền đem hấn khắc sâu vào trong lòng, dùng câu “Nâng ở lòng bàn tay sợ bể, ngậm trong miệng sợ tan” để hình dung cũng không nói quá. Thế lực đứng đầu hắc đạo ở toàn bộ Châu Á hiện nay có tên là “Ngân Khuyết Môn” nằm ở Đài Loan. Ông ngoại của An Vĩnh Tâm là người đứng đầu, ông còn là chuyên gia khoa tim mạch nổi tiếng khắp thế giới. Bất kỳ một người nào ở “Ngân Khuyết Môn” cũng biết tiểu thư An gia sinh được đứa con trai này quả thật không dễ dàng gì. Cho nên tất cả mọi người đều đem hết khả năng tận lực che chở hấn, đem hấn so với tính mạng của mình còn quan trọng hơn.

Hấn quả thật là một thiên chi kiều tử được hàng vạn hàng nghìn sự yêu thương nuông chiều.

Vậy mà vô luận bọn họ yêu thương hấn như thế nào cũng so ra kém với “chị gái” hấn. Người này là con gái nuôi của An Vĩnh Tâm và Thẩm Tư Kiều. Cô gái nhỏ đó xinh đẹp như búp bê...

Ánh nắng buổi trưa ấm áp nhẹ nhàng chiếu rọi khắp nơi. Hoa Tường Vi xinh đẹp với đủ loại màu sắc khoe sắc khắp nơi trong sân sau của ngôi nhà.

Lúc này Thẩm Thiên Vi gần sáu tuổi, cô bé đang tưới nước cho những bông hoa Tường Vi xinh đẹp một cách tỉ mỉ. Ánh nắng ấm áp chiếu lên cái tạp dề

màu tím cùng với khăn trùm đầu cùng màu làm cho cô bé giống như một tiểu tinh linh đáng yêu động lòng người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như một con búp bê tinh xảo cho dù có dính một chút bùn đất cũng không làm tổn hại chút nào đến vẻ đẹp của cô bé. Chóp mũi nho nhỏ mượt mà toát ra mồ hôi, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi cong lên chứng tỏ cô bé đang rất nghiêm túc.

“Vi, Vi...”

Một giọng nói thật nhỏ đột nhiên vang lên ở phía sau. Cô bé giật mình, lập tức quay người lại cứ như mình bị điện giật. Cô nhìn về phía cách đó không xa có một viên thịt nho nhỏ tròn tròn đang ngồi trên chiếc xích đu màu trắng.

Hắn đang nhìn cô chăm chăm với cặp mắt đen đáng yêu.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô nở ra một nụ cười hết sức sùng sịnh. Cô bé vội vàng đứng lên, vỗ vỗ cái tạp dề rồi đi về phía xích đu, cúi người từ trên cao nhìn xuống.

“Thiên Dục, em gọi chị phải không?”

Thảm Thiên Dục mới hai tuổi hoàn toàn kế thừa tư chất cùng vẻ ngoài của ba mẹ hắn. Hắn có một hình dáng cực kỳ xinh đẹp trừ đôi mắt trong trẻo lấp lánh kia thì tròng mắt đen cực kỳ giống An Vĩnh Tâm. Hắn có khuôn mặt tuấn tú có tám phần giống Thảm Tư Kiêu.

Cặp mắt đen nhanh như chớp nhìn chăm chăm Thảm Thiên Vi, tay nhỏ bé phản nộ bắt lấy tạp dề của cô bé, sau đó nở ra một nụ cười rạng rỡ.

“Ha ha, em muốn lấy tạp dề của chị à?” Thảm Thiên Vi cười “Hi hi” một tiếng nắm lấy tay nhỏ bé của hắn thuận tiện ngồi xuống kế bên. Cô nhìn hắn, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc ấm áp.

Đây là em trai của cô, là em trai mà cô yêu quý nhất!

Mặc dù cô mới sáu tuổi nhưng tâm trí của cô đã trưởng thành rất nhiều so với những đứa trẻ cùng lứa khác. Cô đã từng là một đứa trẻ bất hạnh nếu như không phải ba mẹ đem cô về nuôi thì bây giờ cô không mình đang trôi nổi ở đâu, phải trải qua một cuộc sống như thế nào.

Tới khi mẹ mang thai Thiên Dục, sự mong đợi mãnh liệt của ba mẹ cũng lây sang cô, làm cho cô không khỏi chờ mong vào hấn. Cô biết Thiên Dục là đứa trẻ không dễ dàng có được. Cô yêu quý ba mẹ cho nên cô cũng sẽ dùng toàn bộ tình cảm cùng sinh mạng để yêu thương, bảo vệ đứa em trai này, không cho bất cứ ai có thể tổn thương hấn, cô nhất định sẽ bảo vệ hấn.

Khi Thiên Dục được một tuổi lẻ ba tháng, câu đầu tiên hấn nói không phải ba cũng phải mẹ mà là “Vi Vi”... Khi đó hấn đứng trước cái ghế nhỏ màu trắng. Cô hít hít mũi khóc thật khó coi. Mẹ lại nói cô thật ngốc nên vui vẻ mới đúng. Bởi vì cô yêu thương hấn, luôn ở xung quanh chạy trước chạy sau chăm sóc cho hấn nên hấn mới có thể thích cô như vậy.

Nhưng...

Cái miệng nhỏ nhắn của Thảm Thiên Vi cong lên, cô nhẹ nhàng siết chặt gương mặt trắng nõn của Thảm Thiên Dục: “Thiên Dục, phải gọi là chị! Nói theo chị, chị, chị...”

“Vi, Vi Vi”

Gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của hấn lại tỏ ra rất nghiêm túc, Thảm Thiên Vi vừa bực mình vừa buồn cười.

Không sai. Người đầu tiên hấn mở miệng gọi là cô nhưng tại sao không phải là “Chị” mà là tên của cô chứ? Cô thật sự rất muốn nghe hấn gọi một tiếng chị... Nhưng tên nhóc này thà chết chứ không chịu làm theo, hấn xác định rằng cô chính là Vi Vi.

Mẹ nói có thể vì hấn thường nghe ba và mẹ gọi cô là “Vi Vi” nên mới nhớ hai chữ này.

Thật là một thất bại tốt đẹp.

Tới lúc nào cô mới có thể nghe hắn gọi một tiếng chị đây?

“Thiên Dục, chị là chị của em!” Cô từ trong túi móc ra một cái khăn tay nhỏ mềm mại thay hắn lau đi mồ hôi trên trán, cung chiều xoa xoa cái má mềm mại của hắn.

“Vi Vi...” Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, một lần nữa bật ra hai chữ này. Thảm Thiên Dục nhìn chăm chăm cô vừa giống như đang suy nghĩ cái gì đó vừa giống như đang mơ mộng.

“Được rồi, được rồi, là Vi Vi nha!”

Một chuỗi tiếng cười vui tươi hơn hở từ miệng Thảm Thiên Dục phát ra, giống như hắn vô cùng hài lòng với đáp án này.

“Em đó, mỗi lần bắt nạt chị đều vui vẻ như thế”

Thảm Thiên Vi vuốt cái mũi nhỏ của hắn một cái, hai người cùng nhau cười rộ lên.

Nghe ở sân sau có tiếng cười đùa vui vẻ, hai vợ chồng vẫn đứng ở cửa chính cũng cười theo. An Vĩnh Tâm bị Thảm Tư Kiêu ôm vào trong ngực: “Kiêu, em thấy thật hạnh phúc.”

“Anh cũng vậy” Thảm Tư Kiêu hôn nhẹ lên trán vợ.

Một lúc sau, An Vĩnh Tâm ngược gương mặt nhỏ nhắn lên nhìn về phía Thảm Tư Kiêu, cô nói: “Chồng ơi, chúng ta sinh thêm một đứa bé được không?”

Thảm Tư Kiêu cũng không kinh ngạc trước đề nghị của vợ. Hắn chỉ thở dài tiếc nuối: “Vợ à, anh xin lỗi, coi như em muốn thì nó cũng sẽ không xảy ra.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh đã buộc ga-rô (ngăn sinh nở) rồi, không có khả năng cho em đứa

bé.” Thầm Tư Kiều sủng nịnh nhìn vợ giống như đang nhìn bảo bối quý giá nhất.

“Cái gì?” An Vịnh Tâm quả thật rất khiếp sợ “Tại sao tới bây giờ anh mới nói cho em biết?”

“... Anh không muốn mạo hiểm nữa, rất nguy hiểm!” Câu trả lời của hắn khiến khoe mắt An Vịnh Tâm nhanh chóng đỏ rực “Chúng ta còn có Vi Vi và Thiên Dục mà, như vậy là đủ rồi.”

“Đứa ngốc!” An Vịnh Tâm vùi mặt vào trong ngực hắn hít hít chớp mũi “Em yêu anh, thật sự rất yêu anh.”

“Anh cũng thế...”

Một lúc sau, từ trong sân sau vọng ra tiếng cười của lũ trẻ một lần nữa hấp dẫn sự chú ý của hai vợ chồng. An Vịnh Tâm cố làm ra vẻ uất ức nói: “Con trai của anh là một tên khôn kiếp. Hắn bắt nạt em.”

“Sao vậy?” Thầm Tư Kiều nhíu mày, mang theo nụ cười biết rõ còn hỏi.

“Ở trước mặt em hắn rất nghịch ngợm nhưng ở trước mặt Vi Vi lại rất ngoan ngoãn, một dáng vẻ ngoan ngoãn vô cùng đáng yêu... Đây không phải là bắt nạt em thì là gì?” An Vịnh Tâm chu mỏ.

Thầm Tư Kiều vừa nghe, hé miệng cười lên: “Vợ à, con trai của em mới hai tuổi mà thôi...”

“Chính là mới hai tuổi mới đáng sợ nha!” An Vịnh Tâm không phục nói “Cũng không biết di truyền từ người nào, ranh ma muốn chết!”

“Không phải từ em sao?”

“Làm ơn, chồng à, con anh cũng có phần đó! Hắn sau này khi dễ lời nói của anh, em không giúp một tay đâu!”

“Vậy... Sau này để cho Vi Vi đối phó với hắn.”

“A! Ý kiến hay!” mắt đẹp của An Vịnh Tâm lóe sáng. Cho dù là Hồn Thế Tiểu Ma Vương đi nữa thì cũng có khắc tinh. Cô ôm cổ Thẩm Tư Kiều: “Chồng à, anh thật thông minh.”

“Quá khen, anh muốn phần thưởng, một cái hôn.”

“Không thành vấn đề, một trăm cái cũng có, ha ha...”

Ở nơi nhỏ bé này tràn ngập hạnh phúc. Đó đã là một câu chuyện xưa còn bây giờ đã là chuyện khác...

“Nhóc con, thành thật khai báo cho mẹ. Nửa tháng trước, xâm nhập kho tư liệu trường học lấy đề thi sau đó phát tán trên internet làm hại cuộc thi rối loạn có phải là con giở trò hay không?”

Tiếng la hét cực kỳ vang dội từ căn phòng nào đó ở lầu hai Thẩm gia truyền ra. Giọng nói của nữ chủ nhân vô cùng tức giận nhưng hiển nhiên người bị trách mắng lại vô cùng hời hợt.

Một đứa bé lười biếng ngồi dưới đất sát cửa sổ. Nó không ngẩng đầu lên, cặp mắt vẫn như cũ quét qua cuốn sách Anh Văn cầm trong tay, một ngón tay nhỏ bé trắng nõn thông thả ung dung giả vờ ngoáy ngoáy lỗ tai, khóe miệng nâng lên một chút, cười như không cười, âm thanh thờ dãi nhẹ nhàng chậm chạp từ môi mỏng bật ra: “Mẹ, làm việc phải có chứng cứ, mẹ không thể nói oan cho người tốt được. Hơn nữa người này còn là con trai bảo bối của mẹ! Còn nữa, nếu như có thể, mẹ có thể nói nhỏ một chút không? Trái tim của con rất yếu ớt, đừng hù dọa con.”

“Cút chó!” Từ ngữ bất nhã từ môi mỏng của An Vịnh Tâm bật ra, cô chống nạnh từ trên cao nhìn xuống cái người có bộ dạng “Việc không liên quan đến mình, vắt giò ngồi xem”, cô tự nói với mình, nhất định phải tỉnh táo, phải tỉnh táo! Nhưng...

“Trái tim của con rất tốt, tốt đến độ có thể làm si măng cốt thép! Chứng cứ? Mẹ không cần đến nó, mẹ nhìn vào mắt con là biết con nói thật hay nói giả, hưởng chi... Con cho rằng mẹ thật sự không có chứng cứ sao?”

Cuối cùng đứa trẻ bất đắc dĩ buông quyển sách đầy cộm xuống, nó nhìn về phía An Vịnh Tâm mỉm cười và nói: “Mẹ đã lớn tuổi rồi tức giận không tốt cho sức khỏe đâu, người trưởng thành nên giữ vững phong độ, hơn nữa, ba nói mẹ ở trước mặt con không được nói tục, mẹ quên rồi sao?”

“Con!” An Vịnh Tâm bỗng chốc nắm chặt bàn tay, cô thật sự muốn đem thằng nhóc trước mắt từ trên lầu ném xuống.

Cái gì gọi là “Lớn tuổi”? Cô mới ba mươi tuổi! Hai từ “Lớn tuổi” cùng cô một chút quan hệ cũng không có, cô...

Bây giờ không phải là lúc nghĩ tới vấn đề rồi rắm này.

Một hồi lâu sau, cô nheo mắt lại, hít thở sâu một hơi rồi nói: “Thảm Thiên Dục, cho mẹ một lý do, mẹ liền bỏ qua cho con.”

Đứa bé cũng chính là Thảm Thiên Dục, từ dưới đất đứng lên, duỗi lưng một cái: “Nào có lý do gì? Muốn làm thì làm thôi.”

“Quả nhiên là con!” Chết vẫn lâu như thế, cái thằng nhóc này cũng không nói ra đáp án, hiện tại lại thẳng thắn một cách không cần thiết, làm trò quỷ gì đây? An Vịnh Tâm ôm bả vai Thảm Thiên Dục lén lút nhỏ giọng hỏi “Muốn làm trò quỷ gì thì làm đi, cho tới bây giờ con sẽ không làm chuyện không có lợi ích! Trò đùa dai này sẽ lãng phí quá nhiều thời gian của con, con luôn ghét như vậy mà. Nói, có âm mưu gì?”

Thảm Thiên Dục nhíu mày liếc xéo An Vịnh Tâm: “Mẹ, nam nữ thụ thụ bất thân, mẹ có thể buông con ra không?”

Hắn lại dám nói nam nữ thụ thụ bất thân với cô sao. Người nữ là mẹ của hắn nha! Lại nói, hắn là một đứa trẻ tám tuổi hiểu cái gì là chuyện nam nữ chứ!

“Nói mau, nếu không con đừng mơ tưởng có thể gặp lại Minh Ít Liêm!” An Vịnh Tâm dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được, có thể huấn luyện đứa con trai nhỏ của cô đem kho tư liệu nhà người ta ra giải trí, trừ chồng của Hoắc Vân Khê ra thì còn ai nữa. Người đó được giới hacker xưng là “Tôn Vương”.

Chính là gã đàn ông tên Minh Ít Liêm ngoài đời thực, tuyệt đối không có người thứ hai!

Nghịch duyên, nghịch duyên! Cô không nên cho con trai mình cùng đám người thông minh đến cực kỳ quái dị kia qua lại với nhau!

“A, mẹ, mẹ không biết trên thế giới này có cái gọi là máy vi tính với điện thoại sao?” Thẩm Thiên Dục rất khờ dại đáp lại.

“Con...”

Lời nói của An Vịnh Tâm còn chưa bật ra, Thẩm Thiên Dục nghiêng mắt nhìn thấy cái gì đó ở ngoài cửa, vẻ mặt đột nhiên thay đổi 180 độ, gương mặt tuấn tú xinh đẹp tràn đầy áy náy nói: “Mẹ, con sau này sẽ không dám nữa, mẹ đừng đánh con có được không?”

An Vịnh Tâm kinh ngạc cúi đầu nhìn con trai mình.

“Mẹ?” Làm gì dùng từ này gọi cô, hơn nữa, cô nói đánh hấn bao giờ chứ?

“Mẹ! Một tiếng kêu gấp gấp vang lên, một bóng dáng mảnh khảnh vọt vào phòng. Đứa bé trong ngực An Vịnh Tâm đột nhiên biến mất. Hấn chạy đến phía sau bóng dáng mảnh khảnh kia nhanh tới mức cô còn không kịp phản ứng.

“A, Vi Vi, con đã về rồi sao?”

“Mẹ, mẹ đừng đánh Thiên Dục có được không? Hấn phạm sai lầm sẽ sửa, thật đó!” Người vọt vào phòng chính là khắc tinh mà Thẩm Tư Kiều đã nói: con gái của bọn họ Thẩm Thiên Vi. An Vịnh Tâm nhìn đứa con gái xinh đẹp như búp bê, khuôn mặt nhỏ nhắn phía trên tràn đầy sự thiên vị...

Sai lầm rồi, sai lầm rồi, không phải khắc tinh, hoàn toàn là cứu tinh!

Từ nhỏ đến lớn, bất luận là thằng nhóc đó phạm vào lỗi gì, chỉ cần có Vi Vi ở đây, toàn bộ cũng sẽ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Hơn nữa cái thằng nhóc này rất nhanh chóng hiểu được đạo lý đó, hấn liền biết lợi

dụng “chị gái” mình... Nói tóm lại, cô hiện tại là không có biện pháp động vào thằng nhãi này.

Chương 2

“Vi Vi, con không phải là muốn thiên vị hấn chứ, như vậy sẽ làm hư hấn đó.” Thật ra điều An Vịnh Tâm muốn nói là... Con gái à, sao con không thấy được diện mạo thật sự của Hồn Thế Ma Vương chứ!

Cái tên Hồn Thế Ma Vương ở phía sau Thẩm Thiên Vi nở nụ cười hài lòng, hơn nữa hấn còn nắm thật chặt vạt áo của chị gái, bày ra một bộ dạng run sợ.

“Không đâu mẹ!” Thẩm Thiên Vi lúc này đã mười hai tuổi, cô đã có bộ dáng nhu mì yếu ớt động lòng người làm cho người ta cảm thấy thương tiếc “Thiên Dục rất nghe lời mà, hấn nhất định không phải cố ý gây họa, phải không Thiên Dục?” Thẩm Thiên Vi đột nhiên xoay người, cung chiều dịu dàng hỏi Thẩm Thiên Dục đang đứng phía sau.

Thẩm Thiên Dục thu lại nụ cười trong nháy mắt, hấn ôm sát người Thẩm Thiên Vi, làm nũng nói “Vâng.”

Thẩm Thiên Vi xoay người lại nhìn An Vịnh Tâm cười nói: “Mẹ, con nói đúng không? Con biết ngay là Thiên Dục nhất định không phải cố ý gây chuyện.”

Lời của hấn nói con đều tin sao? An Vịnh Tâm khóc không ra nước mắt: “Vi Vi, con nghe mẹ nói...”

“Mẹ, giao chuyện này cho con đi, con sẽ nói chuyện với Thiên Dục.”

“Này này, Vi Vi...”

Hoàn toàn không chú ý tới tiếng kêu của An Vịnh Tâm, Thẩm Thiên Vi liền vội vàng kéo Thẩm Thiên Dục chạy đi. Về tới phòng mình, để quyển sách trên tay xuống, cô liền sờ sờ đầu Thẩm Thiên Dục hỏi: “Không có bị mẹ đánh đòn chứ?”

Thẩm Thiên Dục bày ra một bộ dáng thật ngoan ngoãn nghe lời, hấn cắn môi mỏng, gật đầu một cái.

“Nói đi, lần này làm sao chọc giận mẹ vậy?” Nụ cười ở môi hồng tràn ra.

Thật sự rất kỳ quái, từ nhỏ đến lớn Thiên Dục luôn rất nghe lời, cô chưa từng thấy đứa trẻ nào cùng lứa với Thiên Dục lại ngoan ngoãn như vậy! Nhưng tại sao mỗi ngày mẹ lại luôn la mắng hấn?

“Em cũng không biết.” Thẩm Thiên Dục rũ đầu nhỏ xuống, trông mắt đen thật to lẫn nước chực khóc giống như vô cùng khổ sở.

Một cảm giác yêu thương từ trong lòng tràn ra, Thẩm Thiên Vi thở nhẹ một cái đem thân hình gầy nhỏ ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng hấn: “Không có chuyện gì, mẹ rất thích em, làm việc gì đều là vì muốn tốt cho em, ngàn vạn lần không thể tức giận với mẹ nhé!”

“Vâng.” Hấn mềm mại nói.

“Ừ, ngoan, vậy chị làm điểm tâm cho em ăn có được không?” Thẩm Thiên Vi xoa xoa mái tóc đen bóng của hấn, cưng chiều hỏi.

“Vâng, em muốn ăn cây xoài ngàn tầng.” Đầu nhỏ đặt tại vai cô khẽ nói.

“Không thành vấn đề, vậy em ra sân sau chờ chị, rất nhanh sẽ có thôi.” Thẩm Thiên Vi xoay người đi ra cửa, bỗng nhiên, cô dừng bước chân, quay đầu lại vui vẻ nói “Thiên Dục, hôm nay trường học tuyển thẳng trong nước có cuộc thi, chị làm bài rất tốt!”

Nửa tháng trước, trường học tuyển thẳng trong nước tổ chức cuộc thi, cô lại bị viêm phổi cấp tính tạo thành sốt cao phải nhập viện tròn một tuần lễ mới khỏi hấn. Nhưng cô không ngờ mình lại may mắn như thế, cuộc thi xảy ra chút vấn đề kéo dài sang tuần sau vừa vặn để cho cô tham gia! Nếu không, cô có thể sẽ phải đổi sang trường khác, tách khỏi Thẩm Thiên Dục, không thể tiếp tục chăm sóc hấn, cùng hấn đi học và tan trường... Cuộc thi vừa kết thúc, cô liền muốn đem tin tức tốt này nói cho hấn biết.

“Có thật không? Vi Vi thật lợi hại!” Hấn cười vui vẻ với cô.

“Quan trọng nhất là không cần phải rời xa em!” Thầm Thiên Vi nói xong liền kích động rời đi.

Chỉ trong nháy mắt, đứa trẻ trong phòng liền thu hồi nụ cười hồn nhiên trên mặt mà thay vào đó là nụ cười bí hiểm, một sự đen tối hiện lên trong con ngươi xinh đẹp. Còn chưa kịp che giấu liền bị thân hình mảnh khảnh cao gầy đột nhiên xuất hiện ở cạnh cửa thu vào trong mắt.

An Vịnh Tâm dựa vào cửa phòng, lười biếng ôm hai cánh tay, nhìn đứa con trai nhà mình: “Mẹ nghĩ, mẹ đã biết rõ nguyên nhân.”

“E hèm.” Mà người nào đó chỉ là không để ý chút nào nhún nhún bả vai nhỏ bé.

“Xuy...” An Vịnh Tâm tức giận chầm chọc.

Như vậy cũng được sao? Mấy năm nữa sẽ không hù dọa con gái cô chạy mất chứ...

Năm qua năm, thời gian thấm thoát thoi đưa, vào một buổi trưa nắng ấm tràn đầy.

Ở sân sau với đủ loại hoa Tường Vi, có một thiếu nữ nhỏ nhắn, khuôn mặt y hệt búp bê vì phơi nắng mà có chút phỉm hồng nhưng lại làm cô vô cùng đáng yêu, xinh đẹp.

Cô buông bình tưới nước trong tay xuống, mềm nhũn duỗi cái lưng mỏi, nhẹ nhàng thở một hơi rồi cười lên.

Mỗi lần nhìn vườn hoa Tường Vi này cô luôn cảm thấy rất hạnh phúc, rất thỏa mãn... Bởi vì hoa Tường Vi là tượng trưng cho tình yêu của ba và mẹ. Mẹ thích nhất là hoa này, cô cũng thế. Những đóa hoa Tường Vi này giống như những đứa trẻ mà cô trân quý nhất.

“A” Đột nhiên một mảng đen chụp xuống trước mắt, ánh sáng trước mắt cô

nhANH chóng biến mất giống như là bị cái gì đó che mất, cô sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng quay đầu lại.

Thấy người đứng sau lưng, Thẩm Thiên Vi nhẹ nhàng híp mắt to, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mơ mơ màng màng nhìn đến gò má vô cùng xinh đẹp kia, làm cho cô trong giây lát đó mất hồn, nỉ non: “Thiên Dục...”

Một hồi “Khanh khách” tiếng cười khiến Thẩm Thiên Vi từ trong mộng tỉnh lại, cô từ từ thích ứng sự biến đổi của ánh sáng, cô tức giận đập vào ngực người đó một cái, cười lên: “Em làm chị sợ.”

Hình dáng người trước mắt dần dần hiện ra trong mắt cô, lại làm cho cô thất thần suy tư một lần nữa.

Thời gian... Có phải trôi qua quá nhanh hay không?

Cô gần như còn nhớ rõ, rất nhiều năm trước, hắn chỉ là đứa bé mập mạp chưa biết nói chuyện chỉ biết nhìn cô không chớp mắt giống như cô là thứ duy nhất hắn có thể dựa vào. Cô là tất cả thế giới của hắn. Thậm chí bốn năm trước, hắn chỉ là một đứa trẻ tám tuổi gầy nhỏ cần cô bảo vệ. Vậy mà bây giờ... Mới mấy năm, hắn đã cao như thế này, đã 170 centimet rồi, so với cô cao hơn nửa cái đầu, cho dù còn có chút gầy nhưng cũng không còn nhỏ bé nữa làm cho cô có cái cảm giác thất bại của người làm chị.

Hắn có phải đã không còn cần cô bảo vệ nữa không?

“Vi Vi, đang suy nghĩ gì thế?” Thẩm Thiên Dục nhìn Thẩm Thiên Vi đang thất thần một lần nữa, hắn nhếch môi, gõ gõ đầu cô.

“A” Thẩm Thiên Vi chớp chớp mắt to hoàn hồn, gương mặt thoáng qua một tia phiếm hồng, nhấn một cái lên trán hắn: “Không thể gõ đầu của chị gái nha!”

“Không phải chị gái, là Vi Vi.” Hắn bấu môi trả lời.

Cô cười lên, người này mười năm như một ngày, vẫn cố chấp như xưa! Thẩm Thiên Vi lười cãi cò với hắn, cô bất đắc dĩ lắc đầu cười một cái, theo thói

quen móc ra khăn tay thay hấn lau đi mồ hôi, dịu dàng cung chiều hỏi: “Đi đá banh với bạn bè à?”

“Ừ.” nụ cười tràn ra bị nắng âm phản xạ càng làm cho khuôn mặt của Thẩm Thiên Dục thêm rạng rỡ khiến cô có một chút rung động từ đáy lòng.

“Khó trách gần đây chủ nhật nào em cũng chạy mất không thấy bóng dáng đâu cả.” Thẩm Thiên Vi hơi cuống quýt dời đi tầm mắt, đi tới bên bàn tròn màu trắng rót một ly Hồng Trà Tích Lan.

Động tác của cô rơi vào trong mắt của Thẩm Thiên Dục, làm cho hấn không tự chủ được khoi lên nụ cười có chút đùa giỡn.

“Vi Vi tức giận sao?” Hấn tiến lên, nhận lấy ly hồng trà từ trong tay cô, cười he he ngẩng đầu uống cạn.

Nhìn hấn “Ừng ực, ừng ực” uống xong, cô đem ly trà trống không trở về, một sự cung chiều thoáng chút cô đơn từ đáy mắt tràn ra: “Tại sao chị phải tức giận chứ? Em đi đá banh với bạn bè chứ có phải đi làm chuyện xấu đâu.”

Thẩm Thiên Dục thiếu chút nữa bị sặc, hấn không biết định nghĩa làm chuyện xấu của cô là làm chuyện gì? Nhưng sự cô đơn trong mắt cô mặc dù rất nhỏ nhưng cũng không thoát khỏi ánh mắt của hấn, hấn làm nũng hỏi: “Vậy tại sao Vi Vi lại không vui? Nói cho tôi biết đi!”

Ánh mắt của hấn khiến Thẩm Thiên Vi không thể che giấu cảm xúc của mình, cô chỉ biết thở dài, gõ gõ đầu hấn: “Chị không phải là không vui...Chỉ là có chút cảm thán...”

“Tại sao?”

Thẩm Thiên Vi bật cười cố làm ra vẻ đáng thương nói: “Bởi vì em trai của chị đã trưởng thành rồi, đã không cần chị gái này nữa.”

Nói là nói giỡn nhưng thật ra cô đúng là có chút để ý. Cho dù ban đầu cô may mắn không cần rời xa hấn khi thi tuyển thẳng vào trường học nhưng sau này thì sau, mọi chuyện sẽ khác.

Đã từng có một khoảng thời gian cô rất lo lắng, cô sợ không có cô ở bên cạnh, hấn sẽ không quen! Kết quả, người không quen chính là cô, cô đã quá quen thuộc với việc chăm sóc hấn... Từ nhỏ đến lớn, cô đều đem hấn trở thành thứ quan trọng nhất, không một ai có thể khi dễ hấn, tổn thương hấn! Nhưng cô chưa từng nghĩ tới, có một ngày hấn cũng sẽ lớn lên, cũng sẽ không cần sự chăm sóc của cô nữa.

“Tôi không cần chị gái, tôi chỉ cần Vi Vi” Thẩm Thiên Dục bấu môi, cố làm ra vẻ đáng thương. Hấn kéo một cái cô liền ngồi trên xích đu sau đó điều chỉnh một tư thế thoải mái nhất tùy tiện nghiêng người nằm trên đùi cô.

Sau khi mọi việc đã kết thúc Thẩm Thiên Vi mới hoàn hồn, cô cười lên, cung chiêu gõ đầu của hấn: “Này này, Thẩm Thiên dục, mới vừa nói em trưởng thành bây giờ lại bắt đầu lộ nguyên hình ra rồi.”

“Vi Vi.”

“Hả?”

“Mặc kệ tôi bao nhiêu tuổi, tôi vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh Vi Vi để cho Vi Vi chăm sóc tôi.”

Nói trong lòng không ngọt là gạt người, hấn là em trai cô thương yêu nhất. Thẩm Thiên Vi thở dài: “Chị biết chứ, em là bảo bối của chị rất nhiều năm rồi! Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“... Không có gì!” Thẩm Thiên Vi lắc đầu một cái, không nói tiếp.

Chỉ là cuối cùng sẽ có một ngày, cô sẽ lên đại học, đi tìm việc làm và rời khỏi nhà, rời khỏi hấn, cô còn phải lập gia đình...

Nghĩ tới đây, cô vô cùng đau lòng.

Một lúc lâu sau, không có bất kỳ tiếng động nào vang lên trong sân. Chỉ có

cơn gió nhẹ nhàng thổi qua quần áo. Thắm Thiên Vi tựa vào trên xích đu không dám động đậy, cô nghĩ là hấn đã ngủ thiếp đi rồi, tay cũng không ngừng xuyên qua mái tóc của hấn khẽ vuốt, cẩn thận từng li từng tí che chở.

Cho đến khi cô thiếp đi và tiếng hít thở đều đều vang lên, Thắm Thiên Dục mới mở mắt ra, trong tròng mắt đen hiện lên ý cười.

Trong từ điển của hấn, chưa từng có chữ “Chỉ là”.

Là của hấn, sẽ vĩnh viễn là của hấn.

“Alô, Thắm gia xin nghe.” An Vịnh Tâm đang gọt trái cây thì nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, bà bỏ con dao trong tay xuống với lấy chiếc điện thoại, một giọng nói êm ái, dễ nghe truyền vào trong tai đôi phương.

Một lúc sau, đôi mắt tuyệt đẹp của An Vịnh Tâm lộ ra thần sắc khác thường, ánh mắt di chuyển vào đám người đang ngồi trong phòng khách vừa nói chuyện phiếm vừa ăn trái cây. An Vịnh Tâm nhìn chồng mình sau đó là con gái và con trai, môi đỏ mọng thật chậm nâng lên nụ cười thân ái. Bà cầm điện thoại lên hướng về phía Thắm Thiên Vi kêu: “Vi Vi, điện thoại của con.”

Chỉ một câu nói lại khiến mọi người trong nhà đứng hình, nhất là Thắm Thiên Vi, thật lâu sau cô mới hỏi lại: “Của con sao?”

“Ừ, điện thoại của con... là con trai nha.”

Không biết là cố ý hay vô ý, An Vịnh Tâm còn nhấn mạnh ba chữ “Con trai nha”, bà nói cực kỳ rõ ràng dường như sợ người khác không biết đầu bên kia điện thoại là một người con trai.

“A” Thắm Thiên Vi mang vẻ mặt xin lỗi áy náy vội vàng nhận điện thoại. Một lúc sau, cô bắt đầu áp ứng, có vẻ vô cùng kinh ngạc và luống cuống, cuối cùng chỉ nói lại một câu “Sau này không cần gọi điện đến nữa!” Sau đó liền đem điện thoại giống như củ khoai lang nóng ném lại chỗ cũ.

Trong nháy mắt đó, phòng khách Thắm gia im lặng không một tiếng động, Thắm Thiên Vi không dám nhìn phản ứng của người lớn trong nhà, chỉ có thể

lặng lẽ ngồi xuống, cúi thấp đầu.

“Là người theo đuổi con sao?” Một giọng nữ dễ nghe vang lên, rất rõ ràng là đến từ An Vĩnh Tâm. Hơn nữa chỉ có bà mới dám ở trong bầu không khí này mà nói chuyện.

“Mẹ!” Một câu nũng nịu nhanh chóng từ môi hồng của Thẩm Thiên Vi bật ra, gương mặt của cô nhanh chóng ửng đỏ như trứng gà luộc.

“Ai nha, có gì đâu?” An Vĩnh Tâm vui vẻ mà cười, còn cười đến vô cùng hăng hái, “Con cũng mười tám tuổi rồi, đáng đáp còn xinh đẹp như thế, có người theo đuổi là chuyện rất bình thường. Có phải không chồng?”

Bị điểm tên, Thẩm Tư Kiêu rất buồn bực giả bộ ngu: “Cái gì?”

“Chồng à, làm gì bày ra cái bộ mặt không hiểu chuyện gì thế? Năm đó em theo đuổi anh cũng là 18, 19 tuổi, mặc dù anh vẫn kháng cự em, trốn tránh em nhưng cuối cùng vẫn bị thành ý của em cảm động! Nói không chừng loại chuyện này cũng sẽ xảy ra trên người con gái chúng ta!” An Vĩnh tâm cười với Thẩm Tư Kiêu nhưng khóe mắt lại cố ý nghiêng đi nhìn biểu tình của người nào đó.

Hừ, không có phản ứng là sao chứ? Xem con có thể chống cự được bao lâu!

“Mẹ, không phải như thế!” Thẩm Thiên Vi kích động nói.

“Hắc hắc, mẹ hiểu con chẳng qua là mắc cỡ mà thôi! Vi Vi, ngàn vạn lần không được từ chối quá nhanh nha, thử đi tìm hiểu xem sao... Mẹ ủng hộ con!”

Chương 3

Thẩm Thiên Dục từ nãy tới giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng nâng lên tròng mắt đen, liếc xéo người mẹ bất lương của mình.

Hắn đương nhiên biết bà muốn đánh chủ ý gì! Muốn nhìn hắn tấn công sao? Có thể, qua một thời gian ngắn nữa đi!

“Mẹ!” Thẩm Thiên Vi bất đắc dĩ lên tiếng, cô cũng không dám nghiêng mắt nhìn Thẩm Thiên Dục, cô cảm giác rất lúng túng: “Con sắp thi đại học rồi, tất cả suy nghĩ của con đều dành cho việc học, con tuyệt đối không nghĩ đến chuyện yêu đương!”

“Ai, vậy thi đại học xong rồi nói nhưng con cũng phải nắm lấy cơ hội tốt. Không cần phải chăm lo cho tên tiểu tử thú vị Thiên Dục kia nữa, nên hưởng thụ tuổi xuân của con đi, cũng nên có một mối tình oanh oanh liệt liệt!” An Vịnh Tâm cố ý thêm dầu vào lửa.

“Trời!” Thẩm Thiên Vi mặt như đưa đám liền đứng dậy chạy lên lầu “Con không muốn làm theo những gì mẹ nói”.

Khi bóng dáng Thẩm Thiên Vi biến mất ở lầu hai, An Vịnh Tâm mới lật người cười ngửa ra sau “Ha ha, phản ứng của Vi Vi thật đáng yêu... Chồng à, so với bộ dạng của anh năm đó thật giống nhau.”

“Em nha, sao tuổi càng lớn càng nghịch ngợm?” Thẩm Tư Kiều cung chiêu nhìn An Vịnh Tâm “Bắt nạt con gái mà em vui vẻ vậy sao?”

“Hắc hắc, thật ra thì người em muốn bắt nạt là...” An Vịnh Tâm đột nhiên nhảy tới bên cạnh Thẩm Thiên Dục ôm dính lấy hắn “Con trai của em!”

Nếu Vi Vi đã đi mất vậy thì hắn cũng không cần giả bộ ngoan ngoãn, Thẩm Thiên Dục liếc xéo An Vịnh Tâm rồi nhìn Thẩm Tư Kiều, cau mày nói: “Ba, mời quản lý tốt vợ của ba có được không? Xin người nào đó không cần làm

ra một số việc dư thừa cản trở người khác.”

Thẩm Tư Kiều đã quen với việc con trai mình thường xuyên thay đổi sắc mặt, ông bất đắc dĩ nhún vai: “Con trai à, vợ là dùng để thương, không phải dùng để quản.”

“Có nghe hay không?” An Vĩnh Tâm lôi kéo Thẩm Thiên Dục, cố làm ra vẻ yêu thương nói “Hơn nữa mẹ cũng đâu có cản trở người khác... Này này, con trai à, con mạnh khỏe đẹp trai y chang ba con, mẹ yêu con chết mất!”

Biểu tình chán ghét trên khuôn mặt Thẩm Thiên Dục hiện ra, hắn bỗng đứng dậy: “Mẹ cùng ba lên giường nói chuyện yêu đương đi. Cứ coi như mẹ không có yêu thương đứa con trai này, con không có luyện mẹ.”

“Khụ khụ, con trai à, con có thể không cần nói trực tiếp như thế...” Thẩm Tư Kiều sờ sờ sống mũi, hiển nhiên rất khổ não khi làm bánh quy kẹp nhân.

Ông không phải là không biết đứa con trai nhà mình đáng sợ như thế nào, ông cũng đã vô cùng hối hận khi con trai còn nhỏ như vậy đã mang đến Sự Vụ Sở tiếp xúc với những thứ đáng sợ kia nhưng bây giờ cũng không làm gì được. Nhưng vợ cũng rất đáng sợ nha... Nhiều năm qua, ông vẫn không tham gia vào chiến tranh giữa bọn họ, hiện tại ông còn muốn tiếp tục giữ vững lập trường này.

“Đó, chồng ơi, con trai của anh thật vô tình, em thật đau lòng đó nha.” An Vĩnh Tâm lặng lẽ lùi về bên người Thẩm Tư Kiều nhưng trong mắt không có một tia khổ sở giống như làm bầm lẫu bầu áp úng nói “Em chính là vì con mà suy nghĩ! Không muốn nhìn thấy hắn thua thất bại thảm hại.”

Bà thật đúng là “Nhọc lòng” rồi!

“Cảm ơn sự quan tâm của mẹ.” Thẩm Thiên Dục nhú mày cười đến vô cùng rạng rỡ như gió xuân.

Hắn cất bước lên lầu đột nhiên dừng lại, hắn quay đầu lại nở nụ cười. Đây là nụ cười quen thuộc của Thẩm Thiên Dục, nó gần như xen lẫn một chút sự không bình thường cùng hơi thở tà nịnh: “Mẹ, chuyện không tới phút cuối

cùng thì không nên kết luận sớm như thế thì tốt hơn nếu không... Mẹ suy nghĩ nhiều như thế nếp nhăn sẽ nhiều hơn một đồng đây!”

Khi bóng lưng cao to biến mất, An Vịnh Tâm mới gìm chặt bàn tay, phát ra một tiếng bạo rống, bà không thể tưởng tượng nổi mà nói với Thẩm Tư Kiều: “Nó nói cái gì! Nếp nhăn sao?”

Thẩm Tư Kiều cảnh cáo mình không nên cười ra tiếng nhưng vẫn không nhịn được, nụ cười tràn ra: “Cái này...”

“Ô ô, anh cũng ghét bỏ em phải không? Chờ em già rồi trở nên xấu xí anh sẽ vứt bỏ em phải không?” An Vịnh Tâm bực tức lấy ngón tay dài đâm vào lồng ngực kiên cố của hấn làm ra vẻ là một oán phụ vô cùng đáng thương “Ô ô, Thẩm Tư Kiều, em không nghĩ tới anh lại không có lương tâm như vậy... Em thật sự là nhìn lầm anh rồi!”

“Vịnh Tâm!” Thẩm Tư Kiều vừa nguyên rửa đứa con trai của mình vừa an ủi vợ “Bất luận là lúc nào ở trong mắt anh, em đều là đẹp nhất.”

“Ô ô, Anh lừa em! Anh với con trai đều là tên khốn khiếp, bắt nạt em!”

“... Vịnh Tâm.”

“Em mặc kệ, Ô ô...”

Xem ra là chỉ còn biện pháp cũ, lấy hôn phong giam ngoặt vợ lên giường mới là vương đạo!

Kể từ đêm hôm đó đến nay không có ai gọi điện đến nữa. Điều này làm cho Thẩm Thiên Vi thở phào một cái. Cô quả thật đã nghĩ đúng, chuyện đó nhất định là đùa giỡn. Nếu không, tại sao không thấy hấn gọi lại lần thứ hai? Huống chi, cô ở trong trường cũng không gặp qua người nào theo đuổi cô khoa trương như vậy...

Đều là tại mẹ, hại cô mấy ngày nay không dám đối mặt với Thiên Dục. Cô rất sợ hấn cũng tới tham gia náo nhiệt, hỏi cô có phải biết yêu rồi hay không?

Cũng may chuyện đã chậm chậm bị quên lãng, mà kì thi đại học cũng lặng lẽ tới gần.

Cô mỗi ngày đều đọc sách, đọc đến hoa mắt chóng mặt, áp lực rất lớn.

Nếu như không đậu nguyện vọng một, cô sẽ thất bại, cũng sẽ cảm thấy rất có lỗi với ba mẹ nhưng đồng thời cô cũng nghĩ đến việc lên đại học sẽ phải rời nhà, rời khỏi Thiên Dục. Cô lại cảm thấy không nỡ... Thật là mâu thuẫn.

Xoa xoa một đầu tóc dài đen bóng, Thẩm Thiên Vi buông bài thi trong tay xuống, cầm ly nước lên khi chuyển qua khoe miệng cô mới phát hiện, trong ly đã sớm rỗng tuếch, thế là cô kéo lê thân thể mệt mỏi đứng dậy, chuẩn bị xuống lầu uống chút nước.

Không khí giá lạnh đánh tới khi cô mở cửa ra, mặc dù đã là tháng sáu nhưng vẫn còn có chút se lạnh. Bình thường vào lúc này Thẩm Thiên Vi đều mặc áo ngủ bằng tơ lụa mỏng như cánh ve, bên trong không mặc gì cả. Cô khẽ khép lại đôi mày thanh tú một chút... Trễ như vậy rồi, tất cả mọi người đều ngủ hết rồi chứ? Chắc sẽ không đụng phải ai đâu.

Nghĩ như vậy, cô mới rón rén ra khỏi phòng, đi xuống phòng khách dưới lầu. Bây giờ đã hơn nửa đêm, lầu một có vài tia sáng vô cùng yếu ớt. Thẩm Thiên Vi xoa xoa đôi mắt có chút đau nhức. Cô đi tới phòng khách vô cùng quen thuộc cầm bình đun nước lên rót vào ly. Nước chảy vào mắt mấy giây đủ để cô nhắm mắt lại một chút.

Ngáp một cái, dòng nước ngừng chảy, Thẩm Thiên Vi cầm lấy ly nước xoay người...

“A!” Một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mắt làm Thẩm Thiên Vi kinh hoảng kêu lên một tiếng. Cô giật mình, thân người lao đảo hướng về phía sau, toàn bộ nước ở trong ly đều bị rơi xuống đất, ly nước cũng rớt trên mặt thảm.

Cô đang nghĩ mình sẽ ngã chổng bốn chân lên trời thì thân thể nhỏ nhắn lại bị kéo vào một lồng ngực ấm áp nóng bỏng vừa quen thuộc vừa xa lạ. Một hơi thở quen thuộc phả đến làm cô không thể suy nghĩ gì cả.

Eo nhỏ nhắn bị một cánh tay vòng qua ôm thật chặt kéo người cô hướng tới trước. Trước ngực không hề có vật cản, phần mềm mại của cô đụng chạm vào lồng ngực cứng rắn xa lạ làm cô có chút đau. Trong phút chốc, đôi mắt to của cô trợn lên, nhờ vào ánh đèn cô có thể thấy được khuôn mặt thanh tú của một người...

Đôi mắt đen của hắn thẳng tắp nhìn vào cô.

Rõ ràng là người vô cùng quen thuộc với cô nhưng giờ phút này đây, cô lại cảm thấy có chút xa lạ. Cô ngược đầu nhìn lên, hắn cao hơn cô hai phần ba cái đầu. Nhịp tim đột nhiên loạn nhảy như tiếng trống. Mà lồng ngực trần truồng ấm áp của hắn xuyên thấu qua áo ngủ tơ lụa thật mỏng làm cho cả người cô như bị lửa thiêu đốt, miệng đắng lưỡi khô.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Thiên Vi mới hoảng hốt đẩy hắn ra “Trời ơi.”

Là Thiên Dục! Cô lại có thể nhìn hắn mà mặt đỏ tim đập loạn...

“Vi Vi, Vi Vi không sao chứ?” Thẩm Thiên Dục không có một tia kinh hoảng nào thậm chí còn tự nhiên sờ sờ cái trán của cô “Mặt sao tự nhiên đỏ lên vậy, ngã bệnh sao?”

“Chị, chị không sao.” Thẩm Thiên Vi cảm thấy cực kỳ mất thể diện vội vàng né tránh sự đụng chạm của hắn, mắt cũng không dám nhìn loạn.

“Hù phải Vi Vi sao? Tôi chỉ là muốn uống nước.” Thẩm Thiên Dục khom lưng thay cô nhặt lên ly nước, cười hỏi “Vi Vi cũng vậy sao?”

“Ừ.”... Cô nhìn Thiên Dục rót một ly nước sau đó đưa cho cô, tay cô run run nhận lấy “Cảm ơn, chị đi lên trước, muộn rồi, ngủ ngon.”

Một đêm này Thẩm Thiên Vi không cách nào ngủ say được.

Cô chạy trốn chết nhưng hình ảnh đó vẫn rơi vào đáy mắt của Thẩm Thiên Dục. Trong không khí vẫn còn đọng lại mùi hương thanh xuân hấp dẫn trên người thiếu nữ... Con người sâu thẳm vẫn như trước không hề lộ ra ý tứ nào nhưng tối nay lại nóng bỏng hơn trước.

Hắn tạm thời còn không muốn hù dọa cô. Nhưng chuyện cô có người theo đuổi đúng là đã làm cho hắn vô cùng bất mãn. Hắn phải dùng chút thủ đoạn nho nhỏ để dọn dẹp sạch sẽ mấy con sâu bên cạnh cô... Dĩ nhiên, đây chỉ là món ăn khai vị.

Thiên Dục, Thiên Dục, Thảm Thiên Dục...

Mày ngài mắt đẹp, cánh tay rắn chắc, bả vai rộng lớn, lồng ngực rất bền chắc... Chuyện này rốt cuộc bắt đầu từ khi nào? Thì ra hắn đã không còn là một đứa nhỏ.

Hơn nữa, hắn thật là cao đó, giống như trong một đêm liên cao hơn cô rất nhiều! Thật thần kỳ, ha ha...

Một chút ý cười còn chưa đạt tới khóe miệng, Thảm Thiên Vi đã từ trong giấc mộng đột nhiên tỉnh lại. Bút trong tay chợt đứng yên, vì cô nắm chặt nên bàn tay có chút đau. Cô không thể tưởng tượng nổi nhìn tờ giấy xốc xếch trước mắt, trên đó viết rõ ràng tên của một người.

Thiên Dục, Thiên Dục, Thảm Thiên Dục... Tràn đầy trên giấy, tất cả đều là tên của Thiên Dục! Thảm Thiên Vi bị chính mình hù dọa, cô ném bút trong tay đi thật xa. gương mặt cực kỳ nóng rát, cô ảo não bùm má.

Cô đang làm cái gì? Tại sao lại nghĩ đến những thứ này? Nhất định là tại câu nói của mẹ hơn một tháng trước! Đúng, nhất định là vậy!

Thiên Dục lúc sáu tuổi vẫn còn là một đứa nhỏ, cô cùng hắn tắm rửa, cùng hắn vọc nước nhưng sau đó không còn nữa. Mặc dù trên danh nghĩa hai người là chị em nhưng trong lòng cô biết rõ vẫn nên kiêng dè một chút... Lần đầu tiên cô có kinh nguyệt càng không thể tiếp xúc thân mật với hắn.

Lửa nóng đêm đó lại một lần nữa đánh úp vào trí nhớ của Thảm Thiên Vi. Cô rõ ràng còn nhớ rõ lồng ngực trần truồng cứng rắn, ấm áp, nóng bỏng đến nỗi làm cho ngực cô tê dại.

Trời ơi, chẳng lẽ cô có khuynh hướng “luyến em trai” sao? Không, Cô nhất

định là điên rồi!

“Thầm Thiên Vi, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!” Cô đối với mình có chút tức giận, coi như có yêu thương Thiên Dục đi nữa thì cũng không thể mặc cho mình có loại ý nghĩ đáng sợ này.

“Vi Vi.”

“Hả?” Nghe tên mình, Thầm Thiên Vi nhìn về phía cửa.

Thầm Thiên Dục đưa đầu vào, cười tà mị: “Tôi muốn vào phòng.”

“Được... A, chờ một chút, chờ một chút!” Thầm Thiên Vi giống như gắn mô tơ vào người, vội vàng đem toàn bộ giấy trên bàn ném vào sọt giấy vụn. Đầu óc cô trống rỗng, cô chỉ biết không thể để cho Thiên Dục thấy những thứ này, không được, không được!

“Vi Vi đang làm gì sao?”

“À, Không có gì.” Quét hết tờ giấy trên bàn, Thầm Thiên Vi mới yên tâm lại vỗ ngực một cái, thở hồng hộc “Tìm chị có chuyện gì?”

“Đem cái này cho Vi Vi.” Thầm Thiên Dục thần thần bí bí lấy ra một phong thư từ phía sau lưng “Người đưa thư mới đưa tới, tôi nghĩ chắc là...”

Nhìn bộ dáng nghịch ngợm của hắn, lúc đầu Thầm Thiên Vi có chút sững sờ sau đó đột nhiên giống như là nghĩ tới cái gì, cô nhảy dựng lên chạy về phía Thầm Thiên Dục, vui mừng kêu to: “Là giấy thông báo sao? Cho chị, cho chị, nhanh lên!”

Kì thi đại học đã qua được một thời gian, lúc này gởi thư đến, chắc là giấy thông báo nhập học không sai được!

“Cướp được thì cho Vi Vi.” Thầm Thiên Dục lợi dụng ưu thế chiều cao của mình, rất khi dễ người khác mà đem bức thư giơ lên thật cao. Còn Thầm Thiên Vi chỉ có thể tức giận, nhéo hắn, nhảy dựng lên giành lấy: “Này, Thầm Thiên Dục, chị cảnh cáo em nhanh đưa bức thư cho chị!”

“Cảnh cáo không có hiệu quả.” Tròng mắt đen nhìn thoáng qua cô, hắc không có để tâm tới lời hăm dọa của ai đó.

Giành giật thật lâu nhưng không lấy được, Thảm Thiên Vi gấp gáp dậm chân: “Thảm Thiên Dục, mau đưa cho chị!”

“Không phải nói cướp được mới cho Vi Vi sao!” Thảm Thiên Dục nhú mày, bữu bữu môi.

“Em...” Thảm Thiên Vi nhìn vào eo Thiên Dục, suy nghĩ rồi đi đến phía sau hắc, cô biết hắc sợ nhất là nhột, khi còn bé cô đều dùng cách này để trêu chọc hắc “Xem em có cho chị hay không, ha ha!”

“Này này, Vi Vi ăn gian.”

“Rõ ràng người ăn gian chính là em nha”

“Này này, đừng có chột, a...” Thảm Thiên Dục không kịp tránh, hắc mất thăng bằng liền ngã người té lên giường lớn mềm mại của cô. Mà Thảm Thiên Vi cũng bị hắc kéo xuống, té nhào vào trên lòng ngực hắc thuận tiện còn cướp được bức thư, cô vui mừng hướng về phía người nằm ở dưới đang bị áp đảo thắng lợi kêu to “Ha ha, chị cướp được rồi, cướp được rồi, chị...”

Ngực bỗng rung truyền đến một cảm giác nóng bỏng quen thuộc khiến toàn thân Thảm Thiên Vi run lên. Cô gần như ngẩn ngơ nhìn người đàn ông đẹp trai phía dưới, gương mặt không tỳ vết, đôi mắt đẹp vô cùng quen thuộc, con ngươi sâu thẳm giống như một dòng nước xoáy cuốn cả người cô theo. Nhịp tim vừa xa lạ vừa quen thuộc kia làm cô có chút rung động.

Chương 4

Không biết trải qua bao lâu, Thẩm Thiên Dục sợ mình sẽ dọa sợ cô nên lên tiếng: “Vi Vi thật là nặng nha.”

“A” Thẩm Thiên Vi bừng tỉnh vội vàng từ trên người hấn nhảy xuống, miệng đắng lưỡi khô cô không cách nào hô hấp được, vội vàng lè lưỡi “Chị không có nặng.”

Thẩm Thiên Dục cười ha hả từ trên giường ngồi dậy, vô cùng bình tĩnh tự nhiên đi qua: “Còn không mở bức thư ra xem đi!”

“Đúng ha.” Lực chú ý của Thẩm Thiên Vi bỗng chốc bị dời đi, cô vội vàng mở bức thư lấy giấy thông báo ra xem một cách cẩn thận.

Cô nhanh chóng xem xong nội dung trong thư, nụ cười cũng chậm chậm dâng lên ở khóe miệng cuối cùng bộc phát ra ngoài, cô vui sướng thét chói tai xoay người ôm lấy Thẩm Thiên Dục nói: “Thiên Dục, chị thi đậu rồi! Ha ha, chị thi đậu rồi!”

Nụ cười dần dần ngưng tụ trong mắt đen, hấn mở miệng nói “Chúc mừng Vi Vi.”

Thẩm Thiên Vi buông hấn ra, gương mặt xinh đẹp y hệt búp bê tràn đầy hưng phấn sáng rỡ: “Chị thật là vui! Trước đó còn sợ năng lực của mình không đủ chứ.”

“Vi Vi thật sự vui vẻ như vậy sao?” Thẩm Thiên Dục đột nhiên bày ra một bộ mặt suy sụp.

“Có chuyện gì vậy?” Nụ cười của Thẩm Thiên Vi đông cứng lại, giống như việc hấn không vui so với sự vui sướng của cô bây giờ quan trọng hơn nhiều: “Em... Không vui khi chị thi đậu đại học sao?”

“Không phải!” Thảm Thiên Dục bấu môi, đáng thương nói “Vi Vi thi đậu đại học sẽ phải rời nhà, rời đi tôi, tôi sẽ rất nhớ Vi Vi, vậy mà Vi Vi còn vui vẻ như thế... Vi Vi đúng là không thương tôi nha.”

“Thiên Dục...” nhìn bộ dạng đáng thương của hần, Thảm Thiên Vi cũng không vui nổi “Chị không có ý này, em đừng nghĩ như thế.”

Thảm Thiên Dục nói xong liền xoay người đưa lưng về phía Thảm Thiên Vi, bả vai còn run run lên giống như đang khóc.

“Thiên Dục.” Người bây giờ thật sự khóc lại là Thảm Thiên Vi, cô vội vã muốn đến an ủi hần, cô nắm cánh tay hần thật chặt, nước mắt lã chã rơi xuống: “Không nên như vậy. Nếu như em khóc thì chị rất đau lòng, rất khổ sở, em đừng khóc nữa, có được không?”

Hần không chịu xoay người, nước mắt của cô liền đổ rào rào nhỏ xuống cánh tay của hần. Thảm Thiên Dục giật mình xoay người lại, nhìn vẻ mặt khóc đến thê lương của cô, hần đau lòng nói: “Vi Vi... Tôi là đùa với Vi Vi thôi, đừng có khóc, thật xin lỗi mà!”

Thảm Thiên Dục nhìn chăm chăm mắt to của cô đang rơi lệ. Khi cô phát hiện hần chỉ là đóng kịch, cô lại khóc lớn hơn giống như người nên khóc là cô mới phải: “Thiên Dục, có phải chị là một người chị gái rất vô dụng không, ô ô.”

“Tại sao lại nói như vậy?” Thảm Thiên Dục đưa tay lau đi nước mắt của cô lại phát hiện nó không cách nào ngừng được... Hồngбет, đúng là chữa ngứa lành thành ngứa què mà.

“Chị vẫn cảm thấy em rất lệ thuộc vào chị nhưng thật ra thì ngược lại, chị không bỏ em được. Vừa nghĩ tới phải rời khỏi nhà, không thấy được em, lòng của chị rất là đau.”

“Đứa ngốc.”

“... Thảm Thiên Dục.” Thảm Thiên Vi hít hít chớp mũi, “Không thể nói chị mình là đứa ngốc.”

“Ngu ngốc.”

“Ngu ngốc cũng không được.”

“Đâu đại học nên vui vẻ mới đúng, tôi không phải là đứa bé, tôi biết cách chăm sóc mình mà.” Thẩm Thiên Dục thật biết điều khéo léo nói, sau đó cố ý nhắc nhở cô “Còn không mau cầm thư thông báo cho ba, mẹ. Bọn họ nhất định cũng rất muốn biết.”

“Đúng nha!” Thẩm Thiên Vi liền vội vàng gật đầu, nước mắt còn chưa khô liền đứng dậy chạy ra ngoài cửa “Em chờ chị.”

Nhìn cô rời phòng, khéo môi của Thẩm Thiên Dục mới cong lên từ từ đi tới bàn đọc sách. Hắn nhìn sang sọt giấy vụn bên cạnh, đem tờ giấy trắng bị vò nát nhặt lên xem, nụ cười trên môi càng sâu hơn, càng ngày càng sâu gần như không dừng lại được.

Thật ra thì từ vô dụng không chỉ dành cho mình Vi Vi, chỉ là... hắn sẽ làm cho nó tốt lên.

“Vi Vi, Vi Vi... Thẩm Thiên Vi!”

Bị kêu réo liên tục, Thẩm Thiên Vi mới từ trong mộng bừng tỉnh, cái ót bị bạn đánh một cái rõ đau: “Sao cậu ngồi ngẩn người ra vậy?”

“Mình có sao?” Thẩm Thiên Vi phủ phủ cái ót bị chụp đau, mắc cỡ cười lên.

Cô ngồi trên cỏ khẽ nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mặt trời thật chói mắt, cô chỉ có thể mở hé mắt ra một tí... Bây giờ đã là tháng chín, tất cả trường học đều đã tựu trường, mà bây giờ cô đang ở trong một đám sinh viên mơ mộng về cuộc sống đại học nhưng sao tất cả đều như một giấc mơ, cô có cảm giác mọi thứ không có thật. Có phải do cô không yên lòng hay không?

Cô còn nhớ rõ ngày cô xách hành lý ra khỏi nhà. Cô đặc biệt chọn lúc Thiên Dục không có ở nhà. Bởi vì cô sợ mình sẽ khóc âm lên cho nên chỉ nói lời tạm biệt với ba mẹ. Nhưng vừa rời đi cô liền hối hận, cô rõ ràng là muốn gặp Thiên Dục, tại sao phải trốn tránh như thế?

Tự trường đã một tuần lễ nhưng cô có chút buồn bực không vui. Cô không có tò mò về trường học mới, không có tâm tình đi chơi với bạn bè càng không có quan tâm đến việc tìm người yêu lý tưởng. Cô chỉ là một mực rồi rầm không biết có nên gọi điện thoại cho Thiên Dục hay không? Vấn đề này khiến cô thật là đau đầu, cô suy nghĩ cả ngày lẫn đêm, càng nghĩ càng đau lòng đến nỗi khóc âm lên.

Cô rất nhớ hấn, cho dù chỉ nghe được giọng nói của hấn cũng thật tốt.

Giọng nói của Thiên Dục... Hình như có chút trầm thấp mang theo hương vị hấp dẫn. Cô không nhớ rõ giọng nói của hấn bắt đầu thay đổi từ khi nào. Tóm lại, cô chính là thích giọng nói của Thiên Dục, chỉ cần nghe được hấn nói chuyện, cô sẽ yên tâm. Nhưng bây giờ, cô lại sợ vừa nghe đến tiếng nói của hấn cô sẽ bật khóc.

“Có rồi, có rồi!” Tạ Tiểu chỉ vào một khoảng trống trên sân cỏ đặt mộng ngồi xuống: “Cậu đang nghĩ gì thế? Mặt đỏ quá trời luôn kìa!”

“Mình, mình nào có!” Thảm Thiên Vi thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, cô chỉ là đang suy nghĩ về Thiên Dục thôi mà.

“Ha ha, cậu có phải thảm mến anh nào hay không?” Tạ Tiểu cố ý giễu cợt.

“Cậu ít nói bậy đi!” Thảm Thiên Vi tức giận đẩy Tạ Tiểu một cái. Sau khi lên đại học, cô rất nhanh liền quen biết được một người bạn tốt, không nghĩ tới cũng là bạn xấu: “Cậu tìm mình làm gì?”

“Đúng rồi, đúng rồi, thiếu chút nữa là quên mất.” Tạ Tiểu cười nói “Hắc hắc, nghe nói khoa pháp luật của trường chúng ta có một thiên tài mới tới, hơn nữa là một siêu cấp vô địch đẹp trai!”

“Tại sao lại gọi hấn là thiên tài?” Thảm Thiên Vi tương đối hiếu kỳ.

“Bởi vì hấn mới mười sáu tuổi nha! Hấn thông qua một loạt khảo nghiệm liền được đặt cách trúng tuyển. Hơn nữa trường học còn miễn bốn năm học phí

còn thêm học bổng cho hấn, giống như là sợ hấn chạy mất vậy! Các khoa khi nghe nói chuyện này đều giành nhau muốn tranh hấn về cho khoa của mình... Nhưng khoa chúng ta may mắn nhất bởi vì hấn chọn khoa pháp luật nha, ha ha.”

Nghe Tạ Tiểu nói văng nước miếng, Thẩm Thiên Vi cũng có chút tò mò: “Thật lợi hại như vậy sao?”

“Đúng vậy, Đúng vậy, nghe mọi người nói lát nữa hấn cũng tới lớp chúng ta để học đây, vậy là chúng ta có thể thấy mặt hấn rồi, thật là nôn nóng quá đi.” Tạ Tiểu kéo tay Thẩm Thiên Vi “Đi đi đi, nhanh đi giành chỗ nào.”

Thẩm Thiên Vi bất đắc dĩ cười một tiếng: “Cậu có nóng lòng quá không đó?”

“Không đâu không đâu còn phải hết sức khẩn cấp nữa mới đúng!” Tạ Tiểu kéo cô chạy vào trường, quẹo trái quẹo phải “Bởi vì chuyện này, tất cả mọi người đã sớm chạy đi giành chỗ ngồi rồi, chúng ta không tìm vị trí tốt thì làm sao có thể nhìn rõ hấn đây?”

Chạy một hơi, thở hồng hộc, mắt thấy sắp đến phòng học, Thẩm Thiên Vi mới nghĩ đến một điều: “Cậu nói cái gã thiên tài gì đó tên gì vậy?”

“Để mình suy nghĩ một chút nha.” Tạ Tiểu vừa chạy vừa suy nghĩ “A, Cái gã đó với cậu rất giống nhau đó, Vi Vi”

Rất giống cô sao?

Thẩm Thiên Vi sững sờ, sau đó nghe bạn tốt nói: “Thiên Dục, tên hấn là Thẩm Thiên Dục.”

Khi Tạ Tiểu dứt lời cũng là lúc bọn họ đặt chân tới cửa phòng học. Phòng học rộng lớn đã sớm ngồi chật kín người. Thẩm Thiên Vi đưa mắt nhìn lên bục giảng, cô thấy giáo viên cùng với một thiếu niên cao to đẹp trai đang đứng cùng nhau.

Thẩm Thiên Vi không khỏi hoài nghi mình nghe nhầm, đồng thời cũng hoài nghi mình bị hoa mắt. Tất cả mọi việc diễn ra trước mắt có chút không chân

thật... Bởi vì cô thấy hấn.

Giống như là cảm nhận được sự tồn tại của cô, hấn nhẹ nhàng quay đầu, tầm mắt rơi vào trên người cô, nụ cười ở trên môi như ẩn như hiện, hấn nói “Hello, tôi là Thảm Thiên Dục.”

Cô tức giận sao? Đúng vậy, bộ dáng của cô thoát nhìn là rất tức giận, không sai được.

Cô quả thật là đang rất tức giận. So với tức giận, cô còn có chút ảo não, phải... Quả thật cô cảm thấy mình là siêu cấp vô địch đại ngu ngốc.

Thảm Thiên Dục là một thiên tài IQ 200, 200 đó!

Đó là một khái niệm mà Thảm Thiên Vi chỉ có thể đơn giản phân tích. Đó là một người với chỉ số IQ ở con số gấp hai lần người bình thường nhưng điều quan trọng không phải là Thảm Thiên Dục thông minh bao nhiêu. Mà là, em trai Thảm Thiên Dục của cô thông minh đạt tới trình độ không phải là người nữa rồi!

Không sai, “Em trai của cô”, người sống với cô suốt 16 năm vậy mà cô không biết hấn là một thiên tài. Cô quả thật là ngu ngốc mà.

Cho dù cô không tin là Thảm Thiên Dục lừa gạt cô, giấu giếm IQ của mình. Nhưng cô vẫn bận tâm, có phải mỗi lần khi cô lo lắng hấn có thi tốt không? Có thể thuận lợi học hành hay không? Thì Thiên Dục đang cười nhạo cô...

Thảm Thiên Vi, cái người này thật ngu ngốc, tôi thông minh là gấp hai lần Vi Vi đó!

Không, cô không thể suy nghĩ như vậy, Thiên Dục của cô không phải là người như thế! Nhưng tại sao hấn không nói với cô chuyện hấn sẽ tới đây? Thậm chí ngay cả việc hấn tới đây học cũng thế.

Cô còn vì việc phải rời xa hấn mà đau lòng, đùa giỡn cô như vậy vui vẻ lắm sao?

Đúng, cô không tức giận, không tức giận với Thiên Dục! Cô chỉ là giận chính mình, tức đến không muốn nói chuyện với hấn!

“Vi Vi, Vi Vi tính không nói chuyện với tôi sao?” Thảm Thiên Dục đi theo phía sau cô, bộ dạng có chút đáng thương. Người trước mắt hình như không muốn để ý đến hấn. Thảm Thiên Dục nhướn mày, hấn phát hiện lần này hấn hành động quá tùy tiện.

Hắn tưởng rằng khi đến đây có thể cùng cô vui vẻ ở bên nhau nhưng cô dường như rất tức giận.

Chẳng lẽ tất cả mọi việc hấn làm lại bị hủy trong chốc lát? Nếu như vậy thì hấn cũng phải làm một chút gì đó bù đắp lại...

Thảm Thiên Dục nở ra một nụ cười lạnh lẽo khiến người ngoài không rét mà run. Giống như mẹ hấn nói, hấn vĩnh viễn biết làm sao mới có thể lợi dụng địa vị của hấn trong lòng cô. Thế là giọng nói có chút yếu đuối của hấn ở sau lưng Thảm Thiên Vi vang lên “Tôi làm thủ tục nhập học cả một ngày trời, chưa được ăn cơm nữa, tôi đói bụng đến đau dạ dày rồi này, Vi Vi thật sự không để ý tới tôi sao?”

Chưa đến một giây, người đằng trước bỗng dừng bước, xoay người, gương mặt nhỏ nhắn y hệt búp bê có chút lo lắng, cô dùng đôi mắt to của mình quan sát hấn, giọng nói cũng bỗng dừng nhu hòa xuống “Dạ dày rất đau sao?”

“Ừ.” Thảm Thiên Dục cắn môi mỏng, gật đầu một cái, hấn làm bộ như một đứa trẻ yếu ớt.

“Chị đi mua chút thức ăn, em ở đây chờ chị.”

Nhanh tay bắt lấy Thảm Thiên Vi, Thảm Thiên Dục hơi làm nũng nói “Vậy Vi Vi không được giận tôi nữa.”

Hiện tại Thảm Thiên Vi đâu có rãnh rồi giận hấn. Nghe hấn nói đau dạ dày, cô liền hoảng sợ: “Đừng có quậy nữa! Chị sẽ nhanh chóng quay về.”

“Không cần.” Hấn cầm tay cô giã giũa “Trừ phi Vi Vi không giận tôi nữa.”

“Thiên tài cũng biết lợi dụng quá ha” Thảm Thiên Vi tức giận nói.

“... Vi Vi quả nhiên là đang tức giận.” Thảm Thiên Dục bất đắc dĩ bĩu môi.

Một lúc sau, Thảm Thiên Vi mới xoay người ngẩng đầu nhìn hấn nói: “Chẳng lẽ nói với chị em là thiên tài rất khó sao? Đột nhiên sự thật đặt ở trước mắt, chị không biết phải làm sao đối mặt với nó... Chị cảm thấy ở trước mặt em chị thật ngu ngốc.”

Thảm Thiên Dục nghiêm túc nhìn cô, hỏi: “Trả lời tôi một vấn đề.”

“Hả, vấn đề gì?”

“Đối với Vi Vi mà nói, tôi là thiên tài quan trọng như vậy sao? Hay tôi là Thảm Thiên Dục mới quan trọng?”

“Dĩ nhiên...” Thảm Thiên Vi đang muốn trả lời thì cô trợn to mắt, cứng họng. Trong phút chốc, cô đã hiểu ý tứ của hấn. Hấn có phải là thiên tài hay không đối với cô mà nói đúng là không quan trọng. Cô chỉ biết hấn là Thiên Dục, là em trai mà cô yêu quý nhất.

Biết nút thắt trong lòng cô đã được mở, Thảm Thiên Dục mới ngoan ngoãn nói “Tôi biết, mặc kệ đối với người ngoài tôi là thần thánh như thế nào nhưng đối với Vi Vi mà nói đều không quan trọng, không phải sao? Vi Vi vẫn sẽ thương yêu tôi như cũ, cho nên tôi không cần thiết phải nói cho Vi Vi biết tôi là một thiên tài... Nếu nói ra mới là chuyện buồn cười!”

Thảm Thiên Vi thở dài, xoa xoa mái tóc đen của hấn: “Đúng rồi, nhưng em cũng đánh giá quá cao năng lực chịu đựng của trái tim chị”

“Trái tim của Vi Vi cùng trái tim của tôi đều là cốt thép, mẹ nói như vậy đấy.” Thảm Thiên Dục trêu ghẹo.

“Nói bậy.” Thảm Thiên Vi bật cười lúc này mới phát hiện ra từ khi nhập học tới bây giờ đây là lần đầu tiên cô cảm thấy vui vẻ như vậy. Cô vỗ vào ngực

hắn, hỏi: “Vậy tại sao em chịu công khai bí mật này? Hay là em muốn chạy tới đây dọa mọi người?”

Thẩm Thiên Dục nhìn cô, đôi mắt đen tràn ngập vẻ nghiêm túc khiến thân nhiệt Thẩm Thiên Vi đột nhiên tăng cao. Cái loại cảm giác này làm cho tim cô đập không đúng nhịp “Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?”

“Bởi vì Vi Vi.”

“Chị?”

“Vi Vi không thể nào rời xa tôi được, khi đó Vi Vi sẽ nhớ tôi, không nhìn thấy tôi Vi Vi sẽ khóc.” (*Nguyệt: anh này tự tin gớm*)

Chương 5

Thắm Thiên Vi há hốc miệng, cô có chút kinh ngạc, cảm động đến nói không nên lời... Thì ra hắc làm tất cả mọi chuyện đều là vì cô! Nụ cười từng chút từng chút một gợi lên trên khóe miệng. Thắm Thiên Vi với ánh mắt chu đáo, tiến lên vòng chắt hông của hắc, mấy ngày liên tiếp nhớ nhung vào thời khắc này cô đã không còn kiềm chế được mình: “Thiên Dục, chị rất nhớ em.”

Gió thổi lướt qua mái tóc của cô, Thắm Thiên Vi khẽ vuốt gương mặt của hắc, nụ cười hiền hòa hiện trên gương mặt Thắm Thiên Dục.

“Tôi cũng vậy, rất nhớ Vi Vi.”

Gần đây, cùng với truyền thuyết “Thiên tài” thần kì, Thắm Thiên Dục lại có thêm một danh hiệu mới, rất phong cách, gọi là “Nháy mắt giết người”! Ý tứ cũng rất đơn giản, chỉ cần gặp qua hắc một lần, sẽ trong nháy mắt bị vẻ đẹp tuyệt mỹ cùng phong cách ưu nhã của hắc giết chết trong nháy mắt. Không ai là không thuận phục hắc.

Theo lý mà nói, Thắm Thiên Dục mười sáu tuổi không thể nào đánh bại bao nhiêu đàn anh đẹp trai trong trường, đoạt hạng nhất trong cuộc thi “Bạn muốn cùng nam sinh nào trải qua lễ giáng sinh này” do nữ sinh toàn trường bỏ phiếu.

Nhưng dĩ nhiên tuổi tác không phải yếu tố quyết định tất cả.

Thắm Thiên Dục mới mười sáu tuổi nhưng chiều cao đã đột phá 180 centimét. Thân hình cao lớn cùng với nụ cười nho nhã và IQ cao ngất trời đã làm cho toàn thân hắc tỏa sáng lấp lánh.

Bạn tốt của Thắm Thiên Vi không ngừng nghĩ mà nói về sự hâm mộ của cô làm cho lỗ tai của Thắm Thiên Vi mau mọc vết chai. Thắm Thiên Dục được hoan nghênh ở mức độ này cũng nằm trong dự liệu của cô.

Nếu như mọi người được nghe mẹ kể về chuyện của Thắm qua thì sẽ hiểu. Cô từng nghe mẹ kể, ba đã từng được mệnh danh là “Đệ nhất nam sinh” trong trường khi còn đi học... Cho nên Thiên Dục được yêu mến như vậy cũng không phải là chuyện khác thường. Huống chi hẳn thông minh như thế, toàn bộ giáo sư khoa pháp luật đều đem hẳn trở thành bảo bối!

“Vi Vi, cậu thật tốt số nha, có một em trai tài giỏi như vậy” Tạ Tiểu hân mộ nói, chỉ là cô cũng thật tò mò “Nhưng tại sao cậu không phải là thiên tài?”

Thắm Thiên Vi biết rõ bạn tốt không có ý gì nhưng cô cũng có chút buồn lòng, cô cố gắng làm bộ như thờ ơ nói: “Ai quy định em trai là thiên tài thì chị gái nhất định phải là thiên tài chứ?”

“Cũng đúng.” Tạ Tiểu đơn thuần không suy nghĩ nữa chỉ là gạt đầu một cái, cô quay lại hỏi “Đúng rồi, lễ Giáng Sinh sắp tới, cậu muốn làm gì?”

“Lễ Giáng Sinh... Mình còn chưa hỏi ý kiến của Thiên Dục!” Thắm Thiên Vi suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Trời ạ!” Tạ tiểu rất không vui nói “Mình hỏi cậu muốn làm gì chứ không hỏi Thắm Thiên Dục muốn làm gì?”

“Vậy có cái gì khác nhau sao?” Thắm Thiên Vi không hiểu, lễ Giáng Sinh nào cô cũng ở chung với Thiên Dục. Hỏi cô muốn làm gì không phải là muốn hỏi Thiên Dục muốn làm gì sao?

“Đương nhiên là có khác nhau!” Tạ Tiểu bức xúc nói: “Lễ Giáng Sinh là thời gian để các đôi tình nhân ở bên nhau, cậu đừng nói với mình là cậu tính bốn năm đại học này không quen bạn trai nha. Vi Vi! Cậu có biết là toàn bộ nam sinh khoa pháp luật đều thích cậu không? Toàn trường có biết bao nhiêu nam sinh thích cậu, muốn theo đuổi cậu.”

“Mình không biết!” Thắm Thiên Vi giật mình, huống chi cô cũng thật sự không có nghĩ về việc quen bạn trai “Mình không thể ném Thiên Dục sang một bên trong lễ giáng sinh được.”

“Trời, những câu này mà để những kẻ thích cậu nghe được chắc những kẻ đó

tức học máu! Huống chi, Thẩm Thiên Dục không có cậu cũng sẽ không chết, phải không?” Tạ Tiểu liếc mắt “Hắn là người mà toàn thể nữ sinh trong trường đều ao ước ở cùng trong đêm giáng sinh này, vậy mà cậu sợ hắn cô đơn sao? Chẳng lẽ cậu tính cả đời này đón lễ giáng sinh với hắn à?”

Thẩm Thiên Vi cứng họng, cô vô cùng buồn bực, ngực thật là khó chịu giống như có cái gì muốn xông ra ngoài vậy.

Cô muốn phản bác lại nhưng lại phát hiện mình không có lý lẽ nào có thể dùng được nên chỉ lầm bầm nói: “Mình không thể cùng Thiên Dục trải qua đêm giáng sinh sao?”

“Dĩ nhiên là không thể.” Tạ Tiểu giễu cợt nói: “Khó trách tất cả mọi người nói cậu và Thẩm Thiên Dục có quan hệ tốt quá mức bình thường, nếu như hai người không phải là chị em thì người ta còn hoài nghi cậu có tình cảm “luyến em trai” đó! Cậu bảo vệ hắn như thế chẳng lẽ còn coi hắn là đứa bé hay sao? Con trai nhà người ta mười ba tuổi thì đã không còn là xử nam rồi? Mà em trai cậu cũng đã mười sáu rồi”(Nguyệt: má ơi, 13 tuổi cũng làm được à. Mở rộng tầm mắt)

Nghe lời bạn tốt nói, mặt Thẩm Thiên Vi trắng bệch.

Cô vẫn luôn cho rằng làm như thế là bảo vệ Thiên Dục, chẳng lẽ lại không đúng? Hơn nữa còn là sai lầm! Luyến em trai? Cô có sao... Đúng vậy, cô đã từng hoài nghi mình như vậy... Chỉ cần nhìn Thiên Dục, lòng cô sẽ không còn được bình thường. Hơn nữa gần đây biểu hiện đó càng ngày càng rõ ràng... Bọn họ không giống chị em sao? Cả người ngoài còn cảm thấy như vậy sao...

“Vi Vi, cậu có khỏe không? Có nơi nào không thoải mái sao? Sắc mặt cậu tái nhợt quá!” Tạ Tiểu nhìn Thẩm Thiên Vi, vẻ mặt có chút bận tâm.

“Mình không sao, chỉ là đột nhiên có chút choáng váng, mình về nhà trước...Bái bai.”

“Này, Vi Vi...”

Tạ Tiểu còn có việc cần nói với cô nhưng Thẩm Thiên Vi đã nhanh chóng

biến mất.

Thân hình cao lớn lười biếng đứng khoanh tay dựa nghiêng ở cạnh cửa phòng bếp, đôi mắt sâu lắng mang theo nụ cười hài hước nhìn tới người đang đứng trước kệ bếp... Đó dường như là một cô gái xinh đẹp đang ngẩng người.

Một lúc sau, Thẩm Thiên Dục cảm thấy nếu không lên tiếng nhắc nhở thì bữa ăn tối của hắn có thể sẽ biến mất vì vậy hắn mới tốt bụng dịu dàng nói: “Vi Vi, tôi không muốn ăn cá khét nha!”

“A” Đột nhiên có tiếng nói vang lên làm Thẩm Thiên Vi giật mình. Cô nhìn về phía cửa nơi Thẩm Thiên Dục đang đứng rồi mới nhìn đến chảo cá trên bếp. Lúc này cô mới phản ứng kịp, tay chân luống cuống dời chảo đi “Nguy rồi, nguy rồi! A... Nóng quá.”

Thân hình lười biếng giống như tia chớp chạy đến bên cạnh cô. Nhìn cô không cẩn thận bị phỏng đỏ mu bàn tay, một tia ảm đạm hiện lên trong mắt hắn. Thẩm Thiên Dục nâng tay cô lên, nhanh chóng thả vào phía dưới vò nước, giọng nói có chút trầm thấp: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“... Thật xin lỗi.” Thẩm Thiên Vi cup mi mắt xuống, ảo não nói.

“Tại sao phải xin lỗi chứ?” Thẩm Thiên Dục ngược mắt nhìn cô, khôi phục lại nụ cười dịu dàng, chỉ là có chút tức giận nói: “Tôi chỉ là muốn tốt cho Vi Vi thôi, sao Vi Vi càng lớn càng hậu đậu thế!”

Càng lớn càng hậu đậu...

Thẩm Thiên Vi cảm thấy mình càng thêm thất bại, bởi vì cô quả thật không có lý lẽ nào để phản bác lời nói của Thiên Dục! Kể từ khi cùng hắn học đại học, có một số việc từ từ thay đổi.

Ví dụ như: cô có một em trai vừa cao to vừa đẹp trai. Hắn xử lý tất cả mọi chuyện vụn vặt trong nhà một cách thuận buồm xuôi gió giống như muốn chứng minh việc trong nhà không thể thiếu đàn ông. Hơn nữa hắn cũng không che giấu năng lực thực sự của mình trước mặt cô.

Hắn không còn quăng sách vở lung tung hại cô phải dọn dẹp...

Hắn cũng sẽ thỉnh thoảng đem một ít vật kỳ quái về nhà lắp ráp. Cô xem không hiểu nhưng cũng biết những thứ đó có giá trị không nhỏ, thậm chí còn có chút nguy hiểm! Nhưng hắn không có một chút ý nghĩ che giấu ngược lại giống như là cố ý để cho cô biết, hắn đối với cô rất thẳng thắn, không còn giấu giếm bất cứ việc gì.

Đúng vậy, cô đều biết nhưng vẫn cảm thấy rất thất bại.

Trước kia là cô một mực chăm sóc hắn. Cô vẫn cho là mình rất tài giỏi, cô sẽ là người mà hắn lệ thuộc vào cả cuộc đời này... Kết quả lại giống như hắn nói, cô càng lớn càng hậu đậu. Không biết từ lúc nào, hai người đã đổi chỗ cho nhau biến thành hắn luôn là người chăm sóc cô... Cô rốt cuộc là một người chị gái như thế nào đây?

“Thiên Dục, thật xin lỗi.”

Nhìn bộ dạng mất mát của Thẩm Thiên Vi, Thẩm Thiên Dục héch mảy ngài lên “Câu “Thật xin lỗi” biến thành câu cửa miệng của Vi Vi từ khi nào vậy?”

“Nói lung tung.” Thẩm Thiên Vi cười rộ lên, cô rút tay về “Chị không sao...Em ra ngoài trước đi, chị sẽ nhanh chóng mang thức ăn ngon lên cho em.”

“Tay Vi Vi như vậy mà còn muốn làm sao?” Thẩm Thiên Dục không đồng ý đẩy Thẩm Thiên Vi ra ngoài “Tôi làm cho.”

“Em làm?” Thẩm Thiên Vi giật mình “Em biết làm thức ăn sao?”

Không phải cả việc làm cơm cũng giành với cô chứ? Cho tới bây giờ việc cô có thể làm ba bữa cơm cho hắn làm cho cô rất tự hào. Chẳng lẽ niềm an ủi còn sót lại này cũng sẽ biến mất sao?

“Tôi không biết!” Thẩm Thiên Dục thần thờ lắc đầu một cái “Nhìn sách dạy nấu ăn chắc cũng có thể làm được chứ?”

Thẩm Thiên Vi vội vàng nói “Tay chị không sao mà, chỉ bị hồng một chút xiu mà thôi.” Nguy hiểm thật, cô sợ nghe hấn nói “Thật ra thì làm món ăn cũng là sở trường của tôi”

“Không được!” Thẩm Thiên Dục càng thêm cố chấp, một vòng tay rắn chắc vòng qua eo nhỏ của cô, đẩy cô ra ngoài phòng khách “VẬt tối nay chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài đi.”

“Không được, đồ ăn bên ngoài không tốt cho sức khỏe...”

“VẬt chẳng lẽ nhịn đói sao?” Thẩm Thiên Dục tức giận trách móc.

Thẩm Thiên Vi nghe vậy, cuối cùng đầu hàng, bất đắc dĩ gật đầu: “Được rồi, vậy tối nay gọi đồ ăn bên ngoài đi”

Thế là Thẩm Thiên Dục thắng lợi cười he he gọi điện thoại kêu đồ ăn, sau đó lấy ra cái hộp cứu thương bôi thuốc cho cô.

Thẩm Thiên Vi ngồi trên ghế sa lon nhìn Thẩm Thiên Dục cẩn thận từng li từng tí dùng bông băng và thuốc trắng tiêu viêm giảm đau bôi trên mu bàn tay của cô, khuôn mặt tuần tú vô tình khiến tim cô đập rộn lên...

Loại cảm giác không bình thường này mấy năm nay thường xuyên xuất hiện, gần như đã thành chuyện bình thường như cơm bữa. Khi nhìn hấn, cô thỉnh thoảng mặt hồng tai đỏ, tim đập rộn lên...

Cô vẫn không dám đối mặt với sự thật này, cô luôn nghĩ, có lẽ là do Thẩm Thiên Dục quá đẹp trai nên cô mới có sự thay đổi này. Nhưng lời bạn tốt nói lại khiến cô dăm chiêu suy nghĩ.

Chẳng lẽ cô có tình cảm không bình thường với Thiên Dục sao? Không thể nào, hấn là em trai của cô nha! Nhưng mà, hai người bọn họ cũng không phải là chị em ruột... Không, cô chăm sóc hấn từ nhỏ đến lớn, hấn so với em trai ruột thịt còn thân thiết hơn! Cô tuyệt đối không thể suy nghĩ cổ quái như vậy được, cô phải ngăn cản mình lại!

Đôi mắt rũ thấp xuống, hô hấp nóng rực của cô không khỏi khiến khóe môi của Thẩm Thiên Dục cong lên, nụ cười ác ma tràn ra vậy mà vừa ngắng đầu “Vi Vi...”

“Thiên Dục, chị có lời muốn nói với em.” Thẩm Thiên Vi hít thở sâu một hơi, cắt đứt câu nói của Thẩm Thiên Dục.

“Được, Vi Vi nói đi.” Hần lơ đãng nở nụ cười.

Hai tay Thẩm Thiên Vi nắm chặt lấy vạt áo, ánh mắt dao động nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nữa vào lễ Giáng Sinh chị có thể không đi cùng với em.”

Lần đầu tiên, lời nói của cô không nằm trong dự đoán của hần. Thẩm Thiên Dục ý vị sâu xa ném ra một câu nói không có vẻ gì là để tâm: “Vi Vi có hẹn với ai sao?”

“Ừ, cùng một anh lớp trên.” Thẩm Thiên Vi cố gắng ép tầm mắt của mình chống lại hần nhưng lại có một sự run rẩy trong lời nói. Cô vẫn luôn không biết có nên đồng ý với lời hẹn của anh ấy hay không nhưng bây giờ cô cảm thấy mình phải đồng ý!

Tạ Tiểu nói không sai, cô nên quen bạn trai. Có như vậy mới không sinh ra cảm giác quái lạ với Thiên Dục... Nhất định là trong cuộc sống của cô từ trước đến giờ chỉ có mình Thiên Dục mới sinh ra ảo giác này, mới có thể hỗn loạn như vậy. Cô tuyệt đối không thể làm chuyện khiến Thiên Dục mất mặt được.

“Anh nào? Sao tôi chưa từng nghe Vi Vi đề cập tới” Thẩm Thiên Dục cười nhưng nụ cười của hần làm nhiệt độ từ từ rớt xuống.

“Là một anh học ngành xây dựng, anh ấy tên là Thanh Tràm còn là hội phó hội học sinh...” Cô cố ý làm bộ như buông lỏng. Thẩm Thiên Dục lười biếng ngược mắt nhìn thẳng cô. Một khắc kia, cô phát hiện hần có chút xa lạ... Không, là cực kỳ xa lạ, xa lạ đến nỗi khiến cô có chút sợ hãi.

Nhưng một giây kế tiếp, hơi thở băng hàn liền biến mất nhanh đến nỗi khiến Thẩm Thiên Vi nghĩ tất cả chỉ là ảo giác. Thẩm Thiên Dục cười vui vẻ nói: “Tôi đâu phải đang điều tra lai lịch của người kia? Ha ha, đi chơi vui vẻ nha”

Thẩm Thiên Vi thở phào nhẹ nhõm xoa xoa tóc hần cười lên: “Chị còn sợ em tức giận, sợ em nói chị bỏ em lại một mình đi chơi lễ Giáng Sinh.”

“Làm sao có thể chứ? Vi Vi có cuộc sống của riêng mình, không cần phải lãng phí thời gian trên người tôi” Lời của hần rất nhẹ, rất khéo léo nhưng lại như một cây đao cắm vào trong ngực cô.

Cô sững sờ mở miệng: “Thiên Dục...” Là cô nghe lầm ư, hần đang châm chọc cô sao?

“Hả?” Tròng mắt đen đều là sự vô tội, Thẩm Thiên Dục nhếch môi cười khiến Thẩm Thiên Vi càng có cảm giác tội lỗi “Nhưng ra ngoài hẹn hò cũng không được quên quà giáng sinh của tôi đó nha!”

“... Ừ.” Tâm tình của hần thay đổi nhanh đến nỗi khiến cô không còn kịp suy nghĩ gì nữa chỉ có thể gật đầu một cái.

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, Thẩm Thiên Dục mừng rỡ nói: “Có thể là người đưa thức ăn tới! Đói quá à, Vi Vi mau đi mở cửa đi.”

Hần làm nũng y hệt như xưa khiến Thẩm Thiên Vi cuối cùng cũng có một chút cảm giác, mặc dù chỉ là một chút xíu lại làm cho cô vô cùng vui vẻ, cô đứng dậy: “Được, đợi chút nha.”

Ngay khi cô xoay người rời đi. Trong nháy mắt, tròng mắt đen thâm thúy kia trở nên âm hiểm kinh người, bén nhọn, lạnh lùng, trong hơi thở có chút tư vị khát máu... Hần đang tức giận sao? Không, là cuồng nộ! Cô dám ở trước mặt hần nói muốn hẹn hò với người đàn ông khác, muốn bỏ mặc hần...

Chương 6

Vi Vi, tôi không muốn hù dọa em, thật sự... Nhưng mà tại sao Vi Vi không nghe lời, muốn ép tôi sao?

Hắn vẫn muốn từ từ nắm lấy lòng cô để cho cô không thể chạy trốn nhưng tất cả chỉ là uổng công. Thiên tài IQ 200 thì sao chứ! Hắn lại không có biện pháp để cô đối mặt với tình cảm của hắn.

Thầm Thiên Vi, em trốn không thoát đâu!

“Thật xin lỗi.” Thầm Thiên Vi nhìn về người bên cạnh nói câu xin lỗi thứ n trong đêm Giáng sinh này. Cô quả thật muốn tìm cái động để trốn vào... Cô đang làm gì thế này? Đi ăn bữa tối ngẩng người, xem chiếu phim ngẩng người, đi trên đường cũng ngẩng người, cuối cùng lại bỏ mặc đối tượng hẹn hò ở phía sau... Trên thế giới này chắc không có người nào vô duyên hơn cô!

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Thầm Thiên Vi, hai gò má đỏ bừng nói tiếng xin lỗi, Thanh Trạm cười “Hi hi” một tiếng: “Em thật sự rất đáng yêu.”

“Anh không có tức giận sao?” Thầm Thiên Vi cẩn thận ngược mắt hỏi.

“Hắc, anh không có nhỏ nhen như thế” Thanh Trạm cười cười “Chỉ là tối nay em cứ thần thờ, có tâm sự sao?”

Có, đương nhiên là có...

Khuôn mặt Thầm Thiên Vi phảng phất sự cô đơn, đáy mắt chớm buồn.

Lòng của cô không có ở đây. Tâm tình của cô, trừ Thiên Dục ra không còn người nào khác. Cô cứ như vậy đi ra ngoài, không biết Thiên Dục sẽ làm gì trong đêm Giáng Sinh này? Là cô đơn ở nhà hay là... Cũng hẹn hò với ai rồi? Mặc kệ là trường hợp nào, Thầm Thiên Vi cảm thấy thật khó chịu.

“Vi Vi” Cô mất hồn khiến Thanh Trạm không nhìn được lên tiếng hỏi thăm.

“Hả?” Thầm Thiên Vi chớp chớp đôi mắt to, ý thức được mình lại mất hồn, ảo não nói: “Xin lỗi...”

“Thật xin lỗi?” Thanh Trạm hơi trách móc cười “Em rất thích nói câu “thật xin lỗi” sao... Anh không phải trách em, nếu như có tâm sự không ngại nói ra để cho anh cùng chia sẻ.”

Nhìn đàn anh tuấn tú chăm sóc cô một cách tỉ mỉ, trong lòng Thầm Thiên Vi vô cùng áy náy, ngậm thở dài. Nhưng phiền não của cô không có người nào có thể giải quyết được cho nên cô chỉ có thể cảm kích cười cười: “Cám ơn anh, em không có tâm sự gì cả...Anh quả thật là người tốt.”

“Anh là người tốt sao?” Thanh Trạm trêu ghẹo nói.

“Đúng vậy.”

“Vậy... Thầm Thiên Vi, chúng ta có thể thử qua lại với nhau không?”

Thầm Thiên Vi tròn to mắt đẹp nhìn Thanh Trạm, hần đột nhiên tỏ tình giống như là bom nổ dưới nước. Trong nháy mắt cô không có chút năng lực phản ứng.

“Thôi.” Một hồi lâu, Thanh Trạm mới vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, bắt đắc dĩ nở nụ cười “Sớm biết em sẽ phản ứng như thế này rồi! Thật đáng tiếc, anh thật sự thích em nhưng khi nghĩ tới việc anh không phải là người em thích thì...”

“Thật xin lỗi...”

“Lại nữa” Thanh Trạm không chịu nổi, lắc đầu một cái, cười cười “Không làm người yêu thì làm bạn bè cũng tốt... Nhưng quan trọng nhất là anh không muốn nghe em nói xin lỗi nữa! Người em ở chỗ này nhưng hồn không biết bay tới đâu rồi... Có tâm sự gì hãy mau đi giải quyết đi! Đừng lãng phí thời gian, lễ Giáng Sinh vẫn còn một tiếng nữa đó.”

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười một giờ, Thầm Thiên Vi khẽ nâng đầu

nhìn về phía Thanh Trạm, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Em thật sự có thể đi trước sao?” Nói thật, lòng của cô đã sớm không ở nơi này rồi.

“Không nên hỏi anh, hỏi trái tim của em đó! Có phải em có một số việc muốn làm không?” Thanh Trạm nhú mày khích lệ.

“Em biết rồi! Tối nay rất xin lỗi anh, vậy em đi trước...” Thảm Thiên Vi nói xong liền túm lấy áo khoác vọt tới ven đường cản xe taxi lại.

Nhìn xe taxi rời đi, Thanh Trạm luồn tay vào túi quần, hắc thử dài cười cười. Thật là một cô gái đáng yêu... Nhưng rất rõ ràng, trong lòng cô đã có người khác cũng không còn chỗ cho bất kỳ ai.

Chỉ là, chính cô cũng không biết điều đó.

Thảm Thiên Vi đứng trước cửa chính thở hắt hắt, tay run run móc chìa khóa ra.

Bây giờ cô chỉ muốn mau chóng về nhà, nhìn thấy hắc.

Đêm giáng sinh qua nhanh quá, cô muốn trước khi đến mười hai giờ có thể tặng quà cho Thiên Dục!

“Cạch” Tiếng cửa mở ra, phòng vừa tối vừa lạnh làm cho Thảm Thiên Vi bỗng nhiên sững sốt ngây người đứng tại chỗ. Trong lòng cô có chút sợ hãi lên tiếng: “Thiên Dục, em có ở nhà không?”

Không có người trả lời cô, giống như không có ai ở nhà.

Lòng ngực cô căng lên, đả kích này làm Thảm Thiên Vi có chút lão đảo muốn ngã, lòng của cô gần như rơi xuống đáy vực sâu.

Nhưng ngay lúc này, một bóng đen chọt vọt qua nhanh đến nỗi làm cô không kịp phản ứng. Cửa chính ở phía sau cô liền bị đóng lại một cách thô bạo còn cô thì bị ôm vào một lòng ngực ấm áp. Ôm chặt đến nỗi làm cô phát đau. Lưng của cô thì chống lên cửa chính.

Hơi thở nóng rực bá đạo tới gần, đôi môi nóng bỏng không cho Thẩm Thiên Vi bất kỳ cơ hội nào hung hăng đặt lên môi cô... Đầu óc Thẩm Thiên Vi “choang” một tiếng, trong nháy mắt hoàn toàn chết lặng.

Lúc đầu, môi của cô chỉ là bị hấn dùng sức mút, ma sát, tiếp theo không hề phòng bị rằng cô liền dễ dàng bị cạy mở. Hấn tiến quân thần tốc, môi lưỡi cực nóng tùy ý ở trong miệng cô càn quét, cuộn cuộn quấn lấy lưỡi của cô mập mờ quấn quít giống như là muốn một ngụm nuốt cô vào bụng...

Nụ hôn mỗi lúc một sâu hơn. Người đè lên người cô dường như cảm thấy còn chưa đủ cho nên càng dùng lực đè ép cô xuống. Phía sau cô là cánh cửa lạnh lẽo mà lồng ngực của người trước mặt nóng bỏng kiên cố vây chặt cô. Một khắc kia, toàn thân cô như bị đóng băng, cô biết rõ ràng những gì đang xảy ra nhưng chỉ có thể nhìn mình trầm luân vào. Thẩm Thiên Vi cảm thấy mình bị cắn nuốt...

Giống như trải qua một thế kỷ, Thẩm Thiên Vi mới được người phía trên từ từ buông ra.

Nghe cô kịch liệt thở dốc, hấn mới ở bên tai cô nhẹ nhàng cất lên thanh âm mê đại trí mạng nhất.

“Hẹn hò vui không? Thẩm Thiên Vi.”

Một câu nói đơn giản lại có thể khiến đầu óc trống rỗng của cô đã sớm rời khỏi thế giới này từ từ quay lại.

Trong bóng tối đưa tay cũng không thấy được năm ngón. Cô nghe được tiếng tim mình đập liên hồi như trống đánh.

Nếu như không phải là trên môi khế tê dại đau đớn còn có hơi thở nóng rực chân thực như thế của người trước mặt thì hấn cô sẽ cho rằng mình đang nằm mộng, lễ Noel “Alice's Adventures in Wonderland”.

Thẩm Thiên Vi giật mình ngẩng đầu, có chút mờ mịt chần chờ vươn tay ra muốn biết người trước mặt có tồn tại hay không? Vậy mà, đang lúc đầu ngón tay chưa kịp chạm đến trong nháy máy cô khiếp sợ rút tay lại, hít vào thở ra

một hơi, lên tiếng hỏi “Thiên Dục?”

Nhìn cô sợ hãi như một con thỏ trắng nhỏ. Trong bóng tối, Thẩm Thiên Dục nâng lên nụ cười gian xảo... Hắn không hề che giấu ý tứ của mình, giọng nói hấp dẫn chân thật từ bên môi bật ra: “Là anh.”

Thẩm Thiên Vi trợn to hai mắt, hàm răng vừa dùng lực liền nếm thấy mùi máu tanh trong miệng. Toàn thân cô run rẩy, muốn động đậy nhưng lại cứng ngắc không nhúc nhích được.

Là Thiên Dục! Thật sự là Thiên Dục! Nhưng là, trời ơi... Bọn họ vừa làm cái gì? Hôn nhau? Hai người thực sự đã hôn nhau! Là hắn hôn cô, hắn làm sao có thể hôn cô?

“Thiên Dục, buông chị ra, mau buông chị ra!” Thẩm Thiên Vi không biết phải làm sao, cô giãy giụa, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

“Nhưng làm sao đây? Anh không muốn buông em ra một chút nào.” Đúng vậy, hắn biết cô bị dọa sợ nhưng cho dù biết rõ hắn cũng không muốn giả bộ làm em trai yếu đuối nữa.

Hắn cho là bằng những biểu hiện của mình thì cô có thể hiểu được tình cảm của hắn. Cuối cùng cô sẽ không ra ngoài hẹn hò, nhưng hắn sai lầm rồi, thật sự cô đã đi... Trong cơ thể trào dâng một cảm giác khó chịu, hắn không thể nhẫn nại được nữa rồi! Người phụ nữ này là của một mình Thẩm Thiên Dục, hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai chạm vào!

“Em đang đùa giỡn chị có phải không?” Thẩm Thiên Vi bị hắn đè thật chặt ở trong ngực, cô níu lấy quần áo của hắn, trong đêm tối cố hết sức ngẩng đầu lên muốn nhìn rõ hắn “Thiên Dục... Nói cho chị biết, em là đang đóng kịch phải không?”

“Không.” Một giây kế tiếp, Thẩm Thiên Dục liền tàn nhẫn nói ra đáp án.

Tròng mắt đen lạnh lùng hàm chứa lửa nóng, hô hấp của Thẩm Thiên Dục càng ngày càng nặng nề, hắn dần dần đến gần cô. Trong bóng đêm, cô có thể

thấy rõ gương mặt quen thuộc của hắn thậm chí là hàng lông mi thật dài, hắn nói: “Không phải đùa giỡn cũng không phải đóng kịch, chẳng lẽ biểu hiện vừa rồi của anh... Còn chưa đủ để cho em hiểu sao?”

Hô hấp của Thẩm Thiên Vi gần như ngưng lại, cô lưu luyến đôi môi ấy, sự cọ sát nóng bỏng ấy làm cô không còn chút sức lực nào để đẩy hắn ra. Cô muốn nếm thử mùi vị của đôi môi ấy một lần nữa. Giọng nói của cô chứa đựng sự không thể tin nổi vang lên: “Thiên Dục, chị là chị gái của em!”

“Thật sao? Em thật sự là chị gái của anh sao?” Lời của cô vừa dứt, hắn đã cuồng bạo tức giận gầm nhẹ ra tiếng, tròng mắt đen thoáng qua bên nhọn, hắn nhìn cô, môi mím mở ra, lạnh lùng, tàn nhẫn hỏi lại lần nữa “Nói đi! Nói cho anh biết, em thật sự là chị gái của anh sao?”

Thẩm Thiên Vi như bị sét đánh trúng, cô hít sâu một hơi, muốn lùi lại nhưng cô phát hiện mình không có đường để chạy. Trước mắt là một Thẩm Thiên Dục hoàn toàn xa lạ. Từ trên người hắn, cô không thể tìm được một chút dấu vết nào về Thiên Dục thân quen của cô...

Cô thật sự hiểu hắn sao? Nhiều năm như thế, hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, cô thật sự không biết?

“Em, em biết cái gì sao?” Thẩm Thiên Vi sợ hãi hỏi.

“Em cảm thấy anh biết cái gì?” Thẩm Thiên Dục hỏi ngược lại, không sai, hắn biết cô không phải là chị ruột của hắn. Tất cả mọi người không cố ý giấu giếm chuyện này thì làm sao hắn không biết được.

Thì ra là hắn đã biết.

Toàn thân Thẩm Thiên Vi như bị rút cạn sức lực, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nước mắt từ từ rơi xuống.

Lòng của cô rất đau, đau đến tê dại, chính cô cũng không hiểu tại sao lại có thể đau đến vậy... Giống như một bí mật bị chính mình dùng cả đời để che giấu thế mà cuối cùng lại bị phơi bày. Cô không thể đối mặt với sự thật này.

Tại sao không thể đổi mặt? Thẩm Thiên Vi tự hỏi bản thân.

Đúng, bởi vì cô sợ, thật sự rất sợ...

Cô rơi nước mắt làm cho sự tức giận của hắn biến mất trong nháy mắt. Ngón tay dài trắng nõn lau đi nước mắt trên gương mặt cô: “Không được, anh không cho phép em khóc trước mặt anh!”

“Tại sao, tại sao?” Thẩm Thiên Vi cắn môi, không muốn khóc thành tiếng nhưng giọng nói khàn khàn đã bán đứng cô. Cô mở mắt ra nhìn Thẩm Thiên Dục, nước mắt không ngừng chảy xuống: “Tại sao em đổi với chị tàn nhẫn như vậy? Chị biết chị không phải là chị gái của em, nhưng vậy thì thế nào? Không phải chị vẫn luôn coi em là em trai yêu quý nhất của chị sao! Thiên Dục, chị không muốn có bất kỳ sự thay đổi nào, em biết không? Chị không muốn mất đi em! Chị thật sự rất sợ... Nếu như chị không phải là chị gái của em thì chị, có thể là ai? Chị làm sao có thể thoải mái ở bên cạnh yêu thương em đây? Nhưng em, tại sao lại nói cho chị biết... Ô ô... tại sao em lại nói ra vào lúc này chứ.”

Tiếng nói thảm thiết của cô khiến Thẩm Thiên Dục cau mày, lòng hắn thật đau đớn. Thẩm Thiên Dục ôm cô vào trong ngực, vô cùng nghiêm túc nói: “Tại sao em lại ép mình phải suy nghĩ như thế? Ai nói với em trừ làm chị gái của anh ra thì không còn sự lựa chọn nào khác?”

“Sự thật chính là như vậy mà!” Thẩm Thiên Vi nằm khóc trong ngực của hắn, quá nhiều việc đã xảy ra trong tối nay, cô hoàn toàn mất đi khả năng suy đoán chỉ có thể hèn nhát ỷ lại nói “Từ nhỏ đến lớn, đây vẫn là điều chị nhận thức, chị không muốn có bất kỳ thay đổi nào, chị muốn chăm sóc em, thương yêu em thì nhất định phải làm chị gái của em!”

“Em sai lầm rồi.” Tròng mắt đen khể chớp, giọng nói chậm rãi mà kiên định vang lên “Trừ làm chị gái, em còn có thể là người yêu của anh, anh yêu em... Vi Vi.”

“Cái gì?” Thẩm Thiên Vi kinh ngạc ngẩng mặt lên, đôi mắt to xinh đẹp ngân ngấn nước mắt nhìn Thẩm Thiên Dục, miệng cô lắp bắp run rẩy, cho là mình nghe nhầm “Em mới vừa nói cái gì?”

“Anh chưa từng coi em là chị gái, Thẩm Thiên Vi, em có hiểu không?”

Thẩm Thiên Dục cuồng nhiệt bày tỏ tình yêu của mình. Cô chột lắc đầu, sợ hãi kêu lên, nhân lúc Thẩm Thiên Dục không để ý đẩy hắn ra, tránh xa khỏi lòng ngực hắn: “Không, không phải vậy! Thiên Dục, chị không hiểu em đang nói cái gì cả!”

“Em hiểu.” Thẩm Thiên Dục cũng không tới gần cô hơn nữa chỉ là đưa tay mở đèn ở phòng khách. Một giây sau, phòng khách sáng bừng lên, hắn nhìn nước mắt của cô rơi đầy mặt, đau lòng nói: “Em không cần phải lừa mình dối người nữa... Em hiểu anh đang nói gì.”

“Chị không hiểu!” Thẩm Thiên Vi thét chói tai “Chị là chị gái của em!”

“Em không phải! Em có bao giờ nghe anh gọi một tiếng “Chị gái” chưa?” Thẩm Thiên Dục đứng tại chỗ, ánh mắt khóa chặt cô “Anh vô số lần nói với em, em là “Vi Vi”, đối với anh mà nói, em chỉ là “Thẩm Thiên Vi””.

Thẩm Thiên Vi mê muội... Cô nhìn hắn từ từ từng bước từng bước tới gần mình, từ trên cao nhìn xuống dịu dàng nói: “Anh yêu em, từ đầu đến cuối anh đều xem em là người phụ nữ anh yêu.”

“... Thẩm Thiên Dục, em nhất định là điên rồi.” Thẩm Thiên Vi lùi lại mấy bước, kinh hoàng lắc đầu.

Chương 7

“Đúng vậy, anh điên rồi.” Tròng mắt đen trầm xuống “Ở trước mặt em, anh vẫn giả dạng làm một đứa em trai ngoan ngoãn! Anh sợ mình sẽ hù dọa em, sợ em trốn tránh anh, cho nên anh... Muốn đợi đến một ngày có thể nắm chặt toàn bộ tâm tư của em, để em có can đảm đối mặt với tình cảm của chúng ta! Nhưng kết quả thì sao? Em trốn tránh anh còn cùng người khác đi hẹn hò... Nói cho anh biết, em đã không còn yêu anh, không còn muốn ở bên cạnh anh nữa rồi phải không?”

“Không phải...” Thẩm Thiên Vi hốt hoảng lên tiếng. Cô làm sao có thể không yêu quý hắn, không muốn ở bên cạnh hắn chứ? Cô yêu quý hắn, yêu đến nỗi lòng cũng đau đớn nhưng... Đây chẳng qua là tình cảm chị gái đối với em trai thôi, không phải sao?

“Thiên Dục, chị rất yêu quý em, bởi vì em là em trai của chị!”

“Em có thể gạt anh nhưng em có thể lừa gạt lòng mình sao?” Thẩm Thiên Dục trầm giọng, tròng mắt đen nheo lại “Thẩm Thiên Vi, em hãy suy nghĩ nguyên nhân tại sao em muốn trốn tránh anh... Là bởi vì em phát hiện, em yêu anh!”

Đó không phải là tình cảm của một người chị gái đối với em trai, cho tới bây giờ đều không phải! Không có một người chị gái nào sẽ viết tràn ngập trên giấy trắng tên tuổi của em trai mình, càng không có chị gái sẽ vì trốn tránh tình cảm của mình đối với em trai mà lựa chọn cùng người khác hẹn hò.”

“Không nên nói nữa!” Thẩm Thiên Vi mất không chế thét chói tai, cô ngồi sững sờ trên mặt đất tuyệt vọng khóc lớn.

Cô không cần nghe nữa! Lời của hắn giống như là mũi dao mở ra vỏ ngoài chắc chắn, phơi bày tất cả sự thật bị chôn giấu. Cô không thể nghe, cũng không muốn nghe! Tất cả không phải như thế, tất cả đều là hắn đang nói bậy!

“Không phải vậy, chị không yêu em! Không phải cái loại tình yêu đó, không phải, không phải, không phải!”

Cô phát điên mất. Thắm Thiên Dục suy nghĩ trong lòng. Nói hấn không đau lòng là gạt người nhưng hấn vẫn như cũ cho việc mình làm là đúng.

Không có một nhát trí mạng, cô làm sao có thể nhìn thẳng vào tình cảm này? Hấn ngồi xổm xuống, ngón tay dài nâng cằm cô lên, ép cô nhìn mình: “Anh nhẫn nhịn đủ rồi, anh không chịu nổi khi em rời khỏi anh càng không nhịn được khi em ở bên cạnh người đàn ông khác! Thắm Thiên Vi, em nhất định chỉ có thể là của anh... Bắt đầu từ bây giờ, em tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý!”

“Thiên Dục...” Thắm Thiên Vi vô lực lắc đầu, cô vịn vào cánh tay hấn “Chúng ta không thể làm như vậy.”

“Chỉ cần anh muốn, không có việc là không thể, anh sẽ không để cho em né tránh anh, tuyệt đối sẽ không!” Môi của hấn bá đạo đặt lên môi cô, mà cô chỉ có thể mặc cho hơi thở của hấn che mất không còn đường để lui.

“Renggggg...” Tiếng chuông mười hai giờ vang lên, cho thấy đêm giáng sinh đã qua. Tất cả ảo ảnh tốt đẹp đều tan thành mây khói. Trở lại thế giới hiện thực, tất cả yêu hận rồi rắm bắt đầu đan xen vào nhau...

“A, thật không nghĩ tới, việc cậu làm lại trở thành công cốc rồi.” Âm thanh lười biếng mang theo giọng nói trêu chọc vang lên. Từ một góc cây rậm rạp, gần như có thể nhìn thấy chủ nhân của tiếng nói ấy đang nhàn nhã nằm trên cây, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ánh nắng buổi trưa quá chói chang cho nên bóng cây đại thụ trở thành nơi lý tưởng nhất trong sân trường.

“Dục khôn kiếp, cậu cũng quá vô dụng rồi? Cậu có biết là tôi đã cá cậu ít nhất cũng sống qua mùa hè này! Hiện tại thì tốt rồi, hại tôi thua thê thảm!” Từ bóng cây kia vang lên một giọng nói hấp dẫn đang rất tức giận. Hiển nhiên, người nợ vô cùng bất mãn, ý tứ đùa giỡn trong đó cũng rất rõ ràng.

Dưới tàng cây, Thắm Thiên Dục đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bộ dáng hết sức

thanh thản. Đối với câu nói vừa rồi, hắn chỉ lười biếng thờ ơ, môi mỏng hừ lạnh: “Bây giờ có phải là tôi nên nói câu “Xin lỗi vì đã phá hỏng cuộc vui của các cậu” không?”

“Không cần như vậy.” Hai người trên cây trầm miệng một lời.

Chắc chắn, bọn họ còn không muốn đắc tội với cái người vô cùng âm hiểm xảo trá kia nha!

Chỉ chốc lát sau, một hồi gió nhẹ thổi qua, bên người Thẩm Thiên Dục bỗng xuất hiện hai thiếu niên tuấn tú xinh đẹp, tốc độ nhanh đến nỗi làm người ta không còn kịp nháy mắt.

Bọn họ xem ra so với Thẩm Thiên Dục nhỏ hơn 1~2 tuổi, bộ dáng tuấn tú, đẹp trai đến nỗi khiến mọi người không bỏ qua được và lại còn có phong cách khác nhau. Thật may, đây là nơi ít người qua lại, bằng không, đối với vẻ đẹp trước mắt nhất định Thẩm Thiên Dục sau này càng ngày càng có nhiều người tới làm phiền.

Hai người, mỗi người một bên tách ra ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thiên Dục.

Khóe môi Mạc Lâm nâng lên nụ cười vô cùng dịu dàng, ánh mắt gian xảo nhìn Thẩm Thiên Dục: “Phản ứng của cô ấy nhất định rất thú vị?”

Còn không phải do người nào đó ban tặng sao... Thẩm Thiên Dục không nhận được liếc mắt.

Không sai! Thú vị, rất thú vị! Giống như hắn suy đoán, phản ứng của cô cùng những gì hắn nghĩ không hề khác nhau! Kể từ đêm đó, cô không những né hắn mà còn tránh hắn... Điều làm hắn buồn bực chính là, cô vẫn như cũ lo chu toàn ba bữa ăn bày trên bàn hơn nữa còn viết giấy nhắc nhở hắn ăn cơm.

Rốt cuộc là sao đây? Ý là, hắn không có cô sẽ đói chết phải không? Ý là, trừ cho hắn no bụng, chuyện gì cũng không liên quan đến cô phải không? Cũng tốt, hắn cho cô mấy ngày để điều chỉnh lại tâm trạng... Dù sao hắn cũng đã bắt đầu, sau này cũng không có lý do để dừng lại!

“Chắc chắc, hắc cười, bình thường nụ cười như thế xuất hiện chứng tỏ không có chuyện tốt xảy ra!” Duke chớp chớp mắt to vô tội, ánh mắt sáng quắc bắn ra bốn phía.

Mạc Lâm đồng ý gật đầu, hắc cùng Duke vô cùng vui sướng, cố ý đem người khác làm thành bánh quy kẹp nhân kẹp chặt hơn: “Dục, cậu rốt cuộc muốn làm gì? Nói một chút nghe coi!”

Chân mày Thẩm Thiên Dục nhíu lại “Nhẹ nhàng” đẩy hai người bên cạnh ra: “Này, thời tiết rất nóng, không cần dính chặt như thế có được không? Nếu như tôi hôn mê hai cậu sẽ chịu trách nhiệm chứ?”

Thôi đi, người này lạnh nóng đều không chế rất tốt, làm sao có chuyện đột nhiên ngất xỉu chứ!

Mạc Lâm bĩu bĩu môi, lấy lòng nói: “Này này, có phải là anh em hay không? Làm gì mà phân biệt như thế, chẳng qua chỉ là một cái ôm thôi mà!”

“Thế nào, lần này lại cùng đám người kì lạ kia đánh cuộc cái gì hả?” Tròng mắt đen của Thẩm Thiên Dục đảo một cái, lộ ra nụ cười.

Đó, vừa cười!

Duke cố làm ra vẻ không hiểu, nhún nhún vai: “Không hiểu cậu đang nói cái gì?”

“Không hiểu sao?” Thẩm Thiên Dục tiếp tục cười híp mắt “Chẳng phải lần này Boss cũng đến tham dự sao?”

... Cái gì cũng biết, không phải là quá kinh người sao?

Mạc Lâm cùng Duke liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời nắm cánh tay Thẩm Thiên Dục nói: “Chúng tôi là lo lắng cho cậu nha! Chúng tôi đối với lòng của chính mình rất thành thật, chúng tôi rất yêu thương cậu, tình yêu của chúng tôi giống như nước sông cuộn cuộn...”

“Có thể câm miệng rồi?”

Người này! Vẫn là như vậy, mỗi lần đều dội một gáo nước lạnh vào tình cảm của bọn họ.

Đang lúc Mạc Lân cùng Duke muốn bắt tay quậy phá một phen thì đôi mắt tinh anh của bọn họ đột nhiên nhìn thấy có hai bóng người đang đi qua. Duke lên tiếng: “A, đó có phải là Vi Vi không?”

Tròng mắt đen của Thảm Thiên Dục nhẹ giơ lên. Hắn theo tầm mắt của bọn họ nhìn lại, hai bóng dáng kia có hóa thành tro thì hắn cũng nhận ra được.

Bóng dáng người nữ chính là “chị gái” thân ái của hắn – Thảm Thiên Vi, còn người nam? Trong kí ức của Thảm Thiên Dục, hắn chính là người Vi Vi đã bỏ lại đứa “em trai” yêu quý của mình mà hẹn hò vào đêm giáng sinh – Thanh Trạm.

Hơi thở lạnh lẽo tản ra dưới ánh mắt trời, môi mỏng nâng lên một góc bốn mươi lăm độ... Không tệ, đêm giáng sinh còn chưa được thỏa mãn, chuẩn bị nổi lại tình cảm sao?

Mạc Lân cùng Duke không còn ý trêu đùa, đáy mắt đều là vẻ đồng tình.

Xem ra Vi Vi đáng yêu nên tự cầu phúc cho mình đi...

“Xoạt” Một tiếng động nhỏ vang lên, dòng nước nóng trắng xóa từ vòi hoa sen phun ra.

Đứng ở dưới vòi hoa sen, Thảm Thiên Vi khép hờ hai mắt nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến nước chảy thẳng tấp vào mặt. Sau đó chảy xuống thân hình uyển chuyển trắng nõn nà... Toàn thân bị ướt đẫm nhưng cô không quan tâm đến mà vẫn ngẩn ngơ như cũ. Thành thật mà nói, cho tới bây giờ cô vẫn không biết làm sao đối mặt với những thay đổi giữa cô và Thiên Dục... Ngược thật là đau, kể từ ngày đó đến nay vẫn không hề giảm bớt. Mà đầu của cô càng thêm hỗn loạn, làm sao chỉ trong một đêm mà tất cả đều thay đổi như vậy?

Thiên Dục là đứa em trai mà cô thích nhất, hẳn tại sao lại nói yêu cô, nói chưa bao giờ xem cô như chị gái.

Có phải là Thiên Dục nghĩ sai rồi không? Hắn vẫn lệ thuộc vào cô nên mới có thể nhầm lẫn đem loại tình cảm này thành tình yêu nam nữ.

Có thể chỉ cần đợi hắn nghĩ thông, tất cả mọi chuyện sẽ trở lại quỹ đạo vốn có.

Nhưng...

Thầm Thiên Vi nhẹ nhàng chậm chạp mở mắt, đôi mắt của cô thoáng qua tia tuyệt vọng, dòng nước ấm áp lướt qua gương mặt làm cô không biết đó là nước nóng hay là nước mắt... Trong lòng thoáng có ý nghĩ muốn níu lấy, chìm sâu vào thứ tình cảm này. Ý nghĩ đó làm cô có chút xấu hổ.

Cô rút cuộc còn phải trốn tránh hắn đến lúc nào đây? Hay là giống như Thiên Dục nói, là cô một mực lừa mình dối người sao!

Nếu như sai lầm không phải là Thiên Dục, vậy nguyên nhân đều là tại cô!

Tình cảm của cô đối với Thiên Dục bất tri bất giác thay đổi không một dấu vết... Lệ thuộc vào hắn rõ ràng chính là cô. Cô lại tự cho là mình đang chăm sóc hắn, yêu thương hắn. Cô luôn cảm thấy hắn cần mình nhưng thực ra là cô đang hưởng thụ tình cảm của hắn đối với cô.

Đúng vậy, có người chị gái nào sẽ viết đầy trên giấy trắng tên tuổi của em trai mình chứ? Từ rất lâu rồi cô đã có thói quen chỉ cần ngăn người liên vừa viết tên Thiên Dục vừa nghĩ đến bộ dáng của hắn... Trước kia cô không hiểu cảm giác tim đập rộn lên là cảm giác gì nhưng bây giờ, cuối cùng cũng tìm được đáp án.

Cô yêu Thiên Dục, dùng cả sinh mạng để yêu hắn! Cô chưa từng nghĩ tới việc lập gia đình, rời khỏi hắn. Trong tiềm thức cô đã nhận định sẽ sống cùng hắn cả đời... Việc này có thể xem là gì? Cô đã sớm phát hiện có gì đó khác thường nên mới phải trốn tránh hắn, cùng hẹn hò với người khác... Nhưng

cuối cùng, kết quả lại là thất bại thảm hại. Cô không thể khống chế được lòng mình! Chỉ cần ở trước mặt hắn, cô sẽ gục ngã, sẽ mất kiểm chế, sẽ không chịu nổi hắn nói nặng lời dù chỉ là một chữ.

Nhưng chuyện này là không đúng! Cho dù bọn họ không phải là chị em ruột nhưng trên danh nghĩa là như vậy. Nếu như ba mẹ biết giữa bọn họ phát sinh tình cảm quái dị này, nhất định sẽ tức điên lên? Không có ba mẹ, làm sao có cô bây giờ? Cô không thể ít kỷ như thế, cô cũng không muốn nhìn thấy sự thất vọng trong mắt họ.

Rời khỏi Thiên Dục sao? Không được, cô không làm được. Nhưng ai có thể nói cho cô biết cô nên làm gì đây?

Đột nhiên Thẩm Thiên Vi không thể hô hấp được. Trong lúc cô run lẩy bẩy, bị những ý nghĩ đáng sợ quán quanh trong đầu ngọt thở muốn xỉu thì một cánh tay xuất hiện vòng chắc eo nhỏ nhắn của cô, đem thân thể trần trụi ôm vào trong ngực.

Hơi thở quen thuộc tản ra làm thần trí mơ hồ của Thẩm Thiên Vi lập tức tỉnh lại. Cô kêu khẽ một tiếng, máu trong người dường như chạy ngược lại, vừa ngẩng đầu, cô đã nhìn thấy gương mặt xinh đẹp làm cô đau lòng... Há mồm muốn nói gì đó nhưng người trước mắt đã đem tất cả lý trí của Thẩm Thiên Vi đánh nát.

Hắn cũng như cô, toàn thân trần truồng!

“Em khóc sao?” Thẩm Thiên Dục vẫn không nhúc nhích, từ trên cao nhìn xuống cái người không an phận giùng giàng trong ngực mình. Ngón tay thon dài trắng nõn nâng lên chạm vào gương mặt cô.

“Không, đó là nước nóng.” Thẩm Thiên Vi phản bác.

“Em nói dối.” Hắn không chút lưu tình phá vỡ lời nói dối của cô, Thẩm Thiên Dục câu môi mông hên lên gương mặt của cô, lưỡi dài liếm láp, cái này rõ ràng không phải là nước nóng, thật sự là cô đang khóc.

Hắn thừa nhận hắn im lặng không một tiếng động đi vào phòng tắm không

phải là một sự trùng hợp mà là bởi vì hấn tức giận, muốn trừng phạt cô không chịu đổi mặt thực tế, còn một lần lại một lần khiêu chiến sự chịu đựng của hấn ở chung với người đàn ông khác, nhưng khi thấy cô yếu ớt đứng dưới vòm hoa sen thì lòng hấn lại dao động... Không phải là hấn ép cô quá mức đó chứ? Nhưng không ép, cô sẽ đổi mặt với thực tế sao?

“Thiên Dục, chị van cầu em không cần như vậy.” Hấn đùng chạm vào người khiến Thẩm Thiên Vi hèn nhát khóc âm lên, nụ hôn cùng nhiệt độ thân thể của hấn nhanh chóng làm cho tim cô đập mạnh “Chúng ta không thể như vậy.”

“Tại sao không thể?” Thẩm Thiên Dục cau mày, hấn thật sự rất ghét nghe cô nói mấy câu này.

Lấy hai tay cô bắt chéo với nhau ở phía sau, hấn nghiêng người đè lên cô, lui mấy bước về sau, cô liền bị áp chế ở bên đài đá cẩm thạch.

“A...” Thẩm Thiên Vi khẽ rên một tiếng, lúc này cô mới phát hiện giọng nói của mình rất ảm muội, tim đập mạnh và loạn nhịp dường như muốn ngừng lại. Cô ngẩng đầu nhìn hấn, sau đó nhìn đến tròng mắt rực lửa nóng bỏng hơn ngày thường...

Trong lúc nhất thời, mặt của cô thậm chí là toàn thân cũng nhạy cảm ứng hồng. Đó là một loại phản ứng theo bản năng, bởi vì cô cảm nhận được chống đỡ ở dưới bụng là thứ cứng rắn nóng bỏng kia...

Cô không phải đứa trẻ hai ba tuổi nên dĩ nhiên biết đó là cái gì! Cảm giác xấu hổ khi nếm thử tình dục như núi lửa hoạt động phụt ra đột nhiên cuốn lấy cô.

...

Không có dây dưa cùng hoan ái, nhưng không có ai biết, sẽ có chuyện gì xảy ra sau đó.

Chương 8

Sau khi trải qua một ít kịch liệt trong phòng tắm, Thẩm Thiên Dục không còn che giấu khát vọng đối với Thẩm Thiên Vi... Mấy tháng qua, mặc kệ cô trốn tránh thế nào, hần luôn có biện pháp bắt được cô. Sau đó, sẽ hết sức trêu đùa, đầu độc cô, dùng các hành động đỏ mặt tím tai để ép cô thừa nhận tình cảm của mình.

Cho dù cô vẫn như cũ không giải được nút thắt “Chị em yêu nhau” nhưng hiển nhiên Thẩm Thiên Dục cũng không quan tâm một chút nào. Hần rất có kiên nhẫn, hần sẽ từ từ lãng phí thời gian với cô, hần sẽ đợi đến khi cô khuất phục mới thôi.

Cô không có khuất phục sao? Không, thật ra thì cô đã sớm thua bởi chính lòng của mình nhưng cô không có cách nào giống như hần坦然 thừa nhận tình cảm này, cô không làm được.

“Hazzz” Theo một tiếng thở dài êm ái, mặt Thẩm Thiên Vi đột nhiên bị hôn một cái.

Không cần ngẩng đầu, cô cũng biết đầu sỏ là ai, Thẩm Thiên Vi mím môi, đỏ mặt, kéo một cái làm Thẩm Thiên Dục ngồi xuống bên cạnh. Trong tai đã nghe thấy tiếng nghị luận hỗn loạn, Thẩm Thiên Vi nghiêng đầu nhìn về phía vẻ đẹp tuyệt mỹ kia, cô bày ra sắc mặt không tốt, cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói: “Thẩm Thiên Dục, đây là thư viện!”

“E hèm.” Thẩm Thiên Dục nhún vai, bày tỏ thái độ hần biết rõ nơi này là thư viện.

“Em... Em không thể hành động tùy tiện như thế.” Coi như... Coi như ở nhà hần đối với cô không kiêng kị, cô không tránh được, trốn cũng không thoát chỉ có thể mặc cho hần làm gì thì làm nhưng ít ra ở bên ngoài thì có thể tránh né chứ.

“Vi Vi chẳng lẽ muốn anh làm người tình giấu mặt của em cả đời sao?”
Thẩm Thiên Dục bấu môi trêu ghẹo.

“Không phải...” Trong lòng cô dâng lên một nỗi chua xót đau đớn.

Bọn họ sẽ không có cả đời! Cô đang đợi, đợi hắn từ từ chán, cảm thấy cô không còn mới mẻ, đợi hắn không còn yêu cô... Thẩm Thiên Vi cười khổ, nhưng giả sử thật sự có một ngày như vậy, cô có thể tiếp tục sống sao?

Tròng mắt đen lóe sáng rồi biến mất, hắn thống hận mình tại sao luôn có thể thấy rõ những gì cô suy nghĩ: “Gần trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi, đói bụng quá!” Thẩm Thiên Dục lười biếng đổi đề tài, hắn nằm dài trên mặt bàn của phòng tự học ở thư viện, làm nũng nói.

“Em lại không ăn sáng sao? Chị không phải...” Cô theo thói quen quan tâm hắn, sự cung chiêu hiện rõ trong mắt Thẩm Thiên Vi.

“Em làm bữa sáng đặt trên bàn nhưng hôm nay anh có hai khóa học, sáng sớm có một thí nghiệm phải làm sao đây! Không có thời gian nha cho nên em đi theo anh ăn cơm đi, nhanh lên!” Thẩm Thiên Dục cười hì hì đến gần bên tai Thẩm Thiên Vi, đè thấp âm lượng “Bằng không... Ăn em cũng được!”

“Câm miệng, Thẩm Thiên Dục.” Thẩm Thiên Vi cảm thấy mình sắp bốc hỏa, cô bỏ quyển sách xuống, đứng dậy “Giúp chị thu dọn đồ đạc, chị đi rửa tay rồi sẽ trở lại.”

Thẩm Thiên Vi chạy trời chết, vội vàng bước nhanh về phía phòng rửa tay. Cho đến khi rời khỏi tầm mắt của hắn, cô mới bình tĩnh lại che giấu gương mặt đang đỏ bừng.

Cuối cùng là chuyện gì đây? Từ em trai biến thành người yêu, không phải quá hoang đường sao? Tại sao hắn có thể tự nhiên như thế, giống như đó là một sự thật hiển nhiên? Cô thật sự rất nghi ngờ... Có phải chỉ cần hai người yêu nhau, mọi chuyện khác sẽ không là vấn đề gì?

“Các cậu có nhìn thấy không? Thẩm Thiên Dục cùng với chị gái hắn rất mờ ám nha, bọn họ không giống như chị em! Làm gì có chị em nào hôn tới hôn

lui như thế chứ?” Ở khúc cua quẹo trong cầu thang truyền đến thanh âm bén nhọn cay nghiệt, đề tài là cô cùng Thiên Dục... Thảm Thiên Vi bỗng dừng bước, đứng im tại chỗ.

“Đúng đó! Thật buồn nôn nha! Thảm Thiên Vi lại còn mắc cỡ, đỏ mặt nữa chứ... Trời ạ, cô ấy có biết đó là em trai của mình hay không? Thật là không biết xấu hổ!”

“Mình thấy, tám phần là Thảm Thiên Vi có tình cảm “luyến em trai” mới có thể ngay cả em trai mình cũng không bỏ qua”

“Ừ, đồng ý! Thảm Thiên Dục là thiên tài IQ 200 hơn nữa còn rất đẹp trai! Hấn không thể nào làm ra chuyện loạn luân, bất chính này. Nhất định là bị Thảm Thiên Vi quyến rũ rồi!”

“Này, nói như vậy có phải hơi quá hay không? Bọn họ dù sao cũng là chị em mà!”

“Cũng có thể bọn họ không phải là chị em ruột! Nhìn đi, bọn họ có giống nhau chỗ nào đâu?”

“Đúng, đúng...”

Trong đầu Thảm Thiên Vi “Oanh” một tiếng, cô không biết sắc mặt của mình tái nhợt thế nào nhưng cô có thể cảm thấy bước chân của mình bắt đầu xiêu vẹo chỉ muốn ngã xuống ngất xỉu.

Cô xoay người chạy ra khỏi thư viện.

Cô không biết mình muốn đi đâu, cô chỉ muốn chạy, muốn né tránh tất cả tội lỗi đang bị lên án.

Không, không phải như thế!

Tim như bị dao cắt, thật đau đớn, cô gần như muốn điên cuồng rống to, cô không có quyền rũ Thiên Dục, cô không có...

Thật không có sao? Vậy tình trạng bây giờ giữa cô và Thiên Dục có thể gọi là gì đây?

Cô sớm biết mình không thể nào giống như Thiên Dục, có thể kiên cường đối diện thực tế, nhưng cô không biết mình lại yếu đuối như vậy! Cô yêu Thiên Dục, nhưng vẫn chưa tới mức độ có thể vứt bỏ mọi thứ.

“A.” Thảm Thiên Vi rên lên một tiếng, chạy trốn quá nhanh lại hoàn toàn không có chú ý phía trước cô đâm vào một lồng ngực rồi té ngã.

“Thảm Thiên Vi?” Thanh Trạm từ trong rừng đi ra vừa vặn đụng trúng cô, hấn kinh hoảng, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra “Em có sao không, có bị thương không?”

Thảm Thiên Vi ngược mặt lên nhìn người trước mắt. Vào thời khắc này, nếu như không phải Thanh Trạm mà là một người khác ân cần hỏi thăm cô như vậy thì cũng sẽ khiến nước mắt của cô chảy ra.

Cô khóc đến đau lòng cùng khổ sở như thế làm Thanh Trạm bị hù sợ. Hấn vội vàng đỡ cô dậy, nhẹ nhàng hỏi: “Có phải đụng đầu không, có muốn đến phòng y tế xem một chút không? Em chạy nhanh như thế làm gì?”

Thảm Thiên Vi lắc lắc đầu, cắn môi, không thể kềm chế nước mắt của mình. Kể từ đêm Noel hôm đó, Thanh Trạm liền thay đổi cứ như là trở thành anh trai của cô vậy.

Tình cảm giữa cô và hấn cũng không tệ, thỉnh thoảng cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm, có lúc nghe cô lập lờ nói một số chuyện, sau đó sẽ cho cô lời khuyên...

Nhìn cô không nói lời nào, Thanh Trạm rất lo lắng, liền kéo cô ôm vào trong ngực an ủi: “Không khóc, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Là có rất nhiều chuyện, cô ghen ngào, không thể nói gì cả! Chỉ có thể tự lẩm bẩm: “Em nên làm sao đây, em đến cuối cùng nên làm gì đây?”

“Là có người bắt nạt em sao?” Thanh Trạm vuốt đầu cô, hỏi thăm.

Bàn tay ấm áp của hắn càng làm nước mắt của cô rơi không ngừng, cô chỉ có thể lắc đầu khóc thút thít.

“Tôi có thể biết là đang có chuyện gì xảy ra không?”

Một thanh âm đen tối đột nhiên vang lên, tạo thành hai loại phản ứng khác nhau... Thanh Trạm là nâng con mắt lên, có chút ngạc nhiên. Thảm Thiên Vi suy yếu, co rúm người lại một chút, cô có chút sợ, muốn trốn tránh.

Thảm Thiên Dục không thấy cô trở lại, hắn rời khỏi thư viện đi tìm thì lại nhìn thấy một màn cực kỳ chương mắt! Ai có thể nói cho hắn biết, có phải là hắn đang quấy rầy cặp tình nhân này hẹn hò hay không?

“Cậu là... Thảm Thiên Dục?” Thanh Trạm suy nghĩ một chút, mới suy đoán hỏi.

Ai cũng biết truyền thuyết về Thảm Thiên Dục, hắn cũng không ngoại lệ, hơn nữa hắn còn biết Thảm Thiên Vi, chỉ là Thảm Thiên Dục luôn luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thảm Thiên Dục.

“E hèm.” Khóe môi Thảm Thiên Dục nâng lên một nụ cười, rõ ràng là đại thần trong truyền thuyết, dịu dàng như nước, nụ cười tràn đầy nhưng lại khiến Thanh Trạm cảm thấy sờn cả gai óc. Thảm Thiên Dục không nhìn đến hắn, chỉ nhẹ giọng nói: “Vi Vi, tới đây.”

Thảm Thiên Vi nghe vậy co rúm lại một chút, tránh ra khỏi lòng ngực Thanh Trạm nhưng lại đưa lưng về phía Thảm Thiên Dục lắc đầu, ương ngạnh mỉm cười: “Em có thể đi trước được không? Trưa nay chị không thể ăn cơm cùng em”

“Lý do?” Thảm Thiên Dục đến gần, thanh âm trầm thấp mà quỷ mị, thái độ vẫn không thay đổi, “Không phải nói cùng nhau ăn cơm trưa sao?”

Cảm giác bị áp bức tới gần, Thảm Thiên Vi vội vàng nhảy qua một bước, nước mắt chảy xuống: “Chị, chị có việc phải làm.”

“Có chuyện gì không thể nói cho tôi biết sao?” Thảm Thiên Dục nhanh chóng tiến lên nắm lấy cánh tay mềm yếu của cô, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn, trông mắt đen lại lạnh băng tỏa ra nhiệt độ không thể thấp hơn được nữa.

“Buông chị ra!” Thảm Thiên Vi bị nhiệt độ nóng bỏng quen thuộc vậy lấy khiến cô không khỏi run rẩy.

Không, không thể tiếp tục như vậy nữa! Cô không thể!

“Đi theo anh.” Hắc bá đạo níu lại cổ tay của cô, chuẩn bị kéo cô đi.

“Không muốn.”

“Buông cô ấy ra.” Thanh Trạm vẫn im lặng đứng nhìn cuối cùng ý thức được điều gì đó. Vào lúc Thảm Thiên Dục không hề phòng bị, Thanh Trạm kéo Thảm Thiên Vi qua, che chở cô ở phía sau lưng mình, cau mày nhìn Thảm Thiên Dục “Tôi không biết hai chị em cậu có hiểu lầm hoặc mâu thuẫn gì, nhưng chị gái của cậu nói không muốn! Cậu đừng ép buộc cô ấy.”

Sự tức giận của Thảm Thiên Dục đạt tới cực điểm, nụ cười tuấn mỹ trên mặt giảm đi một chút, hắc nhìn Thảm Thiên Vi rồi lại nhìn Thanh Trạm, giọng nói vô cùng rét lạnh vang lên: “Tránh ra.”

“Cô ấy nói không muốn đi theo cậu!” Thanh Trạm cố chấp nói.

“Tôi nói một lần nữa, tránh ra.” Thảm Thiên Dục mặt không đổi sắc nói lại câu vừa rồi.

“Không...” Thanh Trạm còn chưa nói hết câu, một giây kế tiếp, bụng hắc liền chịu một cú đấm, hắc đau đến cúi người xuống, té quỵ xuống đất.

Thảm Thiên Vi không thể tưởng tượng nổi mở to con mắt, sợ hãi kêu: “Thiên Dục, em điên rồi sao? Em đang làm gì vậy?”

“Có phải cô không muốn đi theo tôi?” Mắt Thảm Thiên Dục cũng không

chớp, lạnh lùng hỏi.

“Cô ấy sẽ không đi với cậu!” Thanh Trạm gầm nhẹ, đột nhiên từ trên mặt đất nhảy dựng lên, níu lấy quần áo Thảm Thiên Dục, đánh một cú mạnh bạo vào khuôn mặt của hắn. Thảm Thiên Dục không kịp đề phòng, ngã sấp trên mặt đất, khoe miệng toát ra máu.

“Trời ơi, hai người không nên đánh nhau!” Nhìn Thảm Thiên Dục nhanh chóng đứng dậy, cuối cùng đánh nhau với Thanh Trạm, Thảm Thiên Vi gấp gáp kêu to, nước mắt chảy tràn ra, cô không nghĩ sẽ tạo thành cục diện như vậy, cô chỉ là muốn yên tĩnh một chút “Làm ơn, không nên đánh nhau!”

Nhưng Thảm Thiên Dục cùng Thanh Trạm lại như không nghe thấy. Hai người đều muốn đánh gục đối phương nên ra tay không chút lưu tình.

Tròng mắt đen lóe ra tia sáng nguy hiểm, Thảm Thiên Dục nở một nụ cười bí hiểm... Đúng lúc quả đấm của hắn đánh đến bụng của Thanh Trạm, quả đấm của Thanh Trạm cũng hướng về phía hắn thì Thảm Thiên Dục đột nhiên dừng tay, cứng rắn ăn một quả đấm của Thanh Trạm, hắn bị đánh lui vài bước, máu tươi cũng phun ra từ trong miệng.

“Thiên Dục!” Lòng Thảm Thiên Vi như lửa đốt, cô hét lên cũng không để ý bất cứ chuyện gì, dùng sức đẩy Thanh Trạm ra chạy đến bên người Thảm Thiên Dục ngồi xổm xuống, cô vô cùng lo lắng “Em có sao không? Ngu ngốc! Ai cho em đánh nhau chứ?”

Nghe bước chân Thanh Trạm tới gần, Thảm Thiên Vi vô cùng tức giận rống lên một cách vô lý: “Ai cho anh đánh Thiên Dục? Anh dám tổn thương Thiên Dục một lần nữa, em sẽ liều mạng với anh! Tránh ra!”

Thanh Trạm chưa bao giờ bị cô hù dọa, hắn chỉ có thể ngơ ngác nhìn, nhìn Thảm Thiên Dục cho hắn một cái liếc mắt, cười xảo quyệt, sau đó ôm eo Thảm Thiên Vi: “Anh không sao, đừng khóc.”

“Thiên Dục.” Thảm Thiên Vi vội vàng quay đầu lại, tay run run lau đi vết máu trên miệng hắn. Nó giống như cuộn cuộn không dứt, không ngừng chảy ra “Rất đau sao? Chúng ta mau về nhà, xem có bị thương chỗ nào nữa không,

được không?”

“Ừ.”

Cho đến khi Thảm Thiên Vi cùng Thảm Thiên Dục rời đi, Thanh Trạm vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ, hẳn không biết là đang có chuyện gì xảy ra? Một giây sau, hẳn rõ ràng biết được chuyện gì đó, nhưng lại nhanh chóng quên mất...

Một lúc lâu sau, hẳn mới bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, sờ sờ khóe môi.

Thật uổng công hẳn làm người tốt, ai.

“Um...”

Một tiếng than nhẹ vang lên, ánh đèn vàng chiếu rọi vào đôi uyên ương đang nằm trên giường, thân thể uyển chuyển mỹ lệ động lòng người, da thịt trắng nõn hồng lung sáng bóng, áo ngủ bằng tơ lụa nửa cởi bên hông. Tất cả tạo thành một cảnh tượng cực kỳ mê người.

Hắn ở trên người cô, đưa ra lưỡi mềm trêu chọc, thật chậm liếm qua cổ, đầu vai, phần lưng, cho đến bên hông... Còn cô ngẩng đầu lên, bật ra tiếng kêu yêu kiều, đối với tất cả hành động của hắn vẫn là không có cách nào kháng cự được.

“Thiên Dục, không cần...”

Thảm Thiên Dục nghe vậy, tròng mắt đen rét lạnh, ngón tay thon dài tiến tới trước ngực cô, chộp lấy miên nhũ trên vú hồng nhị.

Trừng phạt kéo dài làm cho Thảm Thiên Vi hét lên một tiếng “Dục”.

“Em là của anh, anh đã nói rất nhiều lần rồi! Tại sao em vẫn không nghe lời vậy?”

Thanh âm quyến rũ mà trầm thấp chậm rãi vang lên làm toàn thân Thảm Thiên Vi tê dại. Cô cắn môi, chịu đựng sự trêu chọc của hắn.

Nhưng Thảm Thiên Dục vẫn không muốn bỏ qua cho cô! Đôi tay phủ tới trước ngực cô, bao lại một đôi miên nhũ đầy đặn trắng nõn, yêu thích không buông tay.

“Thiên Dục... Không muốn.”

Không muốn? Hai từ này hấn đã chán nghe rồi!

Thảm Thiên Dục lật người một cái, đem quần áo của cô bỏ xuống hết thuận tay ôm lấy cô từ trên giường lớn lộn một vòng. Ngay sau đó, môi mỏng lập tức đặt lên người cô.

Nhìn tròn mắt đen sáng quắc hàm chứa sự tức giận, Thảm Thiên Vi bất đắc dĩ tràn ra một nụ cười khổ. Hiện tại cô càng ngày càng có thể nhìn thấu hấn, đây là việc tốt hay xấu đây? Cô cũng không xác định được... Nhưng hiện tại cô biết, hấn vẫn còn vì chuyện buổi chiều với Thanh Trạm mà tức giận.

Chương 9

Đưa tay khẽ xoa khoe miệng của hắn, cô vẫn rất đau lòng: “Còn đau không?”

“Anh đau lòng hơn.” Thẩm Thiên Dục từ trên cao nhìn xuống, hắn nghiêm túc nắm tay cô chạm đến khoe miệng mình.

Cô giật mình thở dài, lắc lắc đầu: “Thiên Dục, chúng ta như vậy là không đúng.”

“Không muốn, không đúng, không thể... Những từ này anh đã chán nghe rồi! Bây giờ anh chỉ muốn biết chiều nay xảy ra chuyện gì?” Kéo tay cô ra, kiểm chế ở đỉnh đầu, hắn cúi người, há miệng chiếm lấy nụ hoa mềm mại, tham lam bú, cắn, vẽ nên các vòng tròn.

“Ừm ừm...” Thẩm Thiên Vi vô lực kháng cự, cộng thêm tay lại bị kiểm chế trên đỉnh đầu, cô chỉ có thể vô ý thức giơ cao ngực, đem lấy miên nhũ đưa vào môi mỏng đói khát của hắn, chịu đựng một luồng sóng khoái cảm trong cơ thể xông ra.

Hắn hàm chứa hoa nhị yếu ớt, trầm giọng dụ dỗ: “Nói cho anh biết, em cùng Thanh Trạm có quan hệ gì sao?”

Mắt đẹp của Thẩm Thiên Vi khẽ nhếch, ánh mắt mơ hồ, nhẹ nhàng lắc đầu. Lòng cô trừ hắn ra, cho tới bây giờ cũng không có bất cứ ai có thể chen vào... Cô không tự chủ được lộ ra nụ cười hài lòng, đưa tới hắn càng thêm cuồng mãnh liếm láp.

“Ừm... Thiên Dục.”

“Không cần trốn tránh, anh muốn biết!” Thẩm Thiên Dục nói xong, một tay hắn từ từ trượt xuống, dò xét nơi quen thuộc giữa hai chân cô.

...

Từ trước kia Thảm Thiên Vi đã biết, sống cùng với Thiên Dục sẽ là những ngày hạnh phúc nhất đời cô! Chỉ cần nhìn hấn, cô sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nhưng bây giờ... Cô lại cảm thấy sống một ngày dài như một năm.

Khi nghĩ tới việc Thiên Dục ở chung với mình, cô có cảm thấy mệt mỏi hay không? Đáp án là, không có.

Cho dù đau khổ đi nữa nhưng cô vẫn yêu hấn. Nếu như không nhìn thấy hấn, ngược lại mới là sống không bằng chết! Nhưng cùng hấn ở chung một chỗ, cô lại cảm thấy rất khó khăn, bởi vì sợ bị mọi người phát hiện.

Năm 3 ĐH, càng có nhiều lời đồn ra thổi vào.

Thảm Thiên Dục vẫn mắt đếc tai ngơ như cũ, hấn chỉ thích ở bên cạnh cô, dùng hết tất cả biện pháp yêu cô, khiến cô vui vẻ, dù sao chỉ cần cô ở đây, hấn đã cảm thấy rất hài lòng!

Thảm Thiên Vi dần dần trở nên cô độc, không chỉ xa cách bạn bè mà ngay cả Thanh Trạm, cô cũng trốn tránh không gặp.

Cô sợ sẽ nghe những lời đồn đại kia, sợ bạn bè ân cần hỏi thăm, cũng sợ sự tồn tại của Thanh Trạm sẽ mang đến cho Thiên Dục sự kích thích hoặc tổn thương! Cô không biết nên làm gì? Hơn nữa khi xa cách mọi người, cô càng thêm lệ thuộc vào Thiên Dục... Rõ ràng đã tự nói với mình, việc này là không đúng! Nhưng lòng cô đã thuộc về Thiên Dục mất rồi.

Cô có khổ sở cũng có ít kỷ.

Ngoài miệng thì cô nói nói không muốn hấn, nhưng hành động lại không như thế, chỉ có thể mặc cho hấn cần thì cứ lấy, rõ ràng thương hấn, lại càng sợ ánh mắt người ngoài, cô kiên quyết không chịu thừa nhận tình cảm của mình, tìm mọi lý do để trốn tránh.

Thân thể của cô mệt mỏi quá, lòng càng đau hơn!

Vậy mà, đang lúc rối rắm này, Thẩm Thiên Vi vẫn chưa có sự lựa chọn thích hợp... Trời cao lại một lần nữa đùa giỡn với cô, cho cô hi vọng nhưng thực ra cũng là cho cô một con đường tuyệt vọng.

Thẩm Thiên Vi nhận được điện thoại của ba, cô trở lại Thẩm gia. Đã có lúc cô cho là cả đời này không bao giờ có thể nhìn thấy ba ruột của mình nữa.

Nói thật, ở trong trí nhớ của cô, sớm đã quên ông ta có hình dạng như thế nào. Khi đó cô mới hai tuổi, sau khi có trí nhớ thì chỉ nhớ được sự kiện kia: ông ta bởi vì làm ăn thất bại mà đánh vợ con, thất bại lần nào đánh lần đó, đến một lần đánh chết vợ mình vì vậy bị lãnh án tù chung thân.

Sau đó con gái của ông ta, được ba cô, cũng chính là Thẩm Tư Kiêu nhận nuôi, từ đó trải qua cuộc sống an nhàn hạnh phúc.

Tại sao muốn cô gặp lại người này? Cô không hiểu... Cô cho là, mình cùng người này đã không còn bất kỳ quan hệ nào.

Hận ông ta sao? Một chút cảm giác cũng không có, dù sao cũng đã quá lâu rồi, muốn cũng không thể nào làm được, nhất là, khi thấy ông ta gầy đến độ giống như chỉ còn da bọc xương, còn bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn cô, cô càng không thể nào hận nổi.

Thẩm Thiên Vi im lặng ngồi trên ghế sa lon, An Vịnh Tâm và Thẩm Tư Kiêu ngồi bên cạnh cô, cùng cô đối mặt với người thân hoàn toàn xa lạ này.

Dụ Thái mở to miệng muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, chỉ thấy nước mắt rơi đầy trên mặt ông, làm cho người ta có chút không nhẫn tâm.

Cuối cùng, cũng là Thẩm Tư Kiêu mở miệng trước.

Ông nâng mắt kiếng lên, vuốt mái tóc dài của Thẩm Thiên Vi, dịu dàng nói: “Con gái à, vốn là chúng ta nên tôn trọng con, nên nghe ý kiến của con trước, xem con có muốn gặp ông ta hay không... Nhưng là, Dụ tiên sinh ở trong ngục, người ta kiểm tra được ông ta bị ung thư gan thời kỳ cuối, đã không còn sống được bao lâu cho nên ba và mẹ con cũng cảm thấy con nên gặp ông

ta một lần.”

An Vịnh Tâm nhìn thấy ánh mắt của chồng mình, bà an ủi Thẩm Thiên Vi: “Vi Vi à, ở trong ngục, ông ta thật sự đã sám hối rồi. Mà tâm nguyện cuối cùng của ông ta chỉ là muốn tới gặp con, nhận được sự tha thứ của con... Con đã trưởng thành rồi, chúng ta không thể ép con làm bất kỳ việc gì! Nhưng mặc kệ con quyết định như thế nào, ba và mẹ cũng sẽ đứng về phía con.”

Thẩm Thiên Vi nghe xong mới giương mắt lên nhìn về phía người đang lấp bắp nhìn cô. Một lúc lâu sau, cô lặng lẽ lắc đầu một cái: “Chuyện lúc trước đã quá lâu rồi, con đã không còn nhớ rõ, cái gì hận, không hận, cũng đã không còn quan trọng.”

“... Vi Vi.” Thanh âm thô kết đột nhiên vang lên dường như vô cùng khô sở “Thật xin lỗi, ba thật sự vô cùng xin lỗi con, tất cả đều là lỗi của ba, là lỗi của ba.”

Một nỗi đau như nứt toạc ra nứu lấy Thẩm Thiên Vi, cô nhẹ híp mắt to một cái, sắc mặt có chút trắng bệch kéo ra nụ cười: “Chuyện đã qua cũng không cần nhắc lại! Cho tới bây giờ tôi rất hạnh phúc, cho nên ông không cần phải đau lòng.”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Vậy mà Dụ Thái vẫn nói lại đến hai lần, ông vô cùng hối hận.

Bỗng dưng nước mắt từ khóe mắt Thẩm Thiên Vi chảy xuống.

Cô không hiểu cảm giác trống rỗng này là gì, chẳng qua là cảm thấy mình có chút không thoải mái... Nhức đầu, đau ngực, toàn thân đều đau! Gần đây mỗi một việc đều xé rách tâm tình của cô, cô run lẩy bẩy, không muốn nói thêm gì nữa.

“Vi Vi, con không thoải mái sao?” An Vịnh Tâm nhìn con gái, bèn nhảy nhận thấy được sự khác lạ của cô.

“Con không sao.” Thẩm Thiên Vi dựa vào người mẹ, kéo ra một nụ cười nhưng lại so với khóc còn khó coi hơn “Mẹ, để cho ông ta đi đi có được

không? Con thật sự đối với ông ta không có bất kỳ cảm giác nào, con không hận ông ấy, nhưng mà con lại không muốn nhìn thấy ông ta, con không muốn...”

“Được, được, mẹ biết.” An Vịnh Tâm nói xong, quay đầu nhìn Dụ Thái “Ông cũng nghe rồi đó, bây giờ không còn gì tiếc nuối chứ?”

Dụ Thái rơi nước mắt gật gật đầu, ông còn có thể cầu xin cái gì chứ? Có thể được như vậy, chết cũng không đáng tiếc!

Ông chùi chùi nước mắt đứng dậy, cứ mãi nhìn Thẩm Thiên Vi, sau đó dưới sự hướng dẫn của Thẩm Tư Kiều đi ra khỏi Thẩm gia, theo cảnh sát đợi bên ngoài rồi đi.

“Chồng ơi, Vi Vi té xiu!”

Thẩm Tư Kiều trở lại đại sảnh chỉ nghe thấy An Vịnh Tâm sợ hãi kêu lên, ông liền vội vàng tiến lên ôm lấy Thẩm Thiên Vi, vừa lên lầu vừa dặn dò: “Vĩnh Tâm, gọi điện thoại cho Vĩnh Duy.”

Thẩm Thiên Dục nhận được tin tức liền vội vàng chạy về nhà, hẩn nhìn thấy Thẩm Thiên Vi nằm ở trên giường sắc mặt như tờ giấy trắng. Hẩn ngồi ở bên giường, đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt của cô, đầu hẩn cũng không ngẩng lên mà bày tỏ sự bất mãn đối với ba mẹ mình: “Con cảm thấy cô ấy không cần thiết phải gặp người kia!”

“Tại sao?” An Vịnh Tâm tựa vào trong ngực Thẩm Tư Kiều, mặt không biến sắc, chau mày.

“Đây không phải là chứng minh tốt nhất sao?” Tròng mắt đen của Thẩm Thiên Dục trầm xuống, hẩn ngẩng đầu lên nhìn về phía An Vịnh Tâm.

An Vịnh Tâm nghe lời con nói, bà nhìn chồng mình, vô cùng ăn ý muốn nói đến tin tức kia.

Thẩm Tư Kiều gật đầu một cái, từ từ đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, còn An Vịnh Tâm thì nhìn đứa con nhà mình, giọng nói cực kỳ nghiêm túc: “Con thật

cho là con bé tái nhợt nằm đó như thế, chỉ là bởi vì ba ruột của nó?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Thảm Thiên Dục đứng lên đối mặt với An Vịnh Tâm, dù sao cũng là ba mẹ mình, hắn cũng nhìn thấu một chút đầu mối.

“Đó không phải là nguyên nhân chính!” An Vịnh Tâm nhỏ giọng nói, lông mày chau lại trên khuôn mặt xinh đẹp, bà nhìn con mình “Vĩnh Duy giúp con bé kiểm tra, con có biết hắn nói cái gì không?”

Thảm Thiên Dục im lặng không lên tiếng, An Vịnh Tâm tiếp tục nói tiếp: “Hắn nói, Vi Vi là do trong một thời gian dài lo âu hoặc sợ hãi tạo thành chứng suy nhược thần kinh, nếu còn để mặc như vậy, bệnh tình sẽ trở nên nghiêm trọng.”

“Suy nhược thần kinh?” Sắc mặt lo lắng của Thảm Thiên Dục lộ ra, hắn nhìn Thảm Thiên Vi đang ngủ mê man trên giường rồi hỏi ngược lại.

“Đúng vậy” An Vịnh Tâm kéo Thảm Thiên Dục qua hỏi: “Con rốt cuộc đã làm gì con bé hả? Bức nó đến mức này.”

Thảm Thiên Dục chỉ im lặng không lên tiếng giống như đang suy nghĩ cái gì đó, hắn không phản bác những chất vấn của An Vịnh Tâm, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng: “Tất cả những việc mẹ có thể nghĩ tới, con đều làm cả rồi.”

“Con... Khốn kiếp!” An Vịnh Tâm cắn răng nghiêng lợi nói, muốn cho con trai mình một cái tát nhưng lại không muốn đau tay mình. Bà cực kỳ tức giận nhưng lại bình tĩnh khác thường nói: “Mẹ với ba con chưa bao giờ trông nom chuyện con muốn làm, cho dù biết con làm những việc gì cũng tin tưởng con sẽ xử lý tốt, nhưng bây giờ tình huống thế này, làm sao chúng ta có thể yên tâm về con đây?”.

“Con biết con đang làm gì.” Hắn không có mạnh miệng, chỉ là nhẹ giọng đáp lại.

“Con biết cái rắm gì!” An Vịnh Tâm giận dữ, rồi lại không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ đánh thức Thảm Thiên Vi “Đừng tưởng rằng con là thiên tài IQ

200 thì cái gì cũng làm được, đối với “Tình yêu” con hiểu được bao nhiêu? Con cho rằng ép buộc con bé đồng ý tình cảm của con, ở bên cạnh con, sẽ không có vấn đề gì sao? Mẹ cho con biết, con chỉ sẽ bức tử con bé thôi!”

“Sẽ không có chuyện đó xảy ra!” Thắm Thiên Dục nhú mày, một sự khó chịu đánh úp tới hấn.

“Sẽ không? Con có can đảm thử một lần không?” An Vịnh Tâm hừ lạnh “Mẹ là người từng trải, chỉ là muốn nhắc nhở con mà thôi, gấp gáp quá mức, thường chỉ đem đến kết quả hoàn toàn ngược lại! Nếu như con thật sự muốn tốt cho nó, nên bàn bạc kỹ hơn, nhẫn nại hơn, để cho con bé tự mình từ từ suy nghĩ! Thắm Thiên Dục, mẹ chỉ nói tới đây, tự giải quyết cho tốt đi!” An Vịnh Tâm nói xong liền rời khỏi phòng.

Còn Thắm Thiên Dục thì ngồi xuống bên giường cô, một thân một mình, mở ra tình yêu đau đớn trong lòng... Như vậy là từ trước đến nay, tất cả khổ sở là một mình cô ấy gánh chịu sao? Cô trốn tránh hấn, không thừa nhận tình cảm của hấn, hấn cũng truy đuổi thật vất vả, vô cùng vất vả! Có lẽ mẹ nói không sai, hấn thật sự quá ép cô, không cho cô thời gian để suy nghĩ.

Vì vậy hấn cần phải buông tay sao? Hấn thật sự không làm được...

Thắm Thiên Vi, anh nên làm sao với em đây? Lần này, đến phiên em tới dạy anh, có được không?

Khi sức khỏe Thắm Thiên Vi hồi phục, cô trở lại trường học. Lúc này, Thắm Thiên Dục phát hiện cô hoàn toàn thay đổi.

Nếu như nói trước kia, cô chỉ là trốn tránh, làm bộ như không thừa nhận. Thì bây giờ, cô hoàn toàn cự tuyệt, như đinh chém sắt, vạch rõ giới hạn với hấn!

Ở lần thất bại thứ một trăm lẻ, Thắm Thiên Dục quyết định đợi ở nhà trọ của cô. Cuối cùng hấn cũng chờ được cô.

Thắm Thiên Vi mệt mỏi kháng cự đẩy cánh tay hấn ra: “Thiên Dục, buông tay! Buổi chiều chị còn có tiết học, có chuyện gì thì tối về nhà rồi nói.”

“Anh chịu đủ rồi.” Hô hấp của Thẩm Thiên Dục có chút nặng nề “Không cần tìm thêm lý do để tránh mặt anh! Em căn bản là không muốn nói chuyện với anh, mặc kệ ở nơi nào hoặc lúc nào cũng vậy, không phải sao?”

Thẩm Thiên Vi ngược mắt nhìn hắn, cố gắng hết sức giấu giếm tâm trạng của mình, cô hít sâu một hơi: “Em đã biết, vậy thì cần gì dây dưa nữa? Đúng, chị không muốn nói chuyện với em, ở nơi nào, vào lúc nào cũng vậy.”

“Thẩm Thiên Vi! Em rốt cuộc muốn cái gì?” Hắn thật sự chịu đủ rồi, tại sao cô không muốn gặp hắn?

“Cái gì chị cũng không muốn!” Cô cắn môi, quật cường nhìn hắn: “Giống như chưa từng có bắt đầu, chúng ta đến đây là kết thúc!”

“Cái gì gọi là “Đến đây là kết thúc”? Cái gì gọi là “Giống như chưa từng có bắt đầu”?” Thẩm Thiên Dục bị cô lạnh nhạt, hắn vô cùng tức giận. Hắn nghĩ, toàn thế giới này chắc chỉ có một mình Thẩm Thiên Vi mới có thể khiến hắn không còn là “thiên tài” Thẩm Thiên Dục nữa rồi.

“Ý tứ ngay trên mặt chữ!” Thẩm Thiên Vi nắm chắc quả đấm, không cho phép mình yếu đuối! Không sai, cô đã nghĩ thông suốt, quyết định muốn chém đứt đoạn mối quan hệ loạn luân giữa cô và hắn “Chị đã nói vô số lần rồi, chúng ta là chị em, chúng ta không thể tiếp tục sai lầm này.”

“Sai lầm? Em cho là tất cả đều là sai lầm? Anh chỉ là yêu em, như vậy cũng có lỗi sao?” Thẩm Thiên Dục nâng cao giọng nói ép hỏi, nhấn nại của hắn đã đạt đến cực hạn.

Chương 10

Những lời này thành công đã kích Thẩm Thiên Vi, thiếu chút nữa cô đã lộ ra nguyên hình! Trái tim của cô... Làm sao mà ngừng yêu thương hẳn được? Chỉ là...

Nước mắt đọng trên khóe mắt cô một lần nữa, cô buộc mình gặm nhẹ: “Đúng vậy, đây là sai lầm, tất cả đều là sai lầm không thể sửa chữa! Em có thể không quan tâm, nhưng chị không làm vậy được! Chị không chịu nổi người khác ở sau lưng nói quan hệ của chúng ta, nói chị ngay cả em trai mình cũng quyến rũ, nói chị biến thái, nói chị “luyện em trai”! Em không sao cả, vì em là thiên tài, nhưng em bằng cái gì cho là chị cũng không sao? Chị là người bình thường, cũng có giới hạn cuối cùng! Bởi vì em, chị mất đi tất cả bạn bè, biến thành một người cô độc, biến thành một quái nhân đáng thương! Chị thật sự không chịu được nữa rồi, em rốt cuộc có hiểu hay không?”

Cô gặm nhẹ một phen, trong nháy mắt khiến toàn thân Thẩm Thiên Dục cứng ngắc, nhưng nhìn cô hoàn toàn mất không chế, hần đột nhiên như trút được gánh nặng... Bởi vì cuối cùng hần cũng biết được nguyên nhân cô lo lắng sợ hãi, cho dù cùng lúc đó, hần cũng cảm thấy rất đau lòng.

“Nếu sự thật là như vậy, anh nói với em một tiếng thật xin lỗi..Bởi vì anh sai lầm rồi, cho rằng em cũng yêu anh nhưng mà anh yêu em, yêu đến mức có thể vứt bỏ toàn thế giới.”

Bỗng dưng cô cảm thấy trái tim mình bị móc ra, khô khốc chát chát, rồi lại không nhìn được nước mắt rơi đầy mặt. Cô cảm thấy mình thật ghê tởm, đứng trước mặt hần thẳng thắn nói ra tất cả, cô cảm thấy mình cực kỳ ích kỷ, cực kỳ đáng sợ!

“Thiên Dục...” Cô khổ sở thở dài, mắt đẹp mang theo tình yêu say đắm nhìn hần, nhỏ giọng thẳng thắn: “Em không phải là chị, làm sao biết chị tự ti chứ?”

“Tự ti? Em rốt cuộc đang nói cái gì?” Thẩm Thiên Dục không hiểu.

Mặt cô như không còn một giọt máu, môi cô tái nhợt khế run, thật lâu sau, một sự thật mà cô không chịu nổi từ trong miệng bật ra “Chị... Là con gái của tội phạm giết người.”

Đột nhiên không khí trở nên im lặng khác thường.

Thẩm Thiên Dục cho là mình nghe nhầm, không thể tưởng tượng nổi mà cười lên, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm nói: “Vậy sao? An Vĩnh Tâm và Thẩm Tư Kiều biến thành tội phạm giết người hồi nào vậy?”

“Em rõ ràng cũng biết, không phải sao? Tại sao phải làm như không biết?” Cô nhếch môi.

Cô thật sự cho rằng mình đã quên mất, cho đến ngày ba ruột của cô xuất hiện...

Mặc dù cô ngoài mặt giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng kỳ thật lòng cô đã như gương vỡ thành nghìn mảnh. Đúng vậy, cô không hận, cũng đã quên! Nhưng tại sao ông ta lại xuất hiện, đến nhắc nhở cô nhớ tới sự thật tàn nhẫn kia!

Cô không phải là con gái của Thẩm gia! Ba ruột cô là người mang tội giết người, hơn nữa còn là hung thủ giết mẹ ruột cô...

Cô hèn mọn như vậy, làm sao đường đường chánh chánh cùng Thẩm Thiên Dục ở chung một chỗ?

Vô luận là chị em, hoặc là con gái của tội phạm giết người, mặc kệ là thân phận nào, đều không cho phép cô phóng túng tình cảm của mình!

Nếu quả thật yêu hắn, sẽ vì hắn mà suy nghĩ không phải sao?

Đúng vậy, hắn đương nhiên biết ý của cô, nhưng điều đó với bọn họ có quan hệ gì?

“Thẩm Thiên Vi!” Thẩm Thiên Dục hạ thấp giọng nói xuống, nâng khuôn

mặt nhỏ nhắn của cô lên nhìn mình, nghiêm túc nói: “Em có thể không cần rối rắm như thế được không? Lúc nào cũng suy nghĩ lung tung? Em chỉ cần nhìn anh, yêu anh là được rồi, không cần vì bất cứ chuyện gì mà lo lắng.”

“Chị không làm được.” Thảm Thiên Vi khỏ sở quay đầu “Trên thế giới này không phải chỉ có hai chúng ta, tối thiểu còn có người yêu thương chúng ta là ba và mẹ, bọn họ tuyệt đối sẽ không hi vọng nhìn thấy chúng ta ở chung một chỗ, tuyệt đối cũng không hi vọng chị yêu em.”

“Em...” Thảm Thiên Dục cứng họng “Thật là tức chết anh mà! Em vì như thế mà giận anh, như vậy mới thật sự là tổn thương anh! Em đã lo lắng phản ứng của ba mẹ như thế, vậy thì đi, em theo anh về nhà cùng nhau đối mặt với họ! Cùng lắm thì nói cho toàn thế giới biết chúng ta đang yêu nhau! Xem bọn họ sẽ tiếp nhận chúng ta hay là sẽ thất vọng?”

Thảm Thiên Vi hoảng sợ, vội vàng lùi xa ra: “Em điên thật rồi! Cái gì mà nói cho toàn thế giới biết chứ, ba và mẹ sẽ bị dọa chết mất!”

“Bọn họ sẽ không bị dọa!” cô muồn hấn giải thích như thế nào cô mới hiểu chịu hiểu “Dù sao, em theo anh trở về thì biết.”

“Chị không về.” Thảm Thiên Vi dùng lực tránh thoát Thảm Thiên Dục, cô vội vàng chạy đi, muồn thoát khỏi hấn.

“Thảm Thiên Vi, không cho phép chạy!”

Tiếng bước chân đuổi theo càng ngày càng gần, Thảm Thiên Vi hoảng hốt vọt tới bên lề đường, cũng không nhìn đèn tín hiệu bên đường liền chạy thẳng qua, gió bên tai đang thổi o o... Cô chỉ biết cô phải rời khỏi hấn thật nhanh, tuyệt đối không thể cùng hấn quay về gặp ba mẹ nói ra mọi chuyện, không thể!

Thảm Thiên Vi chưa kịp qua hết đường, đột nhiên cô rùng mình, tiếng kèn xe vang lên khắp nơi. Khi cô ý thức được hành động lỗ mãng của mình, cô hoảng sợ đứng trên đường cái, trơ mắt nhìn phía bên phải một chiếc xe hơi chạy thẳng về phía mình...

“Vi Vi!”

Một thanh âm hoảng sợ vang lên, Thảm Thiên Vi liền giật mình cô cảm thấy mình bị đẩy ra xa, ngã sấp trên mặt đất! Lúc đó, cô nghĩ là mình sẽ bị thương, thậm chí có thể sẽ chết... Vậy mà, chớp mắt một cái, cô lại phát hiện mình bình yên vô sự.

Sau đó, một suy nghĩ đáng sợ ập tới, cô thần thờ, chậm rãi quay đầu, nhìn vị trí vốn là mình phải nằm đó, hiện tại, lại là người mà cô yêu đến tận xương tủy khắc cốt ghi tâm...

Máu từ đầu, từ thân thể hắt chảy ra, nhuộm đỏ xung quanh hắt, giống như là một màn máu diêm dúa đáng sợ, chói mắt mà dữ tợn.

Toàn thân Thảm Thiên Vi lạnh lẽo trong nháy mắt, cô cảm thấy hô hấp của mình gần như ngừng lại.

Đợi đến khi cô phản ứng kịp, cô giống như phát điên điên, lăn một vòng mà chạy tới bên cạnh hắt, ôm thân thể của hắt, phát ra tiếng hét thê lương mà tuyệt vọng: “Thiên Dục!”

Đèn đỏ bên ngoài phòng giải phẫu vẫn sáng, mọi người vẫn chờ đợi bên ngoài có tâm trạng vô cùng lo lắng, vợ chồng Dịch Thiên, vợ Đỗ Vĩnh Duy - Tống Mật Nhi, tất cả người của Sự Vụ Sở... Tất cả đều đến đông đủ, mặt mỗi người đều không còn một giọt máu.

Đặc biệt là An Vĩnh Tâm và Thảm Tư Kiều, thân thể họ lão đảo muốn ngã xuống. Đối với bọn họ mà nói, Thảm Thiên Dục là toàn bộ thế giới, không có Thảm Thiên Dục, đối với bọn họ tuyệt đối là đả kích trí mệnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tất cả mọi người đều cảm thấy một ngày dài như một năm.

Nhưng có một người lại không như vậy, cô chỉ ngơ ngác ngồi núp ở góc tường, ánh mắt trống rỗng nhìn tới ánh đèn đỏ trước phòng giải phẫu, không biết là đang nghĩ gì.

Không biết trải qua bao lâu, ánh đèn trước phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Tất cả mọi người gần như nín thở, xông về trước cửa phòng mổ, rất nhanh... Một bóng người quen thuộc đi ra từ phòng phẫu thuật, Đỗ Vĩnh Duy mệt mỏi vén lên khẩu trang, lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Phẫu phẫu rất thành công, Thiên Dục không có nguy hiểm đến tánh mạng, chỉ là còn phải hôn mê một thời gian.”

“Cám ơn trời đất!”

“Ông trời, thật tốt quá...”

Đỗ Vĩnh Duy vừa dứt lời, một đám phụ nữ liền ôm chồng mình vừa khóc vừa cười giống như biến thành một đứa trẻ. An Vĩnh Tâm thở phào nhẹ nhõm lúc này mới phát hiện một bóng dáng mảnh khảnh đang vùi ở góc tường, bà vội vã đi tới, lại phát hiện Thẩm Thiên Vi không ổn lắm, bộ dáng kia có chút quen thuộc, giống như là... đã từng là bà trước đây!

Cái ý nghĩ này dọa sợ An Vĩnh Tâm, bà vội vã lay người Thẩm Thiên Vi: “Vi Vi, Vi Vi, con đừng hù dọa mẹ! Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho mẹ nghe.”

Thẩm Tư Kiêu nghe tiếng vợ thét lên liền đi tới, ngồi xổm xuống vòng chắc người An Vĩnh Tâm, chau mày lại: “Vĩnh Tâm, không nên gấp gáp, từ từ đã.” Thẩm Tư Kiêu an ủi vợ xong, mới chậm rãi vuốt đầu Thẩm Thiên Vi, nhẹ nhàng nói: “Vi Vi, Thiên Dục đã không sao rồi, hấn được cứu sống rồi! Hơn nữa bây giờ hấn rất cần con, con phải chăm sóc hấn!”

Đơn giản chỉ là mấy câu nói đã khiến Thẩm Thiên Vi chột run một cái, cô gần như từ trong mộng tỉnh lại. Cô ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Tư Kiêu, giọng nói khàn khàn thô kết giống một người đàn ông, làm bầm lâu bầu: “Thiên Dục... Không sao? Hấn cần con?”

“Ừ, đúng vậy.” Thẩm Tư Kiêu gạt đầu một cái, khẳng định.

“Vi Vi, đi xem Thiên Dục có được không? Cùng mẹ đi xem Thiên Dục...” An Vĩnh Tâm thấy Thẩm Thiên Vi khẽ nhúc nhích, mới thở phào một cái, dụ

dàng khuyên can.

Bỗng chốc, từng giọt nước mắt nóng bỏng từ khóe mắt Thảm Thiên Vi chảy xuống, từ nức nở, khóc lớn rồi đến gào khóc, khóc đến gần như thở không nổi, cô nhào vào ngực An Vĩnh Tâm, tự trách: “Mẹ, là lỗi của con, đều là con làm hại, là con làm liên lụy tới Thiên Dục!”

“Không phải, ngoan, chuyện không liên quan con.” An Vĩnh Tâm bật khóc cùng con gái mình.

Làm sao bà có thể trách con gái mình chứ? Đây tất cả đều là đứa con trai mình tự nguyện. Huống chi, nếu như không có Thiên Dục, bọn họ đã mất đi Vi Vi rồi, con bé tại sao không hiểu...

Hai mẹ con ngồi ôm nhau khóc nức nở làm mọi người cảm động, bọn họ cũng hiểu nhưng không làm gì được.

Thảm Thiên Dục hôn mê một thời gian, lâu hơn so với suy nghĩ của mọi người.

Trong khoảng thời gian này, Thảm Thiên Vi kiên quyết một mình chăm sóc hần, không cho phép bất cứ ai giúp một tay. Có lẽ chính cô cũng không biết, ham muốn giữ lấy cùng ý muốn bảo hộ Thảm Thiên Dục của cô đã đạt đến giới hạn cao nhất có thể nói đã trở thành một loại bệnh hoạn.

Nhìn Thảm Thiên Dục tái nhợt yếu ớt nằm trên giường bệnh, lòng Thảm Thiên Vi vô cùng đau đớn.

Cô nhẹ nhàng nằm trên người hần, yên lặng rơi lệ, làm bầm lâu bầu: “Thiên Dục, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại có được không? Không cần ngủ nữa, tất cả mọi người thật lo lắng cho em, chị cũng thế.”

Mà Thảm Thiên Dục nằm trên giường vẫn không nhúc nhích. Điều đó khiến Thảm Thiên Vi vô cùng lo lắng. Cô khẽ hôn lên tay trắng nõn của hần: “Chị thề, chị sẽ không bao giờ bỏ rơi em nữa! Là chị ngu ngốc, là chị ích kỷ, chị cho là... Cho là kháng cự lại em như thế mới là tốt cho em nhưng chị lại không chú ý đến cảm giác của em! Thiên Dục, chị thật sự yêu em, chị cũng

yêu em, yêu đến mức có thể vứt bỏ toàn bộ thế giới! Em có thể tin tưởng chị không? Chị sẽ không trốn tránh, không bao giờ rời xa em nữa... Em nói yêu chị, cưng chiều chị, không để cho chị khổ sở, có đúng không? Em mau tỉnh lại, sau này đến lượt chị cưng chiều em, yêu em! Chị đồng ý với em, trừ em ra, chị tuyệt đối không nhìn người khác, có được không?” Thảm Thiên Vi tha thiết bày tỏ tình cảm của mình nhưng cũng không thể lay tỉnh Thảm Thiên Dục đang ngủ mê man, nhưng cô sẽ không bỏ cuộc, cô sẽ kiên trì, mỗi ngày ngồi nói chuyện với hắn, chờ hắn tỉnh lại.

Từ khi Thiên Dục bị đụng xe, cô hoàn toàn hiểu được một chuyện. Cái gì là lời đồn đại, cái gì là chị em, cái gì là con gái của tội phạm giết người, cái gì tự ti... Tất cả đều là lời nói suông, buồn cười mà vô căn cứ! Thiên Dục chính là thế giới của cô, chỉ cần hắn tốt, tất cả đều tốt! Tất cả rồi rầm trước kia, đều là do cô mua dây buộc mình, là cô đáng chết. Nếu như không có Thiên Dục thì cô cũng không còn thiết sống nữa.

Một lúc lâu sau, Thảm Thiên Vi mỉm cười chùi sạch nước mắt.

Cô không khóc, cô sẽ kiên nhẫn chờ Thiên Dục tỉnh lại, cũng tin tưởng hắn nhất định sẽ tỉnh lại thật nhanh.

Đúng như sự hy vọng của Thảm Thiên Vi, sau khi hôn mê nửa tháng Thảm Thiên Dục cuối cùng cũng tỉnh lại! Ở trường học nhận được điện thoại thông báo, Thảm Thiên Vi gần như là dùng hết sức mình nhanh chóng vọt tới bệnh viện.

Trong phòng bệnh của Thảm Thiên Dục có rất nhiều người, tất cả đều đang cùng hắn vui vẻ nói chuyện phiếm, giấu cợt hắn nếu như không tỉnh dậy nữa thì sẽ hóa đá mất! Thảm Thiên Vi thở hồng hộc đứng ở cửa phòng bệnh, cô thấy người đang ngồi trên giường gầy hơn trước và còn có vẻ hơi tái nhợt nhưng lại cười dịu dàng như nước. Đó chính là Thảm Thiên Dục, vành mắt của cô lập tức ửng hồng lên.

Hắn tỉnh, thật sự tỉnh rồi!

Đang lúc mọi người cười nói vui vẻ, cô đi về phía Thảm Thiên Dục, nhưng lại không biết nên nói cái gì, cô có thật nhiều điều muốn nói với hắn, rồi lại

không biết mở miệng bắt đầu từ đâu...

Bầu không khí có chút căng thẳng, lúng túng. Người ngồi trên giường cuối cùng cũng nhìn đến Thảm Thiên Vi, hần dưng ánh mắt hờ hững lạnh lùng trước đây chưa từng có tò mò dò xét cô, sau đó lại làm tất cả mọi người khiếp sợ khi hần nói: “Chị là ai?”

Chị là ai?

Đây là một ma chú ác độc, chỉ ba chữ, lại phá hủy tất cả niềm tin có thể bắt đầu sống lại của Thảm Thiên Vi! Hần rõ ràng nhớ mọi người, lại chỉ quên mình cô.

Chị là ai?

Cô đột nhiên cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh đều là một mảnh đen tối, trên mặt đất rộng lớn như thế lại âm u chỉ có một mình cô, cô bị hơi thở lạnh lẽo bao vây, cảm giác này quả thật sống không bằng chết, giờ phút này, cô lại không biết... Cô là ai.

Bảy năm sau.

Đài Bắc.

“Cô giáo Thảm, cô giáo Thảm, Đồng Đồng khi dễ con! Ô ô...” Một giọng nói non nớt yếu đuối vang lên, sau đó một cô gái mập nhỏ đáng yêu chạy từ nơi vui chơi của nhà trẻ vọt tới bên cạnh giàn hoa Thanh Đằng.

Ở giàn hoa Thanh Đằng, có một cô gái xinh đẹp trầm tĩnh đang ngồi đó, ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu rọi trên người cô.

Theo lý mà nói, đây là một phong cảnh ấm áp, mà cô, rõ ràng cười nhưng lại không cảm thấy một chút ấm áp nào, đó là cảm giác cô đơn lạnh lùng.

Nhưng đứa bé không có nhạy cảm như thế, nó chỉ là cảm thấy cô giáo Thảm rất đẹp, rất dịu dàng, cô bé úp sấp trên người cô giáo làm nũng khóc: “Đồng Đồng lấy món đồ chơi của con, không trả cho con, hần là tên khốn kiếp!”

Chương 11

Cô gái để quyển sách trên tay xuống, thương tiếc vỗ vỗ cái lưng nhỏ của cô bé, dịu dàng an ủi nói: “Hình Hình không khóc, coi như Đồng Đồng lấy món đồ chơi của con, con cũng không thể nói hấn như thế, biết không? Cô giáo giúp con nói với hấn, có được không?”

“Vâng!” Thanh âm mềm mại của cô gái nhỏ vang lên, mắt to chớp chớp đã chẳng khóc, lôi kéo cô gái đi tới nơi vui chơi của nhà trẻ.

Sau buổi trưa là thời gian hoạt động tự do, những đứa trẻ ở đây lại náo loạn rượt đuổi nhau khắp nơi, cô gái nhìn bọn nó, môi đỏ mọng tình xảo cũng không nhịn được giương lên nụ cười. Trong đám đông, cô tìm được Đồng Đồng theo lời Hình Hình nói, cô vội vàng kéo cô bé ngồi xổm người xuống: “Đồng Đồng.”

Đồng Đồng là một bé trai xinh đẹp, cậu bé nhìn thấy cô gái bên cạnh Hình Hình, cố ý làm cái mặt quỷ: “Mít ướt, cũng biết đi tố cáo cô giáo sao!”

Lần này, Hình Hình uất ức khóc lớn hơn: “Đồng Đồng là tên khôn kiếp, chỉ biết bắt nạt Hình Hình”

“Đồng Đồng.” Cô gái tức giận trách hấn một tiếng nhưng lại vẫn rất dịu dàng, cô nói với Đồng Đồng: “Mọi người đều đối xử với nhau rất tốt, tại sao con muốn cướp đồ chơi của Hình Hình? Cô không phải đã nói, con trai phải chăm sóc con gái sao?”

“Nhưng cậu ấy nói mình là chị gái của con, con phải nghe lời cậu ấy... Con không muốn, con là con trai! Mới không cần nghe lời con gái.” Đồng Đồng làm như một người đàn ông ngẩng đầu lên, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Cô gái có chốc lát mất hồn, tiếp theo đó là một nụ cười tràn ra: “Ừ, Đồng Đồng là con trai, cho nên làm sao có thể bắt nạt con gái nha! Mặc kệ bạn ấy không phải là chị gái, con cũng không thể bắt nạt bạn ấy, biết không?”

“Được rồi, được rồi.” Đồng Đồng bấu môi, vuốt vuốt đồ chơi trả lại cho Hình Hình, nghiêm túc nói: “Sau này cậu không được nói mình là chị gái! Mình là con trai, cậu phải do mình bảo vệ, có biết không?”

Hình Hình hít hít mũi, vội vàng gật đầu, giống như chỉ cần có món đồ chơi, cái gì cô bé cũng đồng ý.

Đồng Đồng lúc này mới hả hê gật đầu một cái, kéo Hình Hình qua: “Tốt, vậy mình dẫn cậu đi chơi.” Sau đó, hai đứa nhỏ lại quần quýt với nhau.

Cô gái nhìn Đồng Đồng và Hình Hình, đã sớm không còn cảm giác đau lòng nhưng lúc này dường như cô lại có chút đau đớn.

Không... Cô đã sớm không còn đau lòng, đau lòng là gì, cô đã sớm quên mất...

“Thiên Vi, phòng làm việc nói cậu có điện thoại.” Đột nhiên vang lên một tiếng kêu khiến cô gái ngẩn ra, cô vẫn không nhúc nhích, cho đến khi tiếng kêu vang lên một lần nữa ở phía sau: “Thiên Vi, Thiên Vi! Cậu có nghe không? Cậu có điện thoại!”

Lúc này, cô mới chậm rãi đứng dậy quay đầu lại, nhìn về phía người đi tới, thần thờ gật đầu một cái.

Thì ra là, thật sự là đang gọi cô... Đúng rồi, Thẩm Thiên Vi, cô là Thẩm Thiên Vi...

“Alô, Ai vậy? Tôi là Thẩm Thiên Vi.” Thẩm Thiên Vi ngồi ở trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên, lễ phép nhẹ nhàng nói.

“Vi Vi, là mẹ.”

Giọng nói ở bên kia khiến Thẩm Thiên Vi không tự chủ được nâng lên một chút ý cười, giọng nói trở nên êm ái mà vui vẻ: “Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Mẹ gọi điện thoại cho con, con cũng không nhận, hại mẹ cho là con xảy ra

chuyện gì rồi... Con có khỏe không? Con lâu rồi không có về nhà, mẹ với ba đều rất nhớ con, con không còn thương ba mẹ sao!”

“Làm gì có” Thảm Thiên Vi bật cười, nhẹ nói: “Điện thoại di động con để ở phòng làm việc, con ở bên ngoài mang theo mấy đứa nhỏ đi hoạt động tự do! Gần đây nhà trẻ có việc, con có chút bận, khi nào rảnh thì con sẽ về.”

Có phải như thế không? An Vịnh Tâm cũng không lật tẩy cô.

Là thật không rảnh hay là không muốn về nhà? Kể từ sau chuyện kia, số lần con gái về nhà rất ít, sau khi có công việc, số lần về nhà chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, ai...

“Vi Vi...”

“Vâng?”

An Vịnh Tâm do dự thật lâu, mới chậm rãi cố ý nhỏ giọng nói: “Chủ nhật tuần này, Thiên Dục sẽ trở về, con có muốn cùng chúng ta đi đón hần không?”

Thật lâu sau, Thảm Thiên Vi cũng không lên tiếng, cô chỉ lẳng lặng đứng đó, ngón tay cầm điện thoại vì dùng sức mà trắng bệch, cho đến lúc An Vịnh Tâm hỏi lần nữa, Thảm Thiên Vi mới thoáng như tỉnh mộng hỏi: “Mẹ, mẹ mới vừa nói cái gì? Mẹ nói là...”

“Ừ, Thiên Dục cho chúng ta biết, hần đã kết thúc tất cả khóa học cùng công việc ở bên kia, chuẩn bị trở về nước, con có muốn cùng chúng ta đi đón hần không?”

“... Có.” Một lúc sau, cô mới nghe mình phát ra một chữ độc nhất.

Cô đặt điện thoại xuống, gần như ngây ngốc đứng tại chỗ, cô không biết mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ là cảm thấy trái tim đã sớm chết lặng của mình đang đập loạn lên.

Cho đến khi các giáo viên khác ở phòng làm việc phát hiện sự khác thường

của cô, mới rồi rít quan tâm tiến đến hỏi thăm: “Cô giáo Thắm, cô có khỏe không? Tại sao lại khóc? Có phải trong nhà có chuyện gì hay không?” Một người chưa từng có bất kỳ biểu hiện nào, bị mọi người trong phong làm “Người đẹp búp bê”. Nhưng bây giờ lại khóc, tất cả mọi người cảm thấy sự tình nhất định rất nghiêm trọng!

Khóc?

Cô đưa tay, sờ sờ gương mặt, lúc này cô mới phát hiện, cô thật sự khóc, khóc đến nỗi nước mắt rơi đầy mặt, hoàn toàn không ngừng được... Giờ phút này, cô mới biết, thì ra cô còn biết khóc, cô còn có nước mắt.

Bởi vì hắn muốn trở về! Bảy năm rồi, hắn cuối cùng cũng muốn trở về!

“Vi Vi.”

Thắm Thiên Vi đi qua đại sảnh của sân bay, từ trong đám người cô rất nhanh tìm được chủ nhân của giọng nói gọi cô. Đó là một cặp vợ chồng rất xứng đôi, rõ ràng không còn trẻ, nhưng người nam vẫn anh tuấn như cũ, người nữ vẫn xinh đẹp cao quý.

“Ba, mẹ.” Thắm Thiên Vi ôm chầm cả hai người.

An Vịnh Tâm sờ sờ đầu con gái, đau lòng nói: “Mẹ còn tưởng rằng việc dạy dỗ bọn nhỏ không khổ cực, nhưng con sao lại gầy như vậy! Cũng không có chăm sóc tốt cho mình phải không?”

“Vợ à, em không biết việc dạy dỗ bọn trẻ rất cực khổ sao? Lúu rúu, rất nhúc nhúc.” Thắm Tư Kiêu trêu ghẹo nói.

Thắm Thiên Vi nhìn bọn họ cãi vã, cười trừ.

Trên thế giới này, người cô hâm mộ nhất chỉ có ba, mẹ! Nhiều năm như thế, bọn họ vẫn ân ái như cũ, năm tháng căn bản không có ảnh hưởng đến tình cảm của họ.

“Đừng nói nữa... Máy bay đã tới rồi, chúng ta đến cửa đi.” Thắm Tư Kiêu

nhắc nhở.

Thế là ba người đi về phía cửa ra vào chờ đợi.

Thẩm Thiên Vi rất tỉnh táo, càng đến gần cửa ra vào, tay chân cô lại càng lạnh.

Thật ra thì, cô có thể không cần đến, cô không cần hành hạ mình như thế, nhưng mà, cô lại vui vẻ chịu đựng, coi như là bị hành hạ từng chút một đến khi không còn sức lực, cô cũng không hề nói một câu oán hận!

Cô muốn gặp hắn! Cho dù gặp phải cảnh tượng như thế nào, cô đều muốn gặp hắn! Không phải là cô điên, cô chỉ là vì muốn thấy hắn.

Máy bay hạ cánh rất nhanh, từng đợt từng đợt người từ cửa ra vào đi ra.

An Vịnh Tâm và Thẩm Tư Kiều cũng không có biểu hiện quá kích động, nhưng từ hành động bọn họ chăm chú lắng nghe cũng có thể thấy được, bọn họ rất là nóng lòng, bọn họ rất yêu quý con trai mình, vừa ra nước ngoài chính là bảy năm... Bảy năm, không tính là thời gian quá dài, nhưng đối với với bọn họ mà nói, cũng là sự chờ đợi bảy năm trời.

Con mắt của Thẩm Thiên Vi chăm chú khóa trên cánh cửa kia, trái tim nhảy từng trận đau nhói; trong lúc này, cô lại sợ.

Đang lúc cô tính toán có nên đào binh hay không thì một bóng dáng quen thuộc bước ra từ cửa ra vào, giống như một loại nam châm hút lấy cô, nước mắt chột từ khóe mắt cô chảy xuống...

Là hắn, hắn thật sự đã trở lại!

Bảy năm rồi, hắn đã thay đổi, cho dù cô quen thuộc hắn như thế nào, liếc mắt một cái liền nhận ra nhưng cũng không thể không thừa nhận, hắn không bao giờ là Thẩm Thiên Dục gây yêu của bảy năm trước nữa ... Hắn thật cao lớn, thân thể cao to trong cái áo màu trắng có vẻ ưu nhã mê người, quần tây màu xám tro nhạt càng làm hai chân thon dài của hắn càng thêm có lực; mà khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết lại không thay đổi, càng có nhiều my lực của đàn

ông hơn trước, môi mỏng hiện lên nụ cười dịu dàng như nước, cực kỳ mê hoặc.

Thắm Thiên Dục đã trưởng thành, hẳn đã là một người đàn ông chân chính cũng là lúc cô đưa tay cũng không chạm tới người đàn ông này!

“Thiên Dục!” Vào giây đầu tiên Thắm Thiên Dục bước ra cửa An Vĩnh Tâm liền nhận ra hẳn, nhìn hẳn từng bước từng bước đến gần, bà đột nhiên khóc rống lên như trẻ con! Lúc bà có thể bắt được hẳn thì bà đưa tay ra ôm lấy hẳn khóc lớn “Cái tên tiểu tử khốn kiếp này, vừa đi là nhiều năm như thế, e-mail cũng không viết được mấy cái! Con cho là người làm mẹ này đã chết rồi sao?”

Thắm Thiên Dục bất đắc dĩ ngó ngó ba mình, mặc cho An Vĩnh Tâm ôm hẳn khóc thút thít, “Đang ở chỗ đông người mà mẹ làm như thế thì thật mất mặt! Còn nữa, hôm nay con mặc áo trắng, đừng có làm dơ.”

“Con nói gì!” An Vĩnh Tâm ngẩng mặt lên, tức giận vỗ vào mặt hẳn một cái “Cẩn thận mẹ thu phục con.”

Thắm Thiên Dục lắc đầu một cái cười lên, sau đó mới thay An Vĩnh Tâm lau sạch nước mắt, trong tròng mắt đen hiện lên vẻ xúc động hiếm gặp, nhẹ nói: “Mẹ.” Rồi lại quay đầu nhìn về phía Thắm Tư Kiều, “Ba.”

Cuối cùng, hẳn chuyển sang nhìn Thắm Thiên Vi đang ngây ngốc ở một bên, lộ ra một nụ cười êm ái: “Chị hai.”

Chị hai.

Thắm Thiên Vi co rúm một cái, cô từ trong mộng hoàn toàn tỉnh lại! Cô muốn nở một nụ cười lại phát hiện khó như lên trời...”Chị hai”, hai chữ này cô đã từng dùng mọi biện pháp để khiến hẳn gọi nhưng sao bây giờ nó giống như một con dao, làm lòng cô máu chảy thành sông.

Cô vĩnh viễn không quên được bảy năm trước, hẳn bị tai nạn giao thông, sau khi tỉnh lại câu đầu tiên nói với cô là “Chị hai”. Hai chữ kia, thiếu chút nữa làm cô nổi điên, quả thật sống không bằng chết!

Thiên Dục của cô, từ nhỏ đến lớn vẫn cố chấp như vậy, không chịu gọi cô là “Chị hai”, coi như cô có lớn tiếng, hấn cũng chưa từng thỏa hiệp! Hấn đã từng nói, đối với hấn, cô vĩnh viễn sẽ không là chị hai, bởi vì hấn yêu cô, hấn muốn cô làm người phụ nữ của hấn.

Nhưng hấn đã quên những lời mình nói, cũng đã quên cô.

Tai nạn giao thông năm ấy đã làm não bộ bị tổn thương, xuất hiện tình tiết mất trí nhớ y hệt trong phim. Hấn nhớ mọi người, lại chỉ quên mình cô, còn có tất cả quá khứ của cô và hấn...

Sau khi xuất viện, hấn biết cô là chị gái của hấn, thế là hấn lễ phép gọi cô “Chị hai”.

Không có ai biết, mỗi lần khi nghe hấn gọi cô là “Chị hai”, cô cam tâm tình nguyện biến mất khỏi thế giới này. Cho đến khi đó, cô mới biết mình thống hận hai chữ này như thế nào... Cô không cần làm chị gái của hấn, cô không cần! Tại sao đến thời khắc kia cô mới hiểu ra, cho tới bây giờ cô cũng không bao giờ muốn làm chị gái của hấn!

Nhưng là, tất cả đều đã muộn! Khi hấn yêu cô, cung chiều cô, cô trốn tránh. Đợi đến khi cô hiểu được lòng mình... thì trong thế giới của hấn, không còn có “Thẩm Thiên Vi”, chỉ có hai chữ “Chị hai” buồn cười này.

“Vi Vi, con có khỏe không?” An Vịnh Tâm sờ sờ cái trán Thẩm Thiên Vi “Sắc mặt con xem ra không tốt lắm.”

“Con không sao.” Thẩm Thiên Vi cuối cùng cũng nén tức giận xuống kéo ra nụ cười, mắt đẹp nhìn Thẩm Thiên Dục ẩn chứa tình yêu say đắm “Trở lại là tốt rồi, ba mẹ cũng rất nhớ em.”

Ý cười trong tròng mắt đen không giảm, chỉ là có chút đùa giỡn hỏi, “Vậy còn chị?”

“Cái gì?” Thẩm Thiên Vi liền giật mình hô lên.

“Ba, mẹ rất nhớ em, mà chị là chị gái của em, không phải cũng nên nhớ em sao?” Thầm Thiên Dục hỏi.

“... Nghịch ngợm.” Thầm Thiên Vi dịu dàng mà thở dài nói.

Nhớ hần sao? Không, cô không dám nhớ...

Từ nhiều năm trước cho đến bây giờ, cô không dám nghĩ đến hần, sợ nghĩ đến hần cô sẽ mất đi dũng khí sống tiếp.

Khi hần quên cô, lại đột nhiên bị cử ra nước ngoài du học, trường học lấy toàn bộ học phí làm thành học bổng, hỗ trợ hần qua mỹ học lên thạc sĩ, cô cũng không dám nhớ hần, cô sợ nhớ tới hần sẽ cảm thấy phía trước là một mảnh hắc ám, cảm thấy không còn ý nghĩa để sống.

Thiên Dục, chị làm sao có thể nhớ em?

“Đừng quậy nữa, về nhà đi!” An Vịnh Tâm mặt không biến sắc nói sang chuyện khác.

“Thiên Dục!” Một thanh âm nữ tính dễ nghe đột nhiên vang lên phía sau họ.

Lúc tất cả mọi người còn chưa phản ứng kịp thì một vị mỹ nữ với mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt mị hoặc với tròng mắt xanh lá đã tiến lên hôn lên gương mặt của Thầm Thiên Dục.

“Đây là...” An Vịnh Tâm lo lắng nhìn Thầm Thiên Vi, vội vàng hỏi con trai mình.

Thầm Thiên Dục câu môi mỉm cười khẽ, tự nhiên nói: “Thượng Quan Hi, là bạn tốt nhất của con ở Mỹ.”

“Con chào bác trai, bác gái.” Thượng Quan Hi nhìn An Vịnh Tâm và Thầm Tư Kiêu lộ ra nụ cười duyên dáng.

“Chào con.” An Vịnh Tâm và Thầm Tư Kiêu đều không thể không thừa nhận, bọn họ đối với cô gái này có ấn tượng vô cùng tốt. Nói thật, cô gái này

có chút không đơn giản...Cái loại ác ma này, quả thật là đồng loại với con trai nhà mình.

Thượng Quan Hi thấy Thẩm Thiên Vi, chớp chớp con ngươi màu xanh lá, cười lên: “Chị nhất định là Thẩm Thiên Vi, chị gái Thiên Dục, phải không?”

Thẩm Thiên Vi đang ngây người thì bị điểm danh có chút giật mình, cô lấy lại tinh thần, lễ phép cười nói “Chào em.”

“Hắc hắc, chị không giống chị gái của Thiên Dục một chút nào, ngược lại giống em gái của hắc hơn, tóc đen, mắt đen, thật sự rất đẹp giống như búp bê.” Thượng Quan Hi làm như vô tâm nói, thế nhưng trong mắt đẹp cũng không che giấu được mười phần hứng thú.

Chương 12

“Xem ra cô rất rảnh rồi” Thẩm Thiên Dục đột nhiên cười lên nhưng trong lòng không cười lành lạnh nói.

“A, không có, không có, tôi rất bận!” Thượng Quan Hi ám muội nhìn Thẩm Thiên Dục, “Cậu biết tôi có rất nhiều việc mà! Lần này trở về tôi có rất nhiều việc muốn làm...” Cô đột nhiên ghé sát bên tai Thẩm Thiên Dục, không biết nói cái gì, hai người đều là vẻ mặt vui cười. Sau đó Thượng Quan Hi hướng mọi người vẫy tay, “Bác trai, bác gái, chị Vi Vi, con đi trước, bái bai! Chừng nào con rảnh lại đến thăm hai bác.”

Trong nháy mắt, cô liền biến mất như một làn khói, An Vịnh Tâm và Thẩm Tư Kiêu nhìn nhau, âm thầm cảm thấy tình huống rất không ổn.

“Về nhà thôi!” Còn Thẩm Thiên Dục vẫn bình thản nói, giống như chuyện vừa rồi hoàn toàn không tồn tại.

Thẩm Thiên Vi Như có như không nhìn tới hướng Thượng Quan Hi rời đi, kéo ra nụ cười chua xót... Tất cả mọi chuyện đã rõ ràng, cô vẫn còn hy vọng xa vời vào cái gì đây?

Trần trọc trở mình.

Thẩm Thiên Vi cuối cùng cũng không chịu được mà từ trên giường ngồi dậy, nhìn căn phòng lạnh lẽo của mình, ngay cả hơi thở cũng đem lại cảm giác tịch mịch... Bao lâu rồi cô không về đây? Cô thật sự đã quên, kể từ khi Thẩm Thiên Dục rời đi, cô không dám trở về nữa, sợ nhìn thấy bất kì vật gì liên quan đến hắn cũng sẽ nhớ tới hắn sau đó tan nát cõi lòng.

Bao nhiêu lần ở trong mộng khóc tỉnh lại, tỉnh lại khóc, khi đó cô thật sự cho rằng mình không thể chịu đựng được! Cô còn từng suy nghĩ rằng, nếu như chết đi nói không chừng sẽ thoải mái hơn nhiều, cứ như vậy mà kết thúc...

Nhưng hắn còn sống, cô không thể bỏ đi được!

Tối nay, hắn thật trở lại bên cạnh cô! Cô biết, hắn đang ở căn phòng kế bên, bầu trời của cô, cuối cùng cũng trở lại.

Thắm Thiên Vi thở dài thật sâu, cô mở đèn ngủ xuống giường muốn uống nước nhưng cái ly lại trống không, tựa như lòng của cô giờ phút này, cô mất hồn tay nắm cái ly, lặng lẽ đi từ phòng mình tới phòng ăn dưới lầu rót nước.

Đêm đã khuya, lầu một còn điểm một vài ánh đèn yếu ớt như ánh hoàng hôn, xoa xoa ánh mắt chua chát, cô chậm rãi đi tới máy đun nước, nước chảy vào trong ly cho đến khi tràn ra cô mới đột nhiên lấy lại tinh thần đưa tay tắt chốt mở, sau đó bung ly nước lên xoay người...

“A...” Một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, cô bị dọa sợ kêu khẽ một tiếng.

Cảnh tượng nhiều năm trước, nhiều năm sau lại tái hiện một lần nữa.

Đang lúc cô cho là mình sẽ té ngã rất khó coi thì thân thể mảnh khảnh chợt bị kéo vào một lồng ngực nóng bỏng mà cứng rắn, eo nhỏ nhắn bị một cánh tay vòng thật chắc, cô đụng phải lồng ngực rắn chắc quen thuộc, trong phút chốc, cô tròn to mắt đẹp, dưới ánh đèn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kia...

Trong lúc nhất thời, cô không thể phân biệt giữa hiện thực và ảo ảnh. Tình huống như thế, rõ ràng từng xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ của cô, Thắm Thiên Dục 14 tuổi, Thắm Thiên Dục 24 tuổi... Gương mặt tuấn tú của thiếu niên cùng dung nhan tuấn mỹ của đàn ông hiện ra làm cô không tự chủ được mỉm cười gọi: “Thiên Dục..”

“Chị hai?”

Vén vén là hai chữ liền đem Thắm Thiên Vi đánh về hiện thực, cô mở đôi mắt mờ mịch dần lộ ra, lúc này mới phát hiện hình ảnh tuyệt đẹp kia cuối cùng chỉ là mộng cảnh, hiện thực tàn nhẫn chính là hắn đã hoàn toàn quên hết quá khứ của bọn họ.

Bây giờ Thiên Dục không còn là Thiên Dục trước kia rồi...

Cô mím môi, cố gắng che giấu sự luống cuống, tránh thoát ngực hấn, hít chóp mũi, cười nói: “Thật xin lỗi, đụng vào em.”

Thẩm Thiên Dục dịu dàng tiến lên, lắc đầu một cái, “Không sao, em chỉ là xuống uống nước.”

Cũng là câu trả lời quen thuộc kia, giống như mười năm trước, hấn không nhớ rõ, cô lại khắc cốt ghi tâm. Cô đứng ở nơi ánh đèn yếu ớt tham lam nhìn hấn, cô xấu hổ mượn gương mặt này nhớ lại nhiệt độ quen thuộc kia...

Trước khi hấn quên cô, luôn rất vô lại mà ôm cô, cùng cô ân ái, còn mạnh mẽ nói chỉ có ôm cô mới ngủ được.

Nhưng bây giờ, tất cả đều là hy vọng xa vời... Cô đã không thể nằm trong ngực hấn nữa rồi.

Cô mím môi đem tất cả khổ sở nuốt vào, “Chị lên lầu trước, ngủ ngon.” Cứ như vậy, cô thực sự còn có thể chịu đựng được không?

Nhưng đi được vài bước, thanh âm của Thẩm Thiên Dục vang lên ở phía sau cô: “Có thể nói chuyện với em một chút không?”

Trong phòng ăn, cô ngồi ở bàn ăn mặt đối mặt với Thiên Dục, hai tay cô nắm thân ly thật chặt, cô vẫn còn khiếp sợ trong lòng.

Đây là lần đầu tiên sau khi hấn quên cô, chủ động yêu cầu nói chuyện với cô... Mà vên vẹn chỉ là một câu nói đơn giản như thế cũng có thể làm cho tế bào toàn thân cô kích động sống lại.

Sau đó, bọn họ ngồi trước bàn ăn, mặt đối mặt, rõ ràng không nói gì nhưng lại không lúng túng.

“Nghe nói, tình cảm trước kia của chúng ta rất tốt?” Thẩm Thiên Dục nâng ly lên uống một ngụm, con ngươi sâu thẳm dưới ánh đèn yếu ớt lóe lên vẻ mê người, nụ cười bên môi nhẹ nhàng lên.

“Hả?” Thẩm Thiên Vi đối với vấn đề đầu tiên của Thẩm Thiên Dục cảm thấy

có chút kinh ngạc, rồi sau đó, từ trong cổ họng khô khốc phát ra âm thanh không chắc chắn “... Ừ.”

“Nhưng kỳ quái chính là, chị hình như rất chán ghét em?” Thẩm Thiên Dục bĩu môi, có chút giọng điệu trêu ghẹo.

Thẩm Thiên Vi tròn to mắt đẹp, cô hơi lắc đầu, vội vàng nói: “Chị không có!”

Hắn làm sao có thể cho rằng cô chán ghét hắn chứ?

“Không phải sao?” Ngón tay dài ưu nhã vạch lên thân ly, Thẩm Thiên Dục như có điều suy nghĩ nói: “Khi đó em xảy ra tai nạn giao thông, sau khi mất đi trí nhớ, chị lại luôn đứng xa xa nhìn em, trốn tránh em, em muốn nói chuyện với chị, muốn hỏi chị cái gì, chị đều bày ra vẻ mặt mờ mịt, cho nên em còn tưởng rằng tình cảm của chúng ta không tốt...”

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp một chút, Thẩm Thiên Vi ngậm cười khổ. Thời gian đó, chỉ là cô không thể tiếp nhận sự thật này... .

Chuyện Thẩm Thiên Dục quên cô đã gây cho cô đã kích quá lớn, trừ lên lên nhìn hắn và âm thầm đau lòng ra, cô thật sự không biết còn có thể làm gì.

“Chị tuyệt đối không có chán ghét em.” Cô yêu hắn như thế làm sao có thể chán ghét hắn?

“Vậy sao?” Thẩm Thiên Dục tựa hồ có chút nghi hoặc, “Sau đó bởi vì vội vàng ra nước ngoài cho nên cũng không có thời gian nói chuyện với chị. Chỉ nghe Ba, mẹ còn có Mặc Lâm nói qua, từ nhỏ đến lớn, người hiểu rõ em nhất chính là chị! Tình cảm của chúng ta vẫn luôn thân thiết không ai có thể chen vào.”

“Em là em trai của chị, chị dĩ nhiên phải thương em.” Một lúc sau, Thẩm Thiên Vi mới miễn cưỡng mở miệng. Mặc dù ở trong lòng cô, hắn đã sớm không phải là em trai, nhưng bây giờ, tất cả lại trở về điểm khởi đầu.

Một chút khó hiểu thoáng qua con ngươi, Thẩm Thiên Dục nhìn cô, có chút ý

từ dò xét: “Thật ra có một vấn đề em suy nghĩ đã lâu rồi! Nếu chúng ta có tình cảm tốt như thế, chị lại rất thương em, vậy tại sao em lại chỉ quên một mình chị? Đây không phải là rất kỳ quái sao?”

“Chị...” Thẩm Thiên Vi cứng họng nhìn hần, cô không biết phải giải thích như thế nào, cái vấn đề này cô biết đáp án! Tại sao hần chỉ quên một mình cô? Nhưng cô không thể nói cho hần biết, bọn họ đã từng điên cuồng như vậy nếu như nói ra hần nhất định sẽ cảm thấy cô rất hoang đường, cho là cô nhất định là bị điên... Cuối cùng, cô chỉ có thể bất đắc dĩ trả lời: “Có lẽ, là sự trùng hợp”

“Là thế à?” Thẩm Thiên Dục không có ép hỏi nữa chỉ là cười toe toét, ý vị thâm trầm, “Vậy em sau này không cần lo lắng nữa, em rất sợ chị không thích em”

“Làm sao có thể như vậy?” Trong mắt Thẩm Thiên Vi hiện rõ sự cung chiêu, gần như là không tự chủ được mà đưa tay ra giống như trước đây xoa xoa mái tóc đen của hần, “Chị tình nguyện ở bên cạnh em cả đời, nhìn em, không muốn đi đâu cả.”

Vừa dứt lời, cô nhìn thấy trong tròng mắt đen của hần lóe lên một tia âm áp rồi đột nhiên biến mất, cô mới giật mình hiểu ra mình đang làm cái gì, chợt rút tay về. Nhịp tim của cô đập như nổi trống, bây giờ Thẩm Thiên Dục đã là một người đàn ông trưởng thành, cô làm sao còn xem hần là Thiên Dục trước kia!

“Vậy em không đi đâu hết, mỗi ngày đều ở nhà để cho chị nhìn em.” Thẩm Thiên Dục cũng không để ý, cười cười nói.

“Nói thật dễ nghe.” Thẩm Thiên Vi thấy hần không có biểu hiện khác thường mới thở nhẹ một hơi cười lên.

Vào giờ phút này, cô yếu ớt hiểu được, trên thế giới này trừ Thẩm Thiên Dục ra không ai có thể mang đến cho cô niềm sung sướng cực hạn cùng sự thống khổ tốt cùng... Từ rất lâu, rất lâu về trước, sinh mệnh của cô đã xoay quanh hần. Cho dù hần không hề nhớ rõ nhưng chỉ cần hần còn sống thì cô vẫn còn tồn tại.

“Đúng rồi, em nghe nói chị học đại học luật nhưng mẹ lại nói bây giờ chị đang làm cô giáo ở nhà trẻ?” Thẩm Thiên Dục chuyển đề tài, nhàn nhác hỏi cô.

“À, cái này...” Thẩm Thiên Vi khẽ mím môi, “Thật ra là vì chị học luật không được giỏi lắm, nghề luật sư cũng không hợp với chị nên mới chọn một nghề khác.”

Thật sự là như vậy sao? Chỉ có chính cô biết, không phải, hoàn toàn không phải như vậy!

Bởi vì mối quan hệ của ba, từ nhỏ cô và Thiên Dục đối với kiến thức về pháp luật rất tinh thông, đặc biệt là cô, cô vẫn mơ ước có thể cùng ba trở thành một đại luật sư danh tiếng! Nhưng kết quả, hẵn đi rồi, cũng mang theo tất cả mục tiêu và lẽ sống của cuộc đời cô.

Có một khoảng thời gian rất dài, cô không biết mình phải gì, cảm giác mình giống như một cái xác không hồn. Cho đến một ngày, vào một buổi trưa cô không hiểu sao bước chân của mình dừng lại bên ngoài một nhà trẻ, nhìn xuyên qua giàn hoa Thanh Đằng, cô thấy những đứa nhỏ hoạt bát đang cười đùa vui tươi làm cho lòng cô bị cuốn hút vào một lần nữa rung động. Thế là, cô lựa chọn làm một giáo viên nhà trẻ.

Chỉ có bọn nhỏ đơn thuần, ngôn ngữ cùng tiếng cười trong trẻo mới có thể nhắc nhở cô là mình đang tồn tại.

“Làm giáo viên nhà trẻ rất thú vị sao?” Thẩm Thiên Dục không hỏi nữa, chỉ là theo đó hỏi tiếp.

“Cũng không tệ lắm, mấy đứa nhỏ có lúc rất nghịch ngợm, nhưng bọn nó cũng thật đáng yêu, thường làm cho chị đỡ khóc đỡ cười.” Nói đến mấy đứa nhỏ, cô liền không nhịn được mà nâng lên nụ cười bất đắc dĩ.

“Thật muốn nhìn xem.” Thẩm Thiên Dục uống một ngụm nước, cười khúc khích.

“Vậy chừng nào em rảnh có thể đến nhà trẻ xem một chút!” Thẩm Thiên Vi không kịp suy nghĩ kích động mở miệng nói

“Được.”

Đột nhiên cô cảm thấy không khí có chút xấu hổ, cô bị chính mình hù sợ vì đã chủ động đưa ra lời mời, cô ho hai tiếng, “Thật ra thì, em vừa mới trở về, hẳn là nên nghỉ ngơi cho tốt...”

“Đi dạo chơi một chút cũng xem là một loại nghỉ ngơi! Huống chi, em còn muốn nghe nhiều về chuyện trước kia của chúng ta”

“Tại sao?” Thẩm Thiên Vi mất hồn.

“Tại sao? Em muốn biết chuyện lúc trước của chúng ta cũng không được sao?” Hần nói ra có chút uất ức.

“Không phải.” Thẩm Thiên Vi sờ mũi một cái, chỉ là lo lắng hần sau này hỏi đến, cô rút cuộc nên nói sao đây.

Sau một lúc lâu, lại là một trận trầm mặc, Thẩm Thiên Vi trầm ngâm suy nghĩ, không phát hiện mình chăm chăm nhìn hần quá mức. Sau đó một vấn đề được chôn sâu trong nội tâm thật lâu mới từ bên môi cô chậm rãi phát ra: “Thiên Dục, mấy năm nay ở nước Mỹ, em có khỏe không?”

“Rất khỏe.”

Rất khỏe sao... Vậy thì tốt! Chỉ cần hần tốt, cô liền cảm thấy cái gì cũng tốt.

Hốc mắt của Thẩm Thiên Vi hơi nóng, cô đột nhiên đứng dậy, nếu như ở trước mặt hần khóc lên, vậy thì quá khó coi. Trong lòng có chút khó chịu liền xoay mình, lời nói của cô có chút không mạch lạc: “Chị, chị ngày mai còn phải đi làm, chị đi ngủ trước! Đúng rồi, em cũng nên sớm nghỉ ngơi, ngủ ngon.” Thẩm Thiên Vi không nghe Thẩm Thiên Dục trả lời đã vội vàng lên lầu, biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Phòng khách tĩnh lặng, chỉ còn lại một mình Thẩm Thiên Dục, ngón tay thon

dài, trắng nõn xẹt qua thân ly, một nụ cười nhẹ nhàng chậm rãi từ môi hân dâng lên, trông mắt đen cup xuống, không thấy rõ sự thâm thúy cất giấu trong đáy mắt.

Hắn dùng giọng nói mê hoặc, nhẹ giọng hướng về phía cô biến mất mà nói: “Ngủ ngon, Vi Vi.”

Nhà trẻ Thanh Đằng, giờ tan học là lúc người đông như nước thủy triều dâng.

Tất cả giáo viên đều đứng trước cửa lớn của nhà trẻ, trông chừng những đứa học trò nhỏ chờ người thân chúng tới đón. Những đứa trẻ kêu líu ríu, đùa giỡn, làm cho tất cả giáo viên đều luống cuống tay chân.

Đúng lúc này, một chiếc xe Porsche carreragt đột nhiên từ đầu hẻm chạy vào, dừng lại ở ven đường cách nhà trẻ không xa đưa tới không ít sự chú ý. Các bạn nhỏ cũng tò mò chỉ vào thứ phát ra âm thanh.

Thẩm Thiên Vi không tự chủ được nhìn theo, đồng thời nghe một cô giáo ở bên cạnh than thở: “Không phải là người thân của đứa nhỏ nào chứ? Chỉ là trong trường chúng ta không có nhà nào tới đón con bằng cách gây chú ý thế này...”

Cô giáo Từ vừa mới tốt nghiệp đại học còn có chút trẻ con mơ mộng: “Tốt nhất là chú của một đứa nhỏ trong lớp mình, chú nhỏ nha...Nhất định là một người đàn ông độc thân hoàng kim nha!”

Mọi người rồi rít suy đoán khiến Thẩm Thiên Vi lắc đầu, nở nụ cười. Cô mới đưa một đứa nhỏ giao cho người thân của nó, sau đó liền nghe cô giáo Từ nhỏ giọng kêu: “Woa! Xuất hiện, quả nhiên là người đàn ông độc thân hoàng kim, thật trẻ tuổi, rất đẹp trai đó!”

Thẩm Thiên Vi đưa tay sửa sang lại một ít tóc rơi ra, không chút để ý ngược nhìn về phía đó. Một bóng dáng cao to mạnh mẽ rắn rỏi đang đứng cạnh xe. Cô đột nhiên mất hồn.

Người kia mặc một cái áo màu xanh da trời, bên ngoài khoác một áo vest màu xám tro nhạt, hắn mặc một cái quần jean đơn giản mà xa xỉ, phong cách

tùy hứng lại mê người một cách khác thường.

Chương 13

Hắn đứng bên cạnh xe, cách một đoạn lộ ra nụ cười dịu dàng với cô, trông mắt đen tĩnh mịch nhẹ nhàng cong lên.

Thì ra là, là người cô quen, Thẩm Thiên Dục.

Hắn cũng không có tới gần, chỉ là ở xa xa nhìn bọn họ đem mấy đứa trẻ từng bước từng bước giao cho người thân của chúng. Vào lúc mọi chuyện kết thúc, hắn mới cất bước từ từ đi về phía cô. Mặt Thẩm Thiên Vi không khỏi đỏ ửng, cô lên tiếng: “Thiên Dục, tại sao em lại tới đây?”

Thẩm Thiên Dục còn chưa lên tiếng, mấy giáo viên giao phó bọn trẻ xong liền ríu rít xông tới, cô giáo Từ lập tức ám muội nói: “Này này, cô giáo Thẩm, thì ra là tới tìm cậu! Không phải là bạn trai chứ?”

Cô giáo Trữ cố làm ra vẻ an ủi: “Cô giáo Thẩm nhiều năm qua vẫn một thân một mình, chưa từng hẹn hò với ai, mình thiếu chút nữa còn cho là cô ấy không có hứng thú với đàn ông! Thì ra là... Cất giấu một người đàn ông kim cương nha.”

Cô giáo Từ cũng vô cùng đau đớn: “Còn tưởng rằng cuối cùng cũng gặp được một người cực phẩm, thì ra là hoa đã có chủ, quá đau lòng, còn không để cho người ta sống sao!”

“Không nên nói lung tung!” Mặt Thẩm Thiên Vi càng lúc càng đỏ nhưng Thẩm Thiên Dục đứng bên cạnh vẫn không lên tiếng, hắn cười híp mắt mặc cho mọi người đùa giỡn, giống như có chút cố ý mặc cho họ nói như vậy, phản ứng của hắn khiến Thẩm Thiên Vi cảm thấy hắn không thích bị trêu chọc, thế là cô vội vàng giải thích: “Hắn không phải là bạn trai của mình mà là em trai, Thẩm Thiên Dục.”

Lời của Thẩm Thiên Vi vừa ra khỏi miệng, các giáo viên cũng hơi kinh ngạc.

“Cái gì? Em trai! Từ khi nào thì cậu có em trai, sao mình chưa từng nghe cậu đề cập tới?”

“Hazzz, thì ra là không có phim hay để xem, lại là em trai cậu.”

“Hắc hắc, vậy có phải nói những giáo viên độc thân như chúng ta vẫn có cơ hội?”

Thẩm Thiên Dục mặc cho mọi người quây phá, hắn chỉ duy trì phong thái ưu nhã. Cuối cùng, hắn nói với Thẩm Thiên Vi: “Em tới đón chị rồi cùng nhau đi ăn tối.”

“À, được, em chờ một chút, chị đi lấy giỏ xách.” Trong ánh mắt thôn thức của mọi người, cô đi về phía cửa lớn của nhà trẻ.

Các giáo viên thấy thế, cũng cảm thấy quây phá đủ rồi nên nói mấy câu với Thẩm Thiên Dục rồi rời rít cúi chào, đi vào bên trong nhà trẻ.

Đám người vừa rời đi, nụ cười từ khóe miệng Thẩm Thiên Dục biến mất từng chút từng chút một... Vi Vi, anh thật sự muốn biết, em rốt cuộc có từng vì anh mà thay đổi một chút nào không?

“Mùi vị thế nào?” Nhà hàng Pháp tràn ngập không khí lãng mạn, Thẩm Thiên Dục nhấp nhẹ rượu đỏ trong ly, tươi cười hỏi thăm Thẩm Thiên Vi ngồi đối diện.

“Rất ngon.” Nghe hắn hỏi thăm, cô nhẹ ngẩng đầu lên, mỉm cười, buông xuống dao nĩa trong tay, cô không nhịn được hỏi: “Tại sao đột nhiên lại tìm chị đi ăn tối, có chuyện gì sao?”

Thẩm Thiên Dục nghe vậy, gương mặt tuấn tú của hắn dường như rất đau khổ: “Không có chuyện gì thì không thể tìm chị ăn bữa tối sao? Kể từ sau khi em về nước, đã gần một tháng không gặp chị! Em nhớ chị gái của mình, chị làm việc vất vả đến mức quên về nhà, chỉ là ăn bữa tối... Cũng cần phải có lý do sao?”

“Đúng là không cần.” Thẩm Thiên Vi bật cười, trong lòng dấy lên một cảm xúc ấm áp, gần như khiến cô không kịp phản ứng.

Trong nháy mắt đó, cô dường như lừa gạt chính mình, Thẩm Thiên Dục trước mặt vẫn là Thiên Dục của cô ngày nào. Vẻ mặt của hắn giống như hắn chưa bao giờ mất đi trí nhớ, chưa bao giờ quên cô... Đúng vậy, hắn cũng không biết, trước kia hắn thường dùng giọng điệu này làm nũng với cô. Bảy năm rồi, cô không nghe thấy giọng điệu này đã được bảy năm.

“Đúng rồi!” Ngón tay thon dài của hắn khẽ chọt ly rượu đỏ, môi mỏng khẽ nhếch, “Công việc vất vả như vậy sao? Sao chị không về nhà!”

“Đoạn đường từ nhà đến nhà trẻ quá xa, cho nên chị tìm nhà trọ gần nhà trẻ, như vậy có thể thuận tiện cho việc đi lại.”

Lúc đầu, là bởi vì hắn rời đi nên cô trốn khỏi nhà, lựa chọn sự cô đơn tối tăm. Nhưng bây giờ, quả thật là vì thuận tiện cho việc đi lại, hơn nữa cô thật ra rất muốn ở bên cạnh hắn, mỗi ngày nhìn thấy hắn, nhưng càng như vậy... Cô càng sợ mình sẽ có những biểu hiện khác thường.

“Vậy nếu như em nhớ chị thì làm sao đây?” Hắn dùng giọng nói hấp dẫn mê người nhẹ nhàng chậm chạp nói.

“Vậy em có thể giống như bây giờ, thỉnh thoảng tới tìm chị ăn bữa tối.” Trong lòng cô khẽ tê dại, gương mặt có chút ửng hồng nói.

Nhưng là, hắn không thấy đủ với từ “Thỉnh thoảng” này... Thẩm Thiên Dục nhún nhún vai, tròng mắt đen khóa chặt cô, đổi đề tài: “Nghe các giáo viên trong nhà trẻ nói, chị chưa từng đề cập tới em, chẳng lẽ em không đáng được mọi người biết đến?”

“Không phải như thế...” Vấn đề của hắn làm cô có chút ảo não, hắn vẫn luôn là nỗi khổ tâm riêng trong đáy lòng cô, cô làm sao có thể giới thiệu với mọi người về hắn? Nói là “Em trai” của cô, Thẩm Thiên Dục sao? Không... Kể từ sau tai nạn giao thông kia, cô đã thề với lòng mình, cô phải dũng cảm, không cần tiếp tục chạy trốn, cô muốn cùng hắn kiên trì đến cùng! Cô không cần Thiên Dục làm em trai của cô, mà cô cần hắn là người đàn ông cô yêu nhất.

Nhưng cuối cùng đã là quá muộn, cho nên cuối cùng cô chỉ có thể lựa chọn đem tất cả chôn vùi ở đáy lòng, không hề nhắc tới với bất kỳ ai.

“Vậy thì là vì cái gì?” Giọng nói của hắn nhẹ nhàng chậm chạp lại chứa đựng nhiều ý tứ.

“Bởi vì không có ai hỏi, cho nên chị cũng không nói.” Thẩm Thiên Vi vội vàng giải thích, mặc dù lời giải thích này chính cô cũng cảm thấy gượng ép, “Huống chi, em không ở trong nước, chị cũng không cần thiết phải nói với người khác về em.”

“Thì ra là như vậy...” Giọng nói của hắn kéo dài, Thẩm Thiên Dục mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

“Thiên Dục!” Một giọng nữ quen thuộc đột nhiên vang lên. Sau đó rất nhanh, một thân hình mảnh khảnh uyển chuyển đi tới, nghênh ngang chen vào chỗ ngồi bên cạnh Thẩm Thiên Dục.

Thẩm Thiên Vi hơi ngẩng người một chút, liền nhận ra người đến là Thượng Quan Hi, chính là người khi cô tới đón Thiên Dục ở sân bay được hắn giới thiệu là bạn tốt nhất của hắn.

Bạn tốt? Nỗi chua xót tràn ngập trong miệng Thẩm Thiên Vi, cô nghĩ, có lẽ là bạn gái của hắn mới đúng! Bọn họ đã hôn nhau như thế, tình cảm đương nhiên là rất tốt... Thiên Dục từ nhỏ đến lớn luôn luôn có nhiều con gái theo đuổi, nhưng lại không tùy tiện cùng người nào có quan hệ tiếp xúc, nếu như có thể cùng hắn tiếp xúc, nhất định là người có một chút địa vị trong lòng hắn.

“Hi, chị Vi Vi.” Thượng Quan Hi bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, không còn hơi sức cùng Thẩm Thiên Vi chào hỏi, ngược lại một tay tựa vào trên bả vai Thẩm Thiên Dục, mặt mũi nói: “Thật tốt là tìm được cậu, tôi thất bại rồi.”

“Là ai làm cô thất bại?” Thẩm Thiên Dục tức giận, trừng mắt đen thoáng nhìn qua.

“Ít làm bộ cho tôi, biết rõ còn hỏi!” Thượng Quan Hi đẩy một cái, tiếp theo ôm cổ Thiên Dục, ghé vào lỗ tai hắn không biết nói cái gì, dứt lời, còn cùng Thẩm Thiên Dục đùa giỡn một hồi, cô nhìn hắn, tức giận, “Rất vinh hạnh, chuyện này làm đề tài giải trí cho cậu.”

“Không cần thiết phải như vậy, thật ra thì...” Thẩm Thiên Dục nói xong, một phát bắt được cánh tay Thượng Quan Hi, kéo cô lại gần, hai người xoay mình gần như dán tại một chỗ, hắn cũng ở bên tai cô nói mấy câu, trong nháy mắt làm tròng mắt trên mặt Thượng Quan Hi sáng lóng lánh.

“Cậu thật là đáng ghét, ha ha! Phương pháp kia cũng không tệ đó, vậy...”

Lời của Thượng Quan Hi còn chưa nói hết, Thẩm Thiên Vi vẫn ngồi im lặng bây giờ lại lên tiếng, sắc mặt cô có chút tái nhợt, hốt hoảng đứng lên nói: “Xem ra các em có lời muốn nói, dù sao bữa tối cũng đã ăn xong rồi, vậy chị đi trước, bái bai.”

“A, chị Vi Vi...” Thượng Quan Hi mở miệng, muốn gọi Thẩm Thiên Vi đang vội vàng bỏ chạy lại, nhưng bóng dáng cô đã biến mất khỏi phòng ăn trong phút chốc, Thượng Quan Hi ôm bụng cười ra tiếng, “Này, phản ứng của chị gái cậu thật sự rất đáng yêu đó.”

Thẩm Thiên Dục liếc mắt, đẩy người phụ nữ đang ở trên người mình ra, bắt đầu dĩ năng ly rượu đỏ lên, tròng mắt đen không còn vẻ ưu nhã mê người mà là sự thâm trầm, nụ cười nguy hiểm lộ ra “Bảy năm rồi... Cô ấy vẫn trốn tránh như vậy, vẫn tính trốn tránh tôi nữa sao, cô ấy vẫn như cũ, chỉ biết chạy trốn.” Thẩm Thiên Vi, rốt cuộc anh nên làm sao với em đây?

Thượng Quan Hi tựa vào trên ghế sa lon mềm mại, mắt đẹp màu xanh lá chuyển một cái biến thành ánh mắt của ác ma, mở miệng nói: “Không, tôi lại cảm thấy chị gái của cậu đã thay đổi! Lấy trực giác của phụ nữ, tôi nói cô ấy không phải là trốn tránh mà là đang ghen, cô ấy sợ mình sẽ phát điên tại chỗ nên mới chạy mất.”

“Thật sao?” Thẩm Thiên Dục nhíu mày, hắn cũng thật sự hy vọng như thế... Nhưng là, có thể sao?

“Cậu hãy đối với cô ấy có chút lòng tin! Cậu trăm phương ngàn kế giả bộ mất trí nhớ, cho cô ấy thời gian bảy năm để suy nghĩ về tình cảm của mình đối với cậu, hiện tại lại nghi ngờ cô ấy như thế, rất không công bằng.” Đứng ở lập trường của phụ nữ, Thượng Quan Hi đương nhiên là ủng hộ Thẩm Thiên Vi.

Đúng vậy, giả bộ mất trí nhớ, một lần giả bộ, chính là bảy năm.

Hắn không có mất trí nhớ, cũng không có quên cô.

Trời mới biết lúc ấy hắn phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể nói với cô câu kia “Chị là ai?”, trong lòng hắn rất đau, không ít hơn so với cô, nhưng hắn có thể làm gì đây, cô chính là muốn chạy trốn hắn, không muốn đối mặt với hắn... Trừ ra hạ sách này, hắn còn có thể làm gì?

Kể từ bảy năm trước, cô té xỉu ở nhà, sau khi nghe mẹ hắn nói những lời kia thì hắn tạm thời buông tha ý nghĩ vẫn quanh quẩn trong đầu. Hắn không muốn ép cô quá mức, càng không muốn tổn thương cô, cho nên hắn không thể không cân nhắc, chỉ là hắn không làm được! Điều đó làm cho hắn phát điên, yêu người phụ nữ này, từng giây từng phút hắn cũng không muốn buông tay...

Cho đến khi, cô kích động lao ra giữa đường...

Mặc dù cuối cùng người bị thương là hắn, nhưng hắn cũng hiểu được cô không muốn ở bên cạnh hắn, cũng đã hiểu được câu nói thâm ý kia của mẹ: “Con sẽ bức tử con bé”. Cho nên, hắn mới quyết định, đối với mình, cũng đối với cô, lần đầu tiên tàn nhẫn.

Nhưng thấy biểu hiện sống không bằng chết của cô, hắn đã từng vô số lần muốn buông tay. Vì thế, cuối cùng hắn mới lựa chọn ra nước ngoài, cho nhau không gian và thời gian. Nếu như cô thương hắn, thì cuộc chia tay này, nhất định có thể thay đổi ý nghĩ trốn tránh của cô?

Sau đó, nhẫn nại bảy năm, hắn mới trở lại.

Rõ ràng chỉ dùng thời gian ba năm, hắn liền lấy được bằng pháp luật và danh

hiệu bác sĩ sinh hóa, có thể nhanh chóng chấm dứt cái loại hành hạ này... Nhưng hắn cũng là người, cũng sẽ sợ, sợ cô vẫn ngoan cố cho hắn là “Em trai”, cho nên hắn ép mình rời đi, đi công tác, ngược lại chịu đựng sự nhớ nhung, chỉ vì cho cô thời gian để nghĩ rõ, trong lòng cô, hắn là ai?

Bảy năm, hắn rất nhớ cô, tinh thần hắn bị hành hạ quá mức. Cuối cùng cũng đến lúc trở về, hắn sẽ không buông tay nữa! Cho dù lần này, vẫn không có tiến triển gì, hắn cũng sẽ không lùi bước, hắn muốn đánh cuộc một lần, đánh cuộc cô có để hắn ở trong lòng hay không.

“Vậy thì cảm ơn sự phối hợp của cô.” Thẩm Thiên Dục liếc Thượng Quan Hi một cái, đối với khả năng diễn xuất của cô bày tỏ thái độ tán dương.

“Này, cũng không phải hoàn toàn là diễn xuất, lời tôi mới vừa nói với cậu, đều là lời nói thật, mà cậu cho tôi ý kiến, tôi cũng chuẩn bị thực hiện.” Thần sắc ác ma sáng quắc tỏa sáng.

“Làm ơn đi!” Thẩm Thiên Dục vỗ trán, “Ngàn vạn lần không được nói cho Mạc Lâm biết đó là chủ ý của tôi, tôi còn muốn sống thêm vài năm.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không khai cậu ra.” Thượng Quan Hi vui vẻ nhảy lên, “Tôi đi rồi, hi vọng cậu cùng bảo bối chị gái của mình sẽ thuận lợi phát triển, như vậy tôi cũng không cần hy sinh nhan sắc cùng cậu diễn trò nữa... Cậu biết không, tôi chỉ chịu được cùng Mạc Lâm tương thân tương ái thôi.”

“Tôi nghĩ, nếu như cô có thể không cần hào phóng bọc bạch trực tiếp như vậy, Mạc Lâm sẽ càng có thể tiếp nhận cô.”

“Vậy cũng không được, yêu, chính là muốn lớn tiếng nói ra!” Thượng Quan Hi cho hắn một cái hôn gió, “Tôi không phải là Thẩm Thiên Vi, nếu yêu, sẽ bất chấp tất cả. Hắc hắc, đây chính là học từ cậu, Mạc Lâm cuối cùng sẽ là của tôi, có trốn cũng không thoát! Ha Ha.”

Yêu, chính là muốn lớn tiếng nói ra sao?

Nhìn bóng lưng Thượng Quan Hi, Thẩm Thiên Dục đem rượu đỏ uống một hơi cạn sạch.

Thắm Thiên Vi, nếu như em yêu anh, có thể lớn tiếng nói cho anh biết không? Chờ em, anh thật sự chờ đến sức cùng lực kiệt rồi.

Cô ghen sao? Không, cô là đồ kị muốn nổi điên lên được.

Thắm Thiên Vi ngồi một mình ở ban công nhà trọ, cô đem gương mặt vùi vào giữa hai chân, muốn ép mình bình tĩnh, cũng muốn đè nén những xao động kia.

Kể từ khi nhìn thấy Thiên Dục, lòng của cô cũng không thể khống chế được nữa. Ở bên cạnh hắn, những thứ muốn chôn sâu trong trí nhớ không ngừng thoáng hiện lên trong đầu cô... Thiên Dục, tất cả đều là Thiên Dục.

Tất cả những cung chiêu dành riêng cho cô, lồng ngực ấm áp ôm cô vào lòng... Những thứ đó đã từng là của cô. Nhưng bây giờ tất cả đều biến mất không thấy gì nữa kể cả hắn, mọi thứ đều thuộc về người phụ nữ khác!

Rõ ràng muốn rời khỏi, nhưng cô lại chỉ có thể nhìn Thiên Dục và Thượng Quan Hi đi chung với, thỉnh thoảng cô về nhà ăn cơm gặp Thượng Quan Hi ở Thắm gia... Cô ấy cùng Thiên Dục rất thân thiết, ba, mẹ cũng đối với cô ấy rất tốt! Có phải là trong đáy lòng bọn họ đã nhận định Thượng Quan Hi là bạn gái Thiên Dục hay không? Là con dâu tương lai của Thắm gia?

Thắm Thiên Vi, thừa nhận đi? Người đồ kị muốn điên lên được, người quả thật không thể chịu được nữa!

Cô thật muốn hét to lên với mọi người bên ngoài rằng: Thắm Thiên Dục là của cô, người hắn yêu vẫn luôn là cô! Nhưng mà, thật sự là như vậy sao? Bây giờ còn như vậy không? Hắn thật sự đã quên cô rồi!

Thắm Thiên Vi khóc to lên, toàn thân cô run rẩy, cô còn có tư cách gì mà muốn những thứ này, nói những lời này? Bên cạnh Thiên Dục đã có Thượng Quan Hi, thông minh, xinh đẹp, trẻ tuổi, đáng yêu... Cô so ra kém hơn, hơn nữa cô vẫn là “Chị gái” của hắn! Ai có thể nói cho cô biết cô nên làm gì đây? Cô gần như không thể ngủ, ngực cô rất đau đến mức không cách nào hít thở được.

Chương 14

Thẩm Thiên Vi nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên cô đứng dậy, vô thức trở về phòng lấy giỏ sách đi ra cửa.

Cô nghĩ, cô cần rượu! Lúc này, chỉ có rượu mới có thể chuốt say cô, làm cho cô quên đi triệt để những nỗi đau trong nội tâm!

Chỉ cần say, thì chuyện gì cũng sẽ không nhớ nữa, như thế sẽ tốt hơn nhiều, phải không?

Đêm khuya, Thẩm Thiên Dục nhận được điện thoại của một người tự xưng là nhân viên phục vụ của cửa hàng tiện lợi, nghe hắn nói mấy câu, Thẩm Thiên Dục liền vội vàng chạy tới địa chỉ mà đối phương vừa nói.

Hắn xuống xe, đóng cửa lại, rất nhanh chóng nhìn thấy một người phụ nữ điên loạn trước cửa hàng tiện lợi, bên cạnh đó còn có bộ mặt bất đắc dĩ của nhân viên phục vụ. Người phụ nữ kia, hắn đã quá đỗi quen thuộc, chỉ là, hắn không biết cô biết uống rượu, còn uống đến nỗi say khướt.

“Tránh ra! Nắc... Cậu không cần lo cho tôi, tránh ra!” Thẩm Thiên Vi đứng trước cửa hàng tiện lợi, bên cạnh có hơn mười chai rượu rỗng, mà cô vẫn tiếp tục uống rượu.

“Tiểu thư, cô không cần uống nữa! Cô đã say rồi.” Nhân viên phục vụ hoàn toàn không dám đến gần Thẩm Thiên Vi, chỉ là ở một bên khuyên can.

“Tôi không có say!” Cả khuôn mặt Thẩm Thiên Vi đỏ bừng, cụp đầu xuống cô lớn tiếng giải thích, một hơi uống cạn rượu trong tay sau đó bỏ qua một bên “Tôi mới không say! Tôi rất tỉnh táo. ... Nắc, tôi còn muốn uống...rượu... Rượu ở nơi nào?”

“Tiểu thư...”

“Không có việc gì, để cho tôi.” Thẩm Thiên Dục bước nhanh tới bên cạnh hắn, đối với nhân viên phục vụ giương lên nụ cười dịu dàng.

“À? Người mới vừa nghe điện thoại là cậu... Thật may là, cậu cuối cùng cũng tới!” Nhân viên phục vụ thấy Thẩm Thiên Dục liền vội vàng nói: “Vị tiểu thư này mua rất nhiều rượu, vẫn đứng ở chỗ này uống... đã trễ như vậy tôi sợ cô ấy gặp nguy hiểm nên mới lấy điện thoại di động của cô ấy ra xem. Tôi thấy người cô ấy thường gọi điện nhất là cậu, cho nên mới gọi cho cậu.”

Thẩm Thiên Dục duy trì nụ cười trên môi, gật đầu một cái: “Cảm ơn, anh giao cho tôi là được rồi.”

Nhưng nhân viên phục vụ vẫn hỏi thêm một câu nữa: “Tiên sinh, xin hỏi cậu cùng cô ấy là...”

“Tôi là em trai của cô ấy.” môi mỏng của Thẩm Thiên Dục chậm rãi nói ra mấy chữ.

Mà ngay tại lúc này, Thẩm Thiên Vi vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất lăm bầm lầu bầu đột nhiên đứng lên, lão đảo lòi ra quả đấm, miệng rống to: “Không phải, không phải... Hắn không phải là em trai của tôi, hắn không phải là em trai của tôi, tôi không muốn xem hắn như em trai! Ô ô... Hắn không phải là em trai của tôi, không phải!”

Nói xong câu đó, thân thể Thẩm Thiên Vi lão đảo muốn ngã, Thẩm Thiên Dục kinh ngạc nhìn thấy nước mắt trên mặt cô, lòng hắn đau đớn chua xót, hắn tự tay lau đi nước mắt trên mặt cô, dịu dàng nói: “Chị uống say rồi, em dẫn chị về nhà.”

“Tôi không trở về nhà, tôi muốn uống rượu!” Thẩm Thiên Vi hoàn toàn không tỉnh táo, từ chối hắn, vừa đánh vừa nấc lên nghẹn ngào: “Tôi không muốn về nhà, về nhà cái gì cũng không có! Tôi không muốn ở một mình.”

“Không phải một mình, chị còn có em mà.” Thẩm Thiên Dục ôm thân thể của cô, cưng chiều nói.

“Tiên sinh, cái đó... Hai người rốt cuộc là có quan hệ gì? Cậu thật sự là em

traí của cô ấy sao?” Nhân viên phục vụ nhìn tình huống trước mắt, có chút kinh ngạc sờ sờ đầu, rất sợ mình sẽ vô tình làm hại người phụ nữ này.

“Đã nói hử không phải là em trai của tôi!” Thẩm Thiên Vi tức giận hướng về phía nhân viên phục vụ rống to, nước mắt càng tuôn ra dữ dội, cô bá đạo mà ngoan cường mở hí mắt đẹp: “Hử không phải là em trai của tôi! Cậu không được, nắc... nói hử là em trai của tôi, nói nữa tôi sẽ không để yên cho cậu!”

“Vậy hử...” nhân viên phục vụ quần bách.

“Hử là người yêu của tôi! Hử là của một mình tôi!” Thẩm Thiên Vi bấu môi “Oa” một tiếng liền khóc lớn khiến nhân viên phục vụ càng thêm cảm thấy đau đầu. Thẩm Thiên Dục vẫn ôm cô trong tay không nói gì, tròng mắt đen của hử trở nên tĩnh mịch mà nóng bỏng. Dục vọng bị đè nén trong lòng trong suốt bảy năm qua nhanh chóng bộc phát.

Cô rút cuộc là vì say nên nói bậy hay vì say mới dám nói ra lời thật lòng? Cô có biết không? Cô nói ra những lời này mà không nghĩ đến hậu quả sao? Cô có biết không... Bao nhiêu năm qua hử rất muốn nghe những lời nói này, muốn đến nỗi máu trong thân thể đều chảy ngược lại.

Nhân viên phục vụ ngây ngốc đứng tại chỗ, Thẩm Thiên Dục ôm cô lên xe, sau đó trong đêm tối yên tĩnh, ngênh ngang rời đi.

“Ừm!”

Thẩm Thiên Vi rên lên một tiếng, nhanh chóng bị mang vào nhà trọ, cô bị chế ngự trên mặt tường lạnh lẽo, một giây tiếp theo, môi đỏ mọng liền bị một thứ gì đó bá đạo chặn lại, hôn đến trời long đất lở.

Hô hấp của hử nóng bỏng chiếm đoạt tất cả hơi thở của cô, lưỡi dài đẩy ra hàm răng, linh xảo nâng lên cái lưỡi của cô cùng nhau nhảy múa. Hử nếm mùi vị của rượu còn lưu lại trong miệng cô càng thêm kích thích dục vọng mãnh liệt trong người.

Thẩm Thiên Vi giãy dụa thân thể, nhưng dường như cô biết được người trước

mắt là ai... Hơi thở của hắn làm xáo động lòng cô, Thẩm Thiên Vi đưa tay vòng chắc cổ hắn, đôi khát theo sát hắn cùng nhau chìm sâu hơn vào nụ hôn này, phóng túng chính mình.

Không biết nụ hôn này diễn ra bao lâu, Thẩm Thiên Dục chỉ cảm giác môi mình khê tê dại, hắn thở hắt hắt rồi đi môi cô, cái trán chống trên người Thẩm Thiên Vi, giọng nói khàn khàn mê người mà khêu gợi hỏi: “Anh là ai? Thẩm Thiên Vi, nói cho anh biết, anh là ai?”

Mắt đẹp của cô mông lung mở một nửa, trong bóng tối Thẩm Thiên Vi đưa mắt nhìn đôi mắt trong trẻo lóe ra tia sáng. Trong nháy mắt, đôi mắt của cô dâng lên một hàng nước, cô si ngốc nói: “Thiên Dục, anh là Thiên Dục.”

Hắn ảo não gằm nhẹ một tiếng, mang cô đến phòng khách, giống như mảnh thú xé rách quần áo trên người cô, chui đầu vào thân hình mềm mại trắng nõn của cô ấn lên vô số nụ hôn, “Em sẽ ép anh điên mất... Không, em đã ép anh điên lên rồi!”

Thẩm Thiên Vi khó khăn kiềm chế sự giãy dụa của cơ thể, cô mặc cho hắn xé rách quần áo của mình, cởi ra cho đến khi toàn thân cô trần truồng đứng ở trước mặt hắn. Cô giống như không biết rõ tình trạng trước mắt, rồi lại giống như thật ra thì cái gì cũng hiểu, cô vội vàng lôi kéo quần áo trên người hắn, muốn gần sát hơn, cô tìm kiếm từng nơi đã từng rất quen thuộc... Nước mắt chảy xuống từng giọt, cô hôn hắn đắm đắm trong miệng: “Thiên Dục, Thiên Dục, Thiên Dục...”

Biết rất rõ là cô say rượu nhưng hắn tình nguyện tin tưởng tất cả những điều này đều là tình cảm chân thành cô chôn giấu trong lòng. Hắn một mực chờ đợi cô hiểu ra. Hiện tại, hắn có thể cho là cô thật sự đã nghĩ thông suốt hay không, cô không bao giờ sợ nữa cũng không bao giờ lùi bước.

“Nói cho anh nghe, em yêu anh.” Hắn vùi đầu vào phần cao vút, nhu chuyển miên nhũ giữa vú, tham lam liếm mút mùi hương thuộc về cô. Hắn cắn bầu vú trắng nõn, chậm rãi vẽ vài vòng, cuối cùng, đem hồng nhị nhạy cảm của cô ngậm vào trong miệng, thận trọng bú, mút, trêu đùa... Hắn khê rên một tiếng, cuối cùng cô cũng trở về trong ngực hắn. Hắn có thể tận tình, không chút kiêng kỵ nào mà yêu cô...

“Em yêu anh, em yêu anh, em rất yêu anh!” Thẩm Thiên Vi khẽ nhúc nhích, không nhận được ưỡn ngực, đem hồng nhĩ mềm mại tiến sâu vào trong miệng hắn. Nước mắt kích tình chảy xuống, cô không còn phân biệt được đâu là hiện thực đâu là mộng ảo, nhưng ít ra, cô không muốn lừa gạt mình nữa... Cô đau lòng ôm lấy hắn, “Thiên Dục, không cần rời xa em, em không cách nào chịu đựng được khi anh không nhìn em! Anh nhất định phải ở bên cạnh em, không có anh ngay cả dũng khí để sống em cũng không có... Anh là của em, không người nào có thể đem anh mang đi... Van cầu anh, đừng bỏ mặc em nữa!”

“Anh sẽ không, sẽ không bỏ đi nữa!” Hắn hôn xương quai xanh lần xuống cổ, sau đó một lần nữa hôn lên môi cô.

Lần đầu tiên, hắn mới biết cô sợ hãi thế nào khi hắn rời đi, đến nỗi từng mất đi dũng khí để sống, cũng là lần đầu tiên, hắn vô cùng hối hận đối với kế hoạch của bản thân! Tồn thương cô, là điều hắn không nguyện ý thấy nhất!

Thẩm Thiên Vi đưa tay vòng quanh đầu hắn, vuốt ve, lên tiếng nói: “Không, anh sẽ đi, anh sẽ quên em! Anh sẽ hỏi em là ai, sẽ gọi em là “Chị hai”... Em cảm thấy mọi thứ thật đáng sợ, tại sao anh lại không nhớ ra em chứ? Tại sao anh chỉ quên một mình em? Anh đã nói anh yêu em, anh nói sẽ cung chiều em hết mực! Thật ghê tởm, anh chỉ quên mỗi mình em, anh làm em thật đau lòng và tuyệt vọng... Thẩm Thiên Dục, tại sao anh có thể làm như vậy với em!”

“Anh sai lầm rồi, là sai lầm của anh, không cần khóc nữa...” Lời của cô...Giống như ngàn mũi dao đâm sâu vào trong tim hắn, Thẩm Thiên Dục ôm cô thật chặt. Hai người vuốt ve, quấn lấy nhau thể hiện tình yêu của mình: “Anh nhớ em, cái gì anh cũng nhớ cả Vi Vi, anh yêu em, cho tới bây giờ anh chưa từng quên em! Nghe kỹ đây, đời này em chỉ có thể là của anh!”

Lời nói bá đạo quen thuộc lại làm lòng Thẩm Thiên Vi ảm áp. Cô khẽ khóc lên tựa sát vào người hắn, mềm mại mà khéo léo nói: “Ừ, em là của anh... Em sẽ không không nghe lời, sẽ không tiếp tục chạy trốn, chỉ cần anh ở đây, bên cạnh em, muốn em làm cái gì cũng được.”

“Thắm Thiên Vi, sao em có thể hành hạ anh như thế?” Hấn thở dài một cái, nhần nạy của hấn đã đạt tới cực hạn, ngón tay thon dài tách ra chân dài của cô.

Hấn cúi người, chậm rãi chen vào, cô vẫn thật chặt như cũ, động tác của hấn làm cho cô run rẩy, thân thể không ngừng khẽ run: cô cần môi thở dốc.

“A...” Toàn bộ phần nam tính của hấn tiến vào thật sâu trong cơ thể cô, dưới sự kích thích của men rượu cô cảm thấy trống rỗng và đói khát, hai chân cô quăn thật chặt lấy eo hấn, dùng thân thể nói cho hấn biết, cô muốn nhiều hơn!

Tròng mắt đen cực nóng của hấn nhìn người dưới thân, hấn nâng môi lên, không lãng phí thời gian nữa, ôm eo nhỏ của cô, thối lui khỏi, rồi một lần nữa hung hăng đâm vào...

“A, um um...” Tiếng rên rỉ yêu kiều vút cao, đem ý thức mơ hồ của cô càng thêm điên đảo.

Dục vọng của hấn giống như là phải đè nén quá lâu, khó có thể nhẫn nại nữa, kịch liệt mà đem thân thể của cô nâng lên bắt đầu luật động, tiếng va chạm ám muội vang lên không dứt trong phòng khách. Thắm Thiên Vi hòa theo bản năng của mình đem hai chân thon dài càng quăn quít thắt lưng hấn, mặc cho hấn cuồng dã mà kích động, mỗi một cái đều đâm đến chỗ sâu nhất, làm cho cô cảm thấy rất thỏa mãn.

...

Tiếng rên rỉ ngọt ngào cùng tiếng thở dốc khàn khàn đan xen vào nhau, cuối cùng trong đợt cao trào đầu tiên hai thân thể ướt đầm mồ hôi ôm nhau thật chặt. Thắm Thiên Vi đã ngủ mê man không biết gì nữa còn hấn thì dịu dàng ôm lấy người trong lòng, khẽ hôn lên trán cô, môi mỏng khẽ nhếch, tựa hồ như đã có quyết định.

Ngủ đi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai, mọi việc sẽ thay đổi.

Một hồi run rẩy, Thắm Thiên Vi bỗng chốc từ trong mộng tỉnh lại, cô mở mắt ra, phát hiện không hiểu sao tim mình đập loạn lên.

Đầu đau quá, cô lấy tay gõ gõ đầu mình, cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra.

Đúng rồi... Cô mua rất nhiều rượu, đứng ở cửa hàng uống từng chai từng chai một... Cô chưa từng phóng túng mình như vậy, sau đó hình như cô say rượu, sau đó hình như thấy Thiên Dục... Sau đó... Thảm Thiên Vi kinh ngạc mở to con mắt một lần nữa, cô nhìn trần nhà, xác định đây đúng là phòng trọ của mình.

Làm sao cô trở về đây? Tối hôm qua... Cô đột nhiên như bị sét đánh trúng, những ký ức kia lần lượt trở lại trong đầu.

Cô nhất định là đang nằm mơ, nhất định là như thế. Chỉ có trong mơ cô mới có thể thấy Thiên Dục đối với cô cực kỳ dịu dàng... Ân ái cô kịch liệt như vậy... Là mơ, chỉ có thể là mơ.

“Hi, em yêu!”

Một thanh âm mê người khàn khàn đột nhiên vang lên phía sau vai, Thảm Thiên Vi bị hoảng sợ níu chặt lấy cái mền, nghiêng đầu nhìn hướng bên cạnh, lòng của cô nhanh chóng nhảy dựng lên, si ngốc nháy mắt to, nhìn người bên cạnh.

Giờ phút này trông mắt đen của Thảm Thiên Dục mang theo sự cung chiêu nhìn Thảm Thiên Vi, hắn đem thân thể trần trụi của cô ôm vào trong ngực, dịu dàng hôn lên: “Vi Vi, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Trên người đem lại cảm giác ấm áp nói cho Thảm Thiên Vi biết đây là hiện thực, giọng nói quen thuộc ấy đã khắc sâu vào tận xương tủy... Thảm Thiên Vi không chớp mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, rất sợ chỉ một cái nháy mắt hắn sẽ biến mất không thấy đâu nữa, cô cắn môi, riu rít khóc thút thít, bỗng dưng vùi đầu vào lồng ngực kiên cố của hắn, không ngừng nỉ non: “Thiên Dục, Thiên Dục, Thiên Dục...”

“Xảy ra chuyện gì?” Hắn bật cười ôm lấy cô, vuốt mái tóc dài của cô khẽ hôn.

“Anh không được rời xa em.” Thảm Thiên Vi vô dụng đưa tay vòng chặt

hông hấn, có vẻ vô cùng yếu ớt. Thẩm Thiên Vi sợ rằng cô chỉ là đang nằm mơ... Coi như tất cả không phải thật, nhưng chỉ cần sự ấm áp trong phút chốc này là tốt rồi.

“Anh sẽ không đi.” Môi mỏng tinh xảo của hấn khẽ nhếch, hấn nghĩ, cô gái này chắc còn chưa hiểu tình huống, nếu không, phản ứng của cô sẽ không như vậy.

Không biết trải qua bao lâu, cô mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn hấn, chần chờ, đưa tay sờ nhẹ gò má tuấn mỹ không tỳ vết: “Thiên Dục...”

“Hà?”

“Em thật sự hi vọng giấc mơ này vĩnh viễn không kết thúc.” Giấc mơ này rất đẹp, hấn giống như lúc trước vô cùng dịu dàng với cô.

Quả nhiên! Thẩm Thiên Dục thở dài, cúi đầu khẽ hôn môi cô. Giọng nói mỉa hoặc mê người chậm rãi vang lên: “Nhìn anh, Vi Vi, đây không phải là mộng! Anh thực sự đang ở bên cạnh em.”

“Không, đây là giấc mơ.” Thẩm Thiên Vi cố chấp trả lời, cẩn thận từng li từng tí hôn trả hấn, “Chỉ có ở trong mơ anh mới là Thiên Dục của em, mới có thể nhớ ra em, mới có thể đối với em dịu dàng như thế, mới có thể yêu em...”

“Anh thề! Từ nay về sau, không chỉ trong giấc mơ mà ngoài đời thực anh sẽ mãi mãi yêu em, đối xử với em thật dịu dàng” Giọng nói của Thẩm Thiên Dục dịu dàng như nước.

Chương 15

Thẩm Thiên Vi cười rất thỏa mãn, cô muốn mãi mãi ở trong giấc mơ này không bao giờ tỉnh lại.

Thẩm Thiên Dục bật cười, một giây kế tiếp, hắn dùng ga giường trắng nõn bao lấy thân thể trơn bóng. Hắn ngồi dậy ôm cô đi tới sofa nhỏ gần cửa sổ ngồi xuống, “Xoạt” một tiếng, hắn mở ra một nửa rèm cửa sổ, ánh nắng sáng sớm trong nháy mắt tràn vào bên trong phòng, chói mắt đến nỗi khiến Thẩm Thiên Vi nhắm mắt lại.

Cô đột nhiên thanh tỉnh, toàn thân cũng theo đó mà cứng ngắc lại. Cô không thể tưởng tượng nổi ngẩng lên đầu, nhìn gương mặt tuấn tú, thật lâu sau đó cũng chỉ có thể không ngừng há hốc miệng.

Thẩm Thiên Dục hôn vào giữa trán cô: “Đây không phải là mơ, Vi Vi.”

Tê bào toàn thân Thẩm Thiên Vi nhảy dựng lên! Cô muốn thét lên nhưng cổ họng lại cứng ngắc. Cô chỉ có thể nhìn hắn, hít thở thật sâu...

Cuối cùng, cô khàn khàn hỏi: “Không phải là mơ? Là thật?”

“Ừ.”

Chỉ là một câu trả lời đơn giản lại làm toàn thân cô run rẩy. Thẩm Thiên Vi không dám tin, lấy tay che lại đôi môi đang khẽ run.

Không phải là giấc mơ? Trời ơi, đây không phải là giấc mơ! Như vậy, tới hôm qua cô nằm mơ tất cả đều là sự thật. Hắn cùng cô ân ái phóng đảng như vậy cũng là thật! Nhưng tại sao, tại sao hắn lại làm thế? Hắn không phải...

“Anh không có mất trí nhớ, Vi Vi.” Thẩm Thiên Dục thấy cô hình như rất kinh sợ, hắn ôm lấy cô muốn giảm bớt sự sợ hãi trong lòng cô, hắn nhìn Thẩm Thiên Vi, “Cái gì anh cũng nhớ cả! Sự thương yêu, cố chấp, dịu dàng,

ngu ngốc của em... Từng thứ đều tồn tại trong đầu anh không thể nào xóa nhòa đi được, những thứ ấy chưa từng phai đi... Anh không quên em, trước đây là anh lừa gạt em.”

“Anh không có quên em, anh là gạt em sao?” Cô kinh hoảng ngẩng đầu, không ý thức được lặp lại lời nói của hắn.

Thời gian trôi qua thật lâu, giống như là qua một thế kỷ vậy, Thẩm Thiên Vi cuối cùng cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, cô đem tất cả lời nói xâu chuỗi liên kết lại với nhau... Đáy lòng cô đột nhiên rung động, cô dùng hết sức đẩy hắn ra, tránh thoát khỏi ngực hắn, ngã ngối trên mặt đất, sau đó níu chặt lấy ga giường trên người, chỉ vào hắn... Bao nhiêu lời muốn nói nhưng chỉ trong nháy mắt đều hóa thành tiếng khóc “Oa”.

Nếu như không có ai ngăn cản cô sẽ ngắt xiủ mắt! Thẩm Thiên Vi khàn giọng cực lực khóc lên giống như là muốn đem toàn bộ nỗi uất ức, đau xót trong lòng trong bảy năm tuôn trào ra ngoài.

“Anh lừa em? Khốn kiếp! Tại sao đến bây giờ anh mới nói cho em biết! Anh hại em tuyệt vọng bảy năm trời, sống không bằng chết! Mỗi khi nhớ tới anh nhìn em bằng ánh mắt xa lạ, dịu dàng gọi em là “Chị hai” em liền cảm thấy sống không còn ý nghĩa gì nữa! Bảy năm, anh lừa em bảy năm... Anh cứ như vậy nhẫn tâm rời xa em ở nước ngoài bảy năm!”

Thẩm Thiên Dục vẫn không nhúc nhích, chỉ là đau lòng nhìn Thẩm Thiên Vi điên cuồng đâm xuống mặt đất, quả đâm nện xuống đất giống như không đem lại cho cô bất kỳ đau đớn nào, nước mắt trên mặt cô cứ chảy ra không ngừng...

“Thẩm Thiên Dục, anh thật là khốn kiếp! Anh lại dám gạt em, anh căn bản không có mắt trí nhớ! Đáng ghét! Thẩm Thiên Dục, em hận anh, em hận anh, em hận anh! A...”

“Em có thể hận anh, nhưng không thể tổn thương chính mình.” Mặc cho cô phát tiết đủ rồi, hắn mới hết sức dịu dàng tiến lên ôm lấy thân thể mảnh khảnh, cầm chống đỡ trên đỉnh đầu cô, nhắm hai mắt lại, “Nếu như hận anh, có thể làm em khá hơn một chút, vậy thì cứ hận anh đi.”

Hận? Nếu như thật sự hận hấn, cô cũng sẽ không đau khổ như thế này!

Thắm Thiên Vi xoay người lại, cô dùng hết sức lực của mình ôm thật chặt lấy hông của hấn, cô khóc thút thít nói: “Tại sao anh có thể đối với em như vậy, tại sao? Thiên Dục... Em yêu anh, tình yêu em dành cho anh còn nhiều hơn anh dành cho em!”

“Anh biết.” Hấn thở dài một hơi, nghe được lời này của cô cuối cùng hấn cũng an tâm, giọng nói chậm rãi cất lên lại có ma lực trấn an lòng cô: “Em cho rằng lừa gạt em, anh không khổ sở sao? Anh cũng đau khổ suốt bảy năm trời? Em quên rồi sao? Là em không quan tâm anh, kháng cự anh, cự tuyệt anh, tình nguyện chạy vào đường lớn để mình lâm vào nguy hiểm cũng muốn né tránh anh! Em nói cho anh biết, trừ buông tay, anh còn có biện pháp gì nữa? Anh không muốn bức chết người mình yêu, em hiểu không?”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Thắm Thiên Vi khóc lên, “Khi đó, là em ngu ngốc, là lỗi lầm của em, là em không nghĩ ra! Điều là sai lầm của em, ô ô...” Cô đã sớm biết, bất luận như thế nào cô cũng không muốn mất đi hấn.

“Không phải lỗi của em, là sai lầm của anh.” Thắm Thiên Dục đau lòng lau đi nước mắt của cô, “Nếu như không phải là anh ép em quá, không nghĩ đến tâm tình của em, em cũng sẽ không kháng cự như thế! Anh vẫn cho là, chỉ cần em yêu anh, vậy thì sẽ không có vấn đề gì, thì ra đó chỉ là sự ít kị của anh! Vi Vi, hãy để anh yêu thương em nhiều hơn trước kia... Đồng ý với anh, cũng đừng khóc nữa, được không?”

Nhưng cô chính là không nhịn được!

Nhưng ít ra, cô biết, nước mắt bây giờ không phải là khổ sở, tuyệt vọng, mà là hạnh phúc!

Hấn không có quên cô, hấn không có... Ông trời, đây là điều tuyệt vời nhất mà cô có được trong đời này.

“Không phải vậy.” Thắm Thiên Vi muốn kiềm nén tâm trạng của bản thân nhưng vẫn khóc sục sùi, cô nằm trong ngực Thắm Thiên Dục, si ngốc nói:

“Từ nhỏ, em liền nhận ra là mình rất yêu thương anh, mặc kệ anh gây nên lỗi lầm gì em vẫn luôn cưng chiều, bảo vệ anh! Khi đó em quả thật là một chị gái ít kỷ, ba mẹ yêu thương em nhưng em chỉ cần anh là đã thấy rất hạnh phúc! Sau đó, cảm giác của em đối với anh thay đổi, em cũng không dám thừa nhận rồi còn lừa gạt trái tim của mình, sợ hãi bị anh phát hiện... Sợ nếu như anh phát hiện em không phải là chị gái của anh, thì ngay cả phần tình cảm ít kỷ này em cũng không có được! Nhưng kết quả vẫn là không giấu được, bởi vì anh nói cho em biết, anh cũng là yêu em... Nhưng em rất sợ, sợ phần tình cảm này sẽ thay đổi, sợ mình sẽ bị tổn thương! Em thật ghê tởm, thật yếu đuối, có phải không? Nhưng anh vẫn một mực cưng chiều em, yêu em, bảo vệ em...Lá gan của em rất nhỏ nên cứ mặc cho anh tùy ý hành động, thật ra anh cái gì cũng biết...”

“Không nên nói nữa.” Hấn ôm chặt cô, muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô.

“Không, em muốn nói!” Nước mắt của cô im lặng ướt đầm lồng ngực trần trụi của hấn, cô nhất định phải thừa dịp này đem toàn bộ những lời muốn nói nói ra: “Anh yêu em rất cuồng nhiệt còn em thì vẫn cứ u mê, không muốn ra ngoài ánh sáng! Anh vô số lần nói em không nên suy nghĩ bậy bạ, chỉ cần yêu anh là đủ nhưng mà em lại cố chấp. Em chính là ngu ngốc không chịu hiểu cho nên hại anh bị thương... Nếu như em sớm nghĩ thông suốt, chúng ta sẽ không hành hạ nhau lâu thế này, thậm chí là chia cách bảy năm! Đây tất cả đều là em tự chuốc lấy, phải dùng bảy năm mới có thể hiểu đạo lý đơn giản này! Ô ô... Thiên Dục, em không sợ, cũng không trốn tránh nữa. Coi như toàn thế giới đều nói việc này là không đúng, em cũng muốn yêu anh, ở cạnh anh!”

Thật vất vả mới biết được thì ra hấn không có mất trí nhớ, vẫn yêu cô như xưa! Cô làm sao có thể trốn tránh hấn nữa chứ.

“Vi Vi, nói lại lần nữa...” Thảm Thiên Dục vô định thiên hạ cũng vì khăn trương mà run rẩy.

“Em không sợ, không bao giờ trốn tránh nữa... Em muốn yêu anh!” Cô khóc thút thít la to, ngẩng đầu lên, đưa tay kéo hấn xuống, chủ động đem môi đỏ mọng dán lên môi hấn.

Thật tốt, tất cả đều không phải là mơ, ông trời đã đem Thiên Dục của cô trở lại!

Cho nên cô phải kiên cường, quyết không lùi bước.

Nếu như mất đi hẳn một lần nữa, cô nhất định không có dũng khí đối mặt với cuộc sống này.

Mười ngón tay đan vào nhau, Thảm Thiên Vi và Thảm Thiên Dục cứ đứng tựa vào nhau như thế nhìn ra thế giới bên ngoài.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào vườn hoa tường vi, ở nơi đó có một đôi nam nữ đang quấn quýt lấy nhau.

Thảm Thiên Vi nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, nụ cười từ bên môi tràn ra.

Thiên Dục của cô, người đàn ông cô yêu nhất.

Cô không nhớ rõ đã bao lâu rồi cô không thể cười thoải mái như vậy? Một nụ cười thật lòng, không miễn cưỡng, không khổ sở, phát ra từ trong đáy lòng, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Trải qua mấy ngày nay, cô cảm thấy mình như đang nằm mơ... Không, không phải nằm mơ, Thiên Dục không thích nghe cô nói như thế! Bởi vì tất cả đều là sự thật, hắn đã trở lại, hắn là của một mình cô.

Cô thích cuộc sống bây giờ.

Cô có công việc của cô, hắn cũng có việc cần làm, cô cũng không hỏi tới, chỉ cần sau khi tan làm có thể nhìn thấy hắn ở nhà là tốt rồi.

Cô lớn hơn hắn, vậy thì như thế nào? Cô chỉ muốn làm một người phụ nữ nhỏ bé bên cạnh hắn, mỗi ngày cùng hắn ăn cơm, xem ti vi, nói chuyện, nằm trong lòng ngực của hắn, mỗi đêm cùng hắn làm những chuyện khiến mặt hồng tim đập rộn lên.

Cũng có lúc hắn giống như khi còn bé, thích làm nũng với cô. Khi nhìn cô không biết làm sao thì hắn cười rộ lên thật vui vẻ.

Có lúc hắn lại giống như một người đàn ông bá đạo, nói một là một, chỉ cần chuyện hắn đã quyết định thì không cho phép cô hoài nghi.

Có lúc, hắn mê hoặc cô, dụ dỗ cô làm hết mọi chuyện phóng dăng trên giường.

Nhưng bất luận là như thế nào, chỉ cần là Thẩm Thiên Dục cô đều cảm thấy hạnh phúc! Có phải là cô quá điên cuồng hay không? Không, cô cảm thấy như vậy rất tốt! Bởi vì cô muốn đem những gì đã bỏ lỡ đền bù lại, đem tình cảm mà mình thiếu nợ trả lại cho hắn.

Chỉ là, có một số việc nhất định phải đổi mặt! Cho nên cô nói với hắn, bọn họ phải về nhà gặp ba mẹ.

Khi đó hắn có chút kinh ngạc, nhưng lại rất vui vẻ đồng ý... Cô biết, đây là điều hắn muốn, hắn muốn cô chủ động.

“Làm gì nhìn anh như thế? Chẳng lẽ anh càng ngày càng đẹp trai sao?” Thẩm Thiên Dục khẽ cười, cúi người hôn trộm môi cô một cái.

“Trong lòng em, bất kỳ lúc nào anh vĩnh viễn là người đẹp trai nhất!” Môi đỏ mọng khẽ nhếch, cô rộng rãi nhún nhường thừa nhận. *(Nguyệt: câu này ta thấy quen quen sao ấy)*

“Thật không biết mắc cỡ.” Tròng mắt đen của hắn mang theo sự dịu dàng, nụ cười mãn nguyện tràn ra.

“Đi thôi, đi vào nào...” Thẩm Thiên Vi cầm tay hắn, hít sâu một hơi, đi vào cửa phía sau hàng rào màu trắng.

Đến lúc này, mặc kệ kết quả là gì, cô đều sẽ dũng cảm đổi mặt!

Nhưng tình huống có chút ngoài dự đoán của cô ——

An Vịnh Tâm và Thẩm Tư Kiêu nhìn bọn họ nắm tay nhau đi vào phòng khách lại không có thái độ gì, sắc mặt vẫn bình thường, ngược lại làm cho Thẩm Thiên Vi càng lo lắng, chẳng lẽ ba, mẹ không nhìn thấy cái gì sao?

An Vịnh Tâm vui vẻ bung một đĩa trái cây vào phòng khách, cười híp mắt nói: “Vi Vi, ăn trái cây đi... Con phải thường xuyên về nhà nha, mẹ và ba đều rất nhớ con! Nếu như công việc làm con mệt mỏi như vậy thì không cần làm nữa, ba mẹ cũng không phải là không nuôi nổi con.”

“Mẹ...” Thẩm Thiên Vi chớp chớp mắt to, muốn nói cái gì đó lại bị sự nhiệt tình của bà làm cứng họng... Một lúc sau, cô chỉ nói: “Dạ, sau này con sẽ thường xuyên về nhà.” Thẩm Thiên Vi đưa mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Dục, phát ra tần số cần giúp đỡ vô cùng rõ ràng, mà người này lại như không nhìn thấy, hoàn toàn không thấy sự sốt ruột của cô, chỉ chuyên tâm ăn trái cây.

Không được, cô không thể cứ lùi bước như vậy!

Thế là cô đổi mục tiêu, “Ba, cái đó...”

“Vi Vi à.” Không nghĩ tới lại nhận được sự trách móc của Thẩm Tư Kiêu, ông đẩy đẩy gọng kính vàng trên mặt, nụ cười dịu dàng: “Đã làm giáo viên nhà trẻ nhiều năm như vậy, sự thú vị chắc cũng không còn nữa phải không? Ba biết, cho tới bây giờ, con vẫn muốn làm một luật sư... Con có hứng thú với việc đến giúp ba một tay hay không? Bỏ công việc ở nhà trẻ đi.”

“Dạ?” Thẩm Thiên Vi im lặng, cô không biết tại sao lại chuyển sang đề tài này, cô cắn cắn môi, “Con... Không có nghĩ qua.”

“Vậy bắt đầu suy nghĩ đi, ba vẫn hi vọng con có thể làm công việc mà mình yêu thích, con hiểu không?”

Nhìn ánh mắt ám áp của Thẩm Tư Kiêu, Thẩm Thiên Vi gật đầu, “Dạ.” Cô thích nhất mọi người trong nhà, quan tâm cô như thế, hiểu rõ cô, cô nhất định sẽ không để cho bọn họ thất vọng!

Nhưng mà, hôm nay cô tới đây là có mục đích khác... Ánh mắt cô đáng

thương trộm nhìn người đàn ông bên cạnh.

Tại sao hử không giúp một tay?... Thôi, cầu người không bằng cầu mình.

Thẩm Thiên Vi hít sâu một hơi, mở miệng: “Ba, mẹ, con có việc muốn nói với hai người!”

Không biết có phải là do giọng điệu nghiêm túc quá mức của cô hay không, cả nhà bỗng dưng im lặng hẳn, toàn bộ nhìn chăm chăm cô, cô có chút không được tự nhiên, không biết phải tiếp tục mở miệng như thế nào.

Mà An Vịnh Tâm và Thẩm Tư Kiều bày ra vẻ mặt tò mò: “Con cứ nói đi, chúng ta đang nghe.”

“Con...” Nội tâm rối rắm, giây giũa, Thẩm Thiên Vi khép hờ mắt, hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Con quyết định muốn cùng Thiên Dục ở chung một chỗ, xin lỗi ba mẹ!”

Chương kết

Bốn phía rất yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh... Trong lúc nhất thời, sự yên tĩnh này khiến trái tim Thẩm Thiên Vi như ngừng đập! Cô không dám mở mắt ra, cô rất sợ vừa mở ra liền nhìn thấy sự thất vọng và ánh mắt khiếp sợ của ba mẹ...

“Hay quá, tôi thắng! Đưa tiền, đưa tiền... Vi Vi, cậu thật sự là đáng yêu đó! Ha ha.”

“Ai!” Âm thanh thất bại vang lên, “Chị Vi Vi, chị thật là hiền quá, không thể cứ đơn giản như thế mà để cho tên khốn Thiên Dục kia được như ý nguyện”

“Này này, em gái Thượng Quan, em là không hiểu, cái này gọi là tình yêu như nước thủy triều trào dâng! Vi Vi yêu Thiên Dục đã không ai có thể sánh bằng!”

“Thật là, Vi Vi đáng yêu như thế... Sớm biết như vậy tôi nên ra tay trước”

“Đúng là, con gái lớn không giữ được mà!”

Mắt đẹp bỗng chốc mở ra, Thẩm Thiên Vi không thể tưởng tượng nổi, cô phát hiện phòng khách vốn yên tĩnh, trong nháy mắt có thật là nhiều người! Trừ ba, mẹ, còn có bạn bè của Thiên Dục: Mạc Lâm, Duke, Minh Dẫn, Lan Hughes đợi chút...

Hả? Còn có Thượng Quan Hi? Rốt cuộc là xảy ra việc gì?

Hơn nữa ba, mẹ lại không thất vọng như trong tưởng tượng của cô chỉ là vẻ mặt thất bại giống như là thua cuộc.

“Ba, mẹ...”

Lúc này, Thẩm Thiên Dục mới ôm lấy bả vai Thẩm Thiên Vi, tức giận nói với mọi người: “Quậy đủ chưa? Đừng có bắt nạt vợ tôi.”

“Trời trời, không biết mắc cỡ!” Lan Hughes dùng giọng điệu khiến người khác phải chán ghét, giống y như ba hấn! Cả người hấn gần như ngã trên người Minh Duẫn, bữu môi nói: “Vi Vi còn chưa có gả cho cậu, kêu cái gì vợ chứ! Nói không chừng sau này cô ấy sẽ là vợ của tôi! Có phải không, Vi Vi? Ha ha, thật đáng yêu đó, búp bê đỏ mặt kia.”

“Cái gì, cậu chán sống phải không?” Thẩm Thiên Dục ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại âm thầm giương súng lên, giọng nói lạnh lạnh từ môi mỏng của hấn phát ra.

“Không có, tôi còn không muốn cha tôi tức chết nha, tôi còn chưa chán sống!” Lan Hughes bày ra một nụ cười của ác ma.

Còn An Vịnh Tâm thì thất bại nhìn con gái mình: “Vi Vi à, ba mẹ đều đánh cuộc vào con thế mà mất hết rồi! Mẹ nghĩ con thích hai chúng ta như vậy sẽ không dám mở miệng! Không nghĩ tới, thì ra Thiên Dục so với chúng ta còn quan trọng hơn nhiều...”

“Mẹ!” Thẩm Thiên Vi cho đến bây giờ mới phản ứng kịp, đồng thời cô cũng hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra.

Thẩm Thiên Dục cúi người, thở dài, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Vi Vi ngốc, em còn chưa hiểu sao? Mọi người đã sớm biết rồi! Bảy năm trước anh đã nói... Ba, mẹ sẽ không để ý tới việc này.”

“Em...” Hộc mắt Thẩm Thiên Vi lập tức có chút ướt át, thì ra mọi người không có xem thường mối quan hệ của cô và Thiên Dục, ba mẹ cũng thế... Chỉ có cô tự làm khổ mình, thật là ngu ngốc.

Thượng Quan Hi chen qua ngòai xuống bên cạnh Thẩm Thiên Vi, nịnh nọt nói: “Chị Vi Vi, em với tên nhóc Thiên Dục kia một chút quan hệ cũng không có! Ý tưởng đó là của hấn, nói là muốn kích thích chị!”

“Thượng Quan Hi!” Có người cắn răng nghiền lợi gầm lên.

Xem ra là chơi rất vui, Minh Duẫn cũng bắt đầu nói: “Vi Vi, hôm nay thời

tiết thật là đẹp nha, tôi tốt bụng nói cho cô biết một bí mật! Có người vào lúc tám tuổi sợ chị gái của mình đang nằm viện không thể thi vào trường học nên đã xâm nhập cơ sở dữ liệu của trường lấy trộm đề thi rồi đem công bố lên mạng, thế là cuộc thi phải kéo dài một tuần... Thế là chị gái thân yêu của người nào đó thuận lợi thi tuyển vào trường cùng hấn đi học mỗi ngày! Hắc hắc, cô xem, người nào đó có phải quá ngây thơ hay không? Chẳng lẽ không học cùng nhau thì hấn không thể tự mình chăm sóc cho bản thân sao?”

“Minh Dẫn” Giọng nói của người nào đó càng tăng thêm âm lượng.

“Còn nữa, còn nữa!” Duke sờ sờ cằm, cố làm ra vẻ suy tư nói: “Vi Vi đáng yêu, người nào đó có phải có khoảng thời gian rất thích đá banh hay không? Thật ra thì hấn không phải là đi đá banh mà là theo chúng tôi đi “trộm đồ” ở chợ đen! Nhưng là sợ chị gái thân yêu biết, cho nên mới giả bộ ngoan ngoãn nói đi đá banh... Chắc chắn, là như thế đó. Giữ hình tượng thật là rất vất vả nha”

“Duke!” Rõng bắt đầu phun lửa!

“Đúng rồi, Vi Vi, nụ hôn đầu trong đêm giáng sinh có tuyệt không? Lần đầu tiên... Thời điểm đó tên kia có thô lỗ hay không? Chắc chắn, là đàn ông nếu thấy ghen tỵ thì hãy nói đi! Rõ ràng cực kỳ khó chịu với vị đàn anh đẹp trai cao to đó.”

“Mặc lân!” Có người sùi bọt mép rồi.

“Ha ha...” Cả nhà cười ầm lên chọc cho Thẩm Thiên Dục muốn phát điên, mỗi một câu “Chị gái thân yêu” cùng “Nội tình” của quá khứ bị vén lên, làm cho hấn dần dần mất khống chế.

“Thiên Dục.” Mặc dù cũng bị cười nhạo đến sắc mặt ửng hồng, nhưng Thẩm Thiên Vi biết, mọi người chỉ là đùa giỡn một chút, cô biết mọi người là khích lệ họ, cho nên cười cười kéo kéo Thẩm Thiên Dục đứng dậy, an ủi, “Không cần tức giận bọn họ.”

“Anh mới lười phải tức giận bọn họ.” Lửa giận trong nháy mắt liền bị dập tắt, làm cho tất cả mọi người đều ngẩng người.

Quả nhiên sức mạnh của tình yêu không thể coi thường nha!

“Chị Vi Vi, chị có thể chỉ cho em cách làm sao có thể làm cho đàn ông ngoan ngoãn nghe lời hay không?” Thượng Quan Hi cảm thấy rất thần kỳ, tròn mắt u oán liếc xéo người ngồi cách đó không xa, “Tại sao em làm cái gì thì Mạc Lâm cũng không thích em?”

Mạc Lâm vốn là đang cười đùa, khi hắn nghe vậy thì mặt cứng lại, giống như vô cùng thương cảm Thượng Quan Hi.

“Nhìn kìa, hắn lại không vui.” Thượng Quan Hi nhú mày bĩu môi.

Mạc Lâm lạnh lạnh nói: “Quậy xong rồi, tôi đi nha.”

“Này, này, chờ em.” Thế là đôi oan gia ồn ào liền một trước một sau biến mất ở Thâm gia.

Thì ra, Thượng Quan Hi thích Mạc Lâm... Thâm Thiên Vi đối với mình lộ ra một nụ cười khổ, cô lại bị đùa bỡn, nhưng là, cô có thể thấy được, Mạc Lâm đối với Thượng Quan Hi cũng không phải là không có cảm giác, mặc dù cô không hiểu rõ Mạc Lâm, nhưng cô biết... tất cả đàn ông ở đây đều cùng một dạng! Nếu như không quan tâm, sẽ không để mắt tới.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Thâm Thiên Dục không muốn làm trò cười miễn phí nữa, hắn nắm tay Thâm Thiên Vi rời đi.

“Không được? Mới như thế đã đi rồi!” Thâm Thiên Vi cùng Thâm Thiên Dục đều đi rồi, còn có gì vui chứ. Thế là tất cả mọi người bắt đầu rời đi, đến cuối cùng, trong phòng khách chỉ còn lại An Vịnh Tâm và Thâm Tư Kiều.

An Vịnh Tâm dựa vào Thâm Tư Kiều than thở, nhưng mà trên mặt lại là nụ cười vui vẻ, “Chồng ơi, hiện tại chúng ta có thể coi là hạnh phúc rồi!”

“Anh vẫn luôn cảm thấy rất hạnh phúc!” Thâm Tư Kiều ôm bà, hôn lên mái tóc của bà “Trong lòng anh, chỉ cần có em là anh đã thấy rất hạnh phúc.”

“Anh thật là hư, không quan tâm đến con trai và con gái nhà mình!”

“Chúng nó có suy nghĩ của mình, không cần chúng ta quản, sau này, em chỉ có thể vì anh mà suy nghĩ, không cho phép suy nghĩ vì người khác!”

“Được rồi, được rồi, chúng nó đều là người khác.” Tiếng cười vang lên trong phòng khách.

Thời gian tại vườn hoa Tường Vi vĩnh viễn đều là thời gian ấm áp, hạnh phúc nhất...

Rời khỏi Thâm gia, hai người nắm tay nhau bước đi chậm chậm trên con đường nhỏ ở vùng ngoại ô. Vào lúc Thâm Thiên Vi cười trộm lần thứ 101, Thâm Thiên Dục cuối cùng cũng thất bại dừng bước lại, ôm lấy eo nhỏ của cô, nhìn chăm chăm vào mặt cô: “Em cười đủ chưa?”

Thâm Thiên Vi mỉm cười, ngẩng đầu lên, đưa tay ôm chặt gáy của hắn, mắt đẹp như hình trăng lưỡi liềm sáng tỏa lộ ra ý cười, êm ái nói: “Thì ra là... Anh đã sớm yêu em nha.”

Cô không biết hắn cũng đã vì cô làm nhiều việc như thế...

Mặc dù mới vừa bị tất cả mọi người đùa giỡn, nhưng là cô nghe được sự chân thật trong đó. Cô vẫn cho là mình mới là người thích đối phương nhất, nhưng thật ra thì không bằng hắn.

“Em bây giờ mới biết!” Môi mỏng của Thâm Thiên Dục giương nhẹ lên, mở miệng trêu ghẹo, tâm trạng của hắn đương nhiên là rất tốt.

“Đúng vậy, em bây giờ mới biết.” Thâm Thiên Vi mang theo sự dịu dàng nhìn chăm chăm vào hắn, vô cùng nghiêm túc nói, “Em thật là ngốc, đến bây giờ mới biết được sự thật. Anh làm em cảm thấy vừa hạnh phúc vừa khổ sở...”

“Hạnh phúc thì có thể, không cho phép khổ sở.” Thâm Thiên Dục chống lên trán cô, cưng chiều lại bá đạo nói.

Cô ngẩng đầu, hôn lên môi của hắn: “Sẽ không, em không bao giờ khổ sở nữa! Chỉ cần anh không rời xa em, không quên em...”

Xem ra cô còn rất để ý sự kiện kia...

Thẩm Thiên Dục mở miệng, trong nháy mắt biến thành một đứa trẻ làm nũng: “Em vẫn còn giận anh sao? Em yêu, không cần giận anh, như vậy anh sẽ đau lòng!”

“Nghịch ngợm.” Rồi đi môi của hắn, cô đưa tay sờ lên lông mày tuyệt đẹp kia “Em không phải tức giận, chỉ là lòng vẫn còn sợ hãi, sợ có một ngày anh sẽ thật sự quên em.”

“Không thể nào! Kiếp này, kiếp sau, anh đều sẽ không quên em! Nếu như anh quên em thì em cứ việc giết anh đi”

Cô nghe giọng điệu nghiêm túc của hắn, buột miệng cười, “Đừng có nói vậy...” Nằm ở trên ngực hắn, nghe nhịp tim đập, cô nhẹ nhàng thở dài, “Trước kia sao anh có thể nhẫn tâm như thế, vừa đi một cái chính là bảy năm! Anh không sợ em sẽ đau lòng đến chết sao? Không sợ em thật sự dứt khoát quên anh, cùng người khác ở một chỗ sao?”

“Em sẽ không như vậy.” Hắn xoa tóc cô khẳng định nói.

Cô cũng cảm thấy rất hoang đường, nhưng giờ phút này nhớ tới bộ dạng ảo não muốn chết của hắn, cô lại không nhịn cười được, kéo đầu hắn xuống, tiếp tục hôn, hôn đến khi hắn không thở nổi nữa mới thôi.

Cô biết, từ nay về sau, hắn nhất định sẽ không ảo não như vậy nữa.

Chỉ là, Thiên Dục của cô... Tại sao lại phải ảo não chứ? Chúng ta còn có rất nhiều rất nhiều cái bảy năm!

Sau này đến lượt em tới yêu anh, cưng chiều anh, cho anh thật nhiều thật nhiều bảy năm hạnh phúc, ha ha!

HẾT

